

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

ÁRA NYOLCVAN FILLER

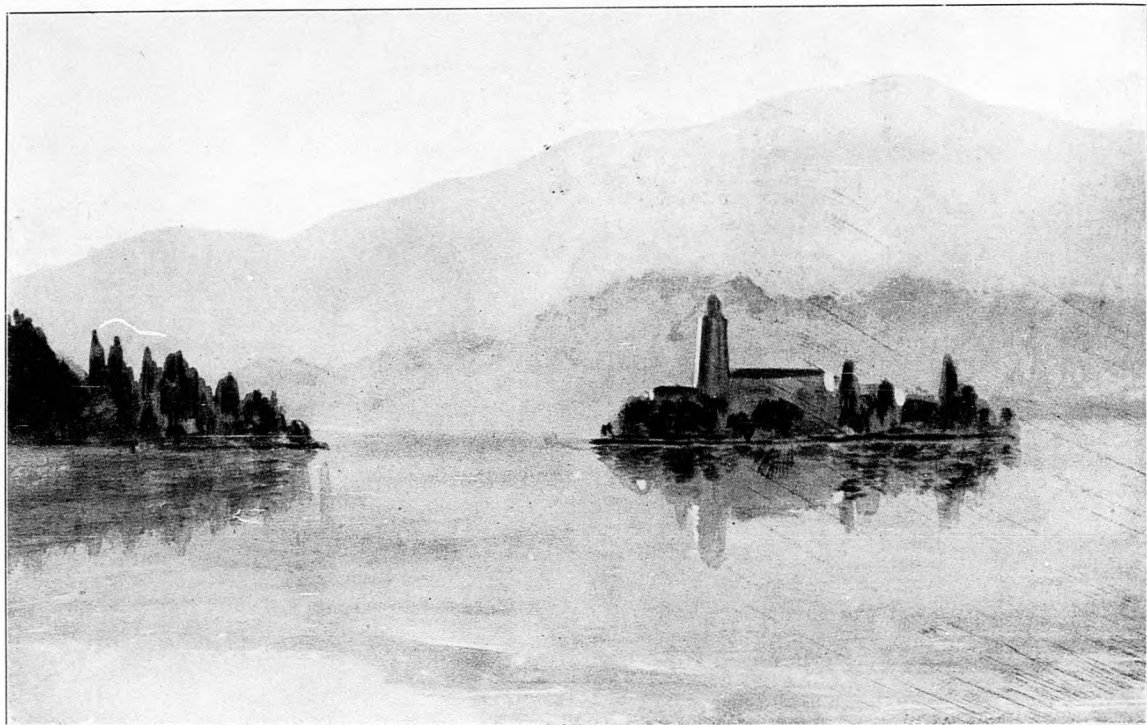
BUDAPEST, 1936 JÚLIUS 20
XIII. ÉVFOLYAM, 21. SZÁM

ANGELO
PHOTOS

EGRY MÁRIA

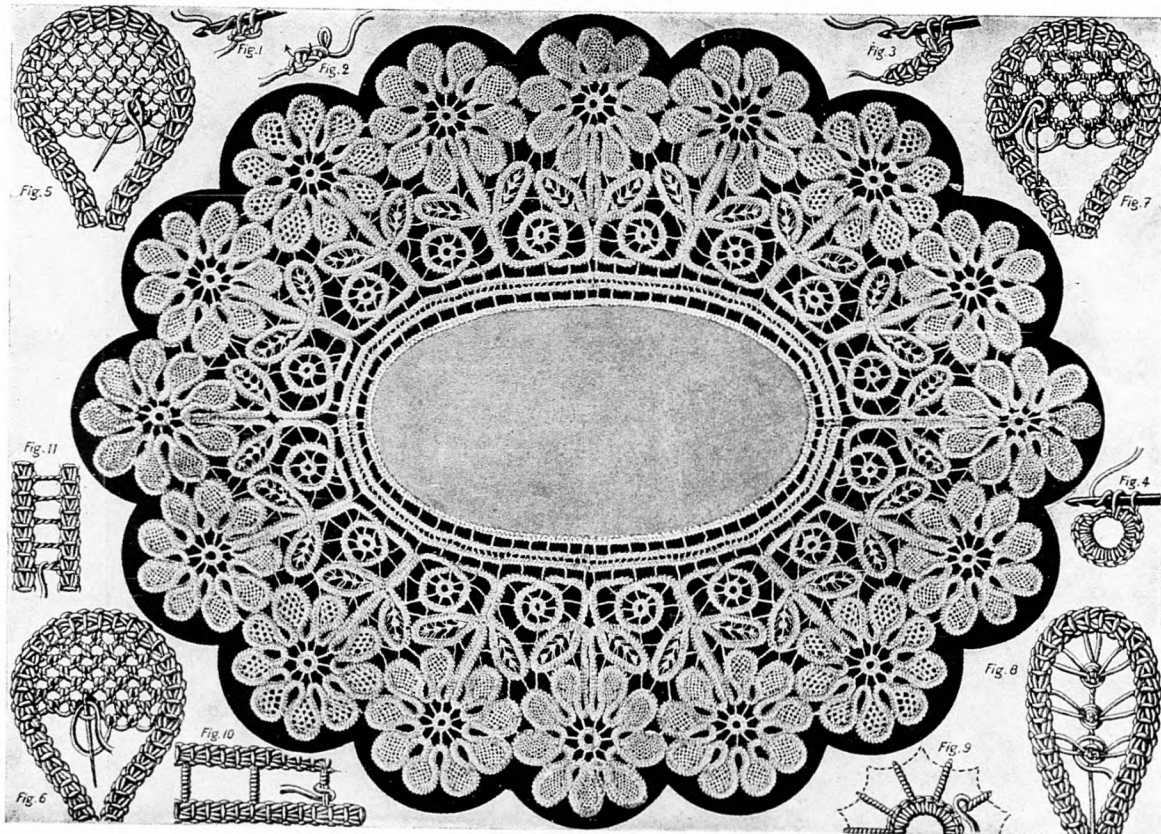
Foto: Angelo, Budapest,
IV., Váci-utca 24.

T E N G E R S Z E M A S V Á J C I A L P E S E K K Ö Z Ö T T

Ovális terítő, készítési mintákkal

Cartier Bresson párizsi cég albumából

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

XIII. ÉVFOLYAM, 21. SZÁM SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT BUDAPEST, 1936 JÚLIUS 20
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 11—12—93

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekkszámla 41.490. Előfizetési ár
Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre
12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban,
Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész
évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 50 csekkorona. Romániában:
egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre
250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő,
félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az
ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

A PROBLÉMA és annak egyetlen megoldása

KERTÉSZ BÉLA:

Az ifjúság felvilágosítása, amit illetékesek és illetéktelenek egymásra szeretnének át-hárítani, égetően aktuálisnak látszik és sürgős megoldást követel. Csak azt nem értjük: miért vitáznak arról, hogy a megoldás kinek a kötelessége? És miért akarják a végén megfogni a dolgot és az okozatot gyógyítani, holott az ok megszüntetése nélkül, eredményt nem érhetnek el.

Bizony, nem pszichoanalitikusok és egyéb tudósok kellene ehhez, hanem csupán emberek. De olyanok, akiknek van szívük és a szívben szeretet. Mert semmi nincs olyan közvetlen közelben a családdal és nem gyökeredzik annyira benn a családban, mint éppen a fiatalság erkölcsi védelme és a fenyegető veszedelem ellenszere, amit úgynevezett felvilágosítással helyettesíteni képtelenség. Próbáljuk meg az igazság és őszinteség mikroszkópjával vizsgálni a problémát és ne húnyjuk be szemünket a tények és valóságok megdöbbentő törvényszerűsége előtt.

Örülünk, hogy a pincérek borraivalóját megszüntették, de annál fájóbban érezzük, hogy a kispolgárok jelentékeny része még mindig „fizetés”-nek nevezett borraivalóból tengeti életét. Másnak nem minősíthetjük azt a járandóságot, ami legfeljebb a megélhetés látszatát csillogtatja meg, de azt is

csupán a hónap első felében. A csökkentett fizetés mögött komorló gondok és a mindennapi kenyérért verejtékező arcok, némaságukban is odakiáltják nekünk: hol a baj és hol kell elkezdni a gyógyítást?! A lakpénz olyan megdöbbentően kicsiny, hogy abból a legjobb esetben is csupán kétszobás lakásra futja, még a népesebb családoknak is. A fürdőszoba és más „kényelmi” berendezések csak a vágyálmokban szerepelhetnek. Gondolni sem lehet arra, hogy a már felserdült leányok és fiúk külön-külön szobákat kapjanak, ami pedig elkerülhetetlenül szükséges volna. De még ez a két kicsi szoba is nagyon sokszor hat-nyolc lélek lakásául szolgál. Az élet-halálharcot vívó szülők, ily körülmények között, gyöngék és erőtlenek lesznek ahhoz, hogy gyermekeiket megvédjék a mindenfelől leselkedő bűnök bacillusaitól. A fiatalok pedig, akik korra és nemre való tekintet nélkül, szinte fizikailag összezsúfolódnak a szegényes kislakások szomorú ketteceiben, sokkal fogékonyabbá válnak a bűnök befogadására. Kimondjuk nyíltan: farizeuskodás ilyen életlehetőségek mellett bűnül felróni, hogy a kopott és rongyos ruhák fölött nem csillog a magasabbrendű erkölcs hermelinpálástja.

Mi tehát úgy érezzük és látjuk, hogy a probléma megoldását itt kell elkezdni. Ami más-ként annyit jelent, hogy úgynevezett *felvilágosítás helyett emberibb megélhetést és emberhez méltóbb lakást* kell biztosítani a kispolgári családoknak. Tessék lehetővé tenni, hogy a lakás újra *otthon* legyen és tessék megteremteni azt a *minimális gondtalanságot*, amikor a családok megint hinni tudnak a holnapban és meglátják a kivezető utat a káosz-ból, ami a mostani életük. Egész világosan és érthetően: tessék *megállítani az intelligens középosztály elszegényedésének megdöbbentő és már szinte katasztrófális zuhanását*, hogy ne csupán a hónap első felében legyen pénzüik élelemre, ruházkodásra, gyógyszerre és egyéb szükségletre, hanem a hónap második felében is társadalmi állásukhoz méltó életet élhessenek. Szerintünk: ez a probléma egyetlen megoldása és a gyógyítás egyetlen módja. Hála öntudatos középosztályunk intelligenciájának és erkölcsi szilárdságának, a baj ma még nem olyan súlyos, hogy ne lehetne segíteni. Ha kiűzzük a gondok hollóit a szegényes, zsúfolt lakásokból és újra levegő, fény árad be az otthon falai közé: azonnal megszűnik a felvilágosítás égető sürgőssége, ami *nem erkölcsi*, hanem csak *gazdasági* probléma.

Legyünk őszinték és nyúljunk a baj gyökeréig. Más-ként szélmalomharcot folytatunk, aminek áldozatai nagyon könnyen — a mi gyermekeink lesznek. Gyermekeink: a magyar jövő...

Maróthy Jenő:

SZEGÉNYEK
SZÍVE

A mi iskolánk nagyon szegény iskola. Annyi benne a szegény gyerek, mint a pipitér. Bizonyára ez az oka annak, hogy mindegyiknek *jókedve van*. Hej, mert a vagyon nagy gond! Elkölteni is, megtartani is, hát még *szaporítani!* Nem akar az ma a szentnek se szaporodni, akármilyen jóföldbe ültetik. Inkább kivesz a magja is, mert úgy látszik, a pénz is elkapta már az emberek betegségét s egyik bugyellárisban az *egyke*, a másikban az *egyse* a divat. Hát az ilyen gondoktól csak kíméljen meg az Isten minden becületese embert!
A mi iskolánkat meg is kíméli (ebből látszik, hogy milyen jó iskola). Itt csak a gyerek szaporodik (a pénz még házasodni se akar). Mert ez a jó Isten kárpótlása a szegény emberrel szemben. Annak, igaz, hogy pénzt nem ad, de a *gyerekét Ő maga szaporítja*. A gazdagnak még igaz, hogy odaadja a pénzt, de rábizza a gyerekdáldást is — s arra az *sajátmagát irtja ki*. És még mondja valaki, hogy a világon nincs isteni igazságszolgáltatás!

No de rosszul mondtam, egy tehetős gyerek mégis csak van az iskolánkban. Turcsek Dezső. Az apja nagyvágó (odaszalad ma még az a bolond pénz is, ahol a hatalom bárdját látja villogni), ő maga pedig istentelenül rossz tanuló. Áprilisban (a bolondok hónapjában) iratták be az iskolánkba, s akkor már három iskolát járt meg szeptember óta — s egyikben se volt megelégedve a tanárokkal. Lám, ez megint a gazdagok privilégiuma, hogy válogathatnak a tanárokból rogyásig, míg a szegény ember kénytelen beérni gyakran nyolc évig ugyanazzal a tanárral. (Igaz azonban, hogy többnyire a gazdag is hiába turkál bennük, mert a legtöbb iskolában *ugyanazt a tanári kart találja*.)

Nos, beült az I. c-be a kis gazdag Turcsek, szép új világos sportruhában s bálmulva vette őt körül a sok kis szegény szurtos, akik közül egy tucat már tizenegykor kezd ebédelni, az igaz, hogy ez a reggelijük és vacsorájuk is egyuttal — a kényelmesebb elintézés céljából. Hát ezek úgy néztek a kiöltözödtött Krözusra, mint verébe a kanárra. Bosszús áhitattal és rejtétt ellenérettel, Nemsokára ki is tört belőlük a tréfás verébtermészet s jókedvű öngúnyal csiprítették körül a kicsipett Turcséket.

— Ez is ruha? Ki hord ma már ilyet? Nézd meg a mi „*rumba-pullóverünket!*” Hát a pullóverek még csak pullóverek voltak (az osztály fele telen-nyáron ugyanabban a pamut-ujjasban jár), de már azt a *rumba* nevű táncot aligha járják a divatos tánctermekben ilyen foszladozó, tintapecsétes ujjasokban.

Baj is az! Ők ilyenben járták! Hangos dalalással táncolták körül a kis Turcséket s még a medencecentjüket is úgy illegették, mint a lokálok elkényeztetett táncosnői. Aztán előállt közülük a legszegényebb táncmester. Turcsi Mihály. Megállt Turcsék előtt s büszkén eléje tette a nagyapjától örökölt egüscipőjét.

— Látod! Ez a jó cipő! Ebben lábvizet is vehettek! Ebben még egy elefántnak is elmúlnának a trükmerei!

S vígan táncolta körül az osztályt az elefántokra szabott bocskorban. A többi zajos derültséggel tapsolt a retentő egüscipőnek s a kis Turcsék kezdte szegyenkezve nézni a maga finom kis sárga cipőjét. Következett a tízóraizás ideje.

Turcsék két vastagon megtöltött sonkaszemlést s egy esomag cukrászsüteményt húzott elő a táskájából, de mi volt az azokhoz a finomságokhoz képest, amiket a társai hoztak magukkal. Az egyik akkora zsíros kenyert evett, mint az osztályfőnök tenyere, a másik kétszerakkora sülttököt, a harmadik egy kalap patogatott kukoricát, a negyedik egy emberfej nagyságú kukoricagörhőt és így tovább.

Turcsi Mihály pedig kiszórt a padra a két kabát- és két nadrágszéből egy kupac pirított tökmagot s olyan büszkén ült alatta, mint Mohamed a hegy alatt.

— Jaj, te szegény Turcsék! Hát mit eszel te? Csak nem *sonkát!* Pfüj! És meg bírod enni? Hisz az nagyon rossz lehet!

A kis Turcsék valóban kezdte magát szegénynek és szerencsétlennek érezni a sonkái és süteményei között. De azért még nem adta meg magát. Hősiesen ette az *úrt kosztot*, ha nem is ízlett már neki úgy, mint tegnap, s dicserőte keservesen, mint cigány a kehes lovát.

Arra a kis Turcsi megkóstoltatta vele a pirított tökmagot. — Oh, Istenem, micsoda mennyei íze volt annak a tökmagnak! Mint a Jóisten cukrával meghintett mandulának! De hát hiába, az ilyen finomságok csak a szegény ember kamrájában teremnek! Elég szomorú ez a gazdagokra nézve!

Ilyenformán aztán lassan valóságos verseny fejlődött ki az I. c-ben a gazdagok és a szegények között. A gazdagok képviselője volt Turcsék, a szegényeké Turcsi. Egyik se akarta hagyni magát s azt a társadalmi osztályt, melynek képviselőjét a véletlen reájk bizta. A verseny persze nem vonatkozott a tanulásra. (Ott a gazdagok gyorsan feladják a játszmát a szegény diákokkal szemben. Turcsék már május közepén

mindenből szekundára állt, Turcsi pedig mindenből jelesre.) Vonatkozott azonban a hazulról hozott fényűzési cikkekre. Turcsék minden nap valami pompás új játékszert hozott az iskolába. De Turcsi se hagyta magát. S amikor Turcsék felhúzóható kiscsirkét hozott, hozz ő akkor olyan dióhéjból készített tüzököt, hogy Csaszka tanár úr, a természetrajz tudora három napig kereste az osztály négy sarkában s máig se hiszi, hogy nem valami *rákosi tücsök* cirlpet az órája alatt.

Turcsék erre egy önműködő automobillal állított be. Jó, jó, de mi volt az ahhoz az önműködő krumplicuskához képest, amit Turcsinak csinált az édesapja s amivel annak találta el az orra hegyét Turcsi, aki-nek akarta, sőt egyszer még annak is, aki-nek nem akarta és ez a nagyorrú iskolaszolgá volt.

Turcsék megvakarta a fejét s most egy drága zsebvillanylámpával került elő. Nem volt nagyobb az egész lámpa, mint egy becsületese beszercei szilva, de nem is ért annyit, mint az a zsinigre kötött akácfapecék, amit Turcsi hozott hazulról, mert a lámpával legfeljebb olvasni lehetett a pad alatt, de a madzagra kötött brúgató még a szemét is kiverte annak, aki nem tudott vele bánni.

Megbosszankodott erre a kis Turcsék és másnap egy zenélő szekrénnel állított be az iskolába. Turcsi szülei azonban most felülmúlták sajátmagukat s almahéjból olyan körhintát csináltak a fiúknak, hogy az magától forgott a napon, akár zenéltek alatta, akár nem, ha pedig gyufát gyújtottak alája, akkor még muzsikált is az almahéj a saját körforgásához, ami több volt, mint az indiai bűvészet legnagyobb csodája.

Az I. c. tombolt a lelkesedéstől. A gyerekek ösztönzerűen megéreztek, hogy nem éppen csak a szegényeség győzelme ez a gazdagok fölé, hanem a lélek leleményének diadalja a lelketlen gép és a lelketlen pénz fölött.

Érezte ezt a kis Turcsék is s elkeseredésében gonosz lépésre ragadtatta magát.

Hosszú fejesvalóaljával darabokra zúzta az almahéj-körhintát s tehetetlen dühhöz kiáltotta oda a kis Turcsi Mihálynak:

— Hiába nevsz, azért mégis én vagyok a győztes, te *rongyos! Te rongyos!*

Az egész mondatból csak ez a két szó maradt meg a kis Turcsi Mihály füleiben, mert az volt benne a legfájdalmasabb. *Hiszzen igaz volt.* (S az ilyen keserű igazsággal szemben védtelen az ember, ha az arcába vágyik). Nyomorult kis ruhácskáját csak az anyai gondosság varrótüje tartotta össze.

A könyökén és a térdén vékonyabb volt, mint a fátyol... A nyomorúság fátyola...

Szomorúan s hallgatagon ment benne haza a kis Turcsi, mint akit szíven ütöttek.

Hogy mit mondott otthon, ki tudná. De hogy mit felelt rá az édesanyja, azt másnap megláttuk valamennyien.

A két fátyolos térd és könyök másnap reggelre be volt foltozva. De nem valami közönséges posztóval, hanem — *szivalakúra vágott foltokkal*... Két szív a két térdén.

Két szív a két könyökön... Szerető, féltő gondossággal védték a kis Turcsi Mihály szegénységét, hogy senki se árthasson neki többé!

A szíveket mindnyájan észrevettük... Turcsék is, az osztály is, én is. De nem szólunk semmit. A szívünkre ült annak az anyai szívnak a csodavető keze, mely foltokra vagdalja magát, hogy a kisfia ne legyen kézenlenta a lyukas ruhája miatt szegénykényi.

Hallgattunk, csak a szívünk dobogott viharosan. Ezt dobotta:

— Add fel a versenyt, Turcsék Dezső! Ezt a szívet földi ember le nem győzheti többé!

RÁVÁRÓ FIATALOK

ÍRTA: GYOMAY GYÖRGY

Az öreg Sas nem a leghízelgöbben nyilatkozott előttem a bankokról. — Űtne beléjük a kénkőves mennykő! Sülyyedjen el mind, csak lyuk maradjon a helyükön, — óhajtotta tiszta szívből és a pipaszárral iszonyatosan hadonászva elhangoztatta a tényállást, mely tulajdonképpen ott kezdődik, hogy az öreg Sas tanyáján olyan rossz a kútvíz, hogy minden jószágnak kificamodik tőle a nyeldekölője. Kesernyész ízü, mint átmulatott éjszaka után a szája. A haját drótkéfévé merevítvi. Vöröses, kriptaszagú. Mindenre alkalmatlan. Ez pedig öreg hiba, úgy az emberre, mint az állatokra vonatkozólag.

Másfelől meg ott van a szomszéd: Borsos Jóska. Annak a tanyáján ártézi-kút csörgeti a kegyetlenfinom vizet. A kerekre csücsörített vasszájon úgy ömlik a csüszös, langyos ital, mint menyecskezéjéből a mézédés szó. Édes, simogató, mint a szerelmes sugdosás. Halastóra is telik belőle, annyit ad. Olyan kővér potykák híznak benne, hogy mikor nyárestéken paprikást főz belőlük Borsos és a szagot erre hozza a szél, még a lovak szájában is összefut tőle a nyál.

Az egyik helyen tehát van víz fulladásig, a másikon nincs. Igaz, a mérnök mondta akkoriban, mikor az a kút meglétesült, hogy öregem, át kell vezetni a vizet kendhez is. Dehát ki hallgat ilyen bolond beszédre. Két esztendőnek kellett lefordulni az idők kerekén, mire az öreg belátta, hogy igazra volt annak a bolond mérnöknek. Nem is sokat teketóriázott. Megalkudott Borsossal a vízre, a mérnökkel a munkára, anyagra. Kiszámítottait mindent az utolsó fillérig. És...

Itt kapcsolódik be a bank a dologba. Mert a Sas, meg a Borsos földje közt volt egy kétholdas parcella, mely a szomszédokat tisztára széthasította. A föld a banké volt és eladó volt. Ezt tehát meg kellett venni, Sas tehát bevakodott a bankba és háromórari rövid eszmecsere után megegyezett az igazgatóval.

— Négy száz pengő holdja. Odaadjuk egy fillér nélkül is, csak ne álljon a bank nyakán. — mondta az igazgató.

Sas füttyült, dalolt, mikor látta, hogy ilyen simán megvalósul élete legszebb álma. Ünneplőbe öltözve, hegyesre pödört hajussal ment a szerződést aláírni egy hét múlva.

Ekkor vágott le az a bizonyos kénkőves mennykő.

A bankban ugyanis azzal fogadták Sast, hogy csak készpénzért adhatják a földet. Akkor is ötszáz pengő holdja.

Az öreg kiszédelt a bankból. Megpróbálta a lehetent. Pénzt akart kölcsönkérni valahonnan. Mikor rájött, hogy könnyebb két hold földet kanállal megenni, mint két pengőt kapni, iszonyú káromkodással indult kifelé a tanyára. Mikor meglátott, elkezdte a keserves panaszt. Közben cifrázta, mint a primás. S talán még most is itt áldaná a bankokat előttem, ha a felesége nem kiabál a tanya végén.

— Siessen már kend, emberem! Nagy baj van!

*

— Egy fölkerésem lenne a tekintetes úr hoz, ha meghallgatna.

— Micsoda, fiam?

— Adja ide egy percre a vadászpuskáját. Zömök, vastagnyakú legény állt előttem. Szalay Péter. Most szabadult a katona-

ságtól. De mi lelte? Arca fehér, mint a tiszta lepedő. Szája széle reszket. A szavát alig értem.

— Minek kellene neked a puska?

A legény nekidőlt a veranda oszlopának. S olyan keserves sírásra fakadt, hogy szája lány se csinálta volna különben.

Megdöbbenve néztem rá. Mi baja ennek a szerencsétlennek? Annyit tudtam róla, hogy árva. Cselédséggel keresi a kenyerét. Szorgalmas, becsületes, de szegény, mint a faluvégi cigány. Mi történetet velem?

Tanyai embernél ritka vendég a könny. Felnő itt a gyerek úgy, hogy kétesztendő korától haláláig egyszer senki sír. A legény akkor se hagyja el magát, ha szíjjat hasogatnak a bőréből. De ha egyszer előtökölődik az az ezüstös vízcepp, akkor zuhog, mint a zápor. Áttöri a lélek reménységéből emelt gátjait és egyszerre kírírja egy élet minden fájdalmát.

— Ez a szerencsétlen megölt valakit, — gondoltam. — De nem, Anná sokkal tisztességesebb. Inkább talán azért bög, hogy megszánjam. Az nagyon valószínű. De mit akarhat tőlem? Nem kap násznagyot, azért jött hozzám? Vagy pénzt akar kérni?

A legény mellében lassan elaludt a vihar. Kezefejével letörölte könnyeit és úgy nézett rám, hogy én is majd elsírtam magam.

— Ha nem adja ide a tekintetes úr a puskát, a vonat aia fekszek — szípopta. — Ezt nem lehet tovább kibírni.

— Micsodát?

— Az előbb megkértem a szerelmesemet az apjától. Oszti kiröhögtek, kizavartak.

Hogy te ilyen koldus kutya, te olyan csavargó. A lányt meg összeverték.

— És te ezért keseredtél el ennyire? — próbáltam vigasztalni. — Ejnye, ejnye Péter, — kerestem a szavakat. — Várj türelemmel. Az idő sokat kiforog. Hátha hozzá fordítja a lányt.

— Az mellettem van.

— Akkor az apját. Látod, a jégcsap is milyen hideg, merev az eresz alján. Mégis, mikor megcsókolja a nap rózsaszín lehellete, felenged.

— Az a kutya? Soha. Annak nincs szíve, — szorult ökölbe a legény keze.

— Van annak, — védtém az ismeretlen apát. — Csakhogy egy szülő mindig más szemmel látja az életet, mint a fiatalok. Ha neked lányod lesz, Péter, te sem szívesen adod kenyeretlen emberhez.

— Az igaz, — hajtotta le fejét a legény. — Csakhogy rám nem lehet ám éppen azt mondani, hogy kenyeretlen vagyok. Van egy pár pengőm a postatakarékban, — húzott elő a kebeléből egy könyvecskét. — Szegény vagyok, de nem koldus.

Álmélkodva pillantottam bele a könyvébe. Nyolcszáz pengőről szólt. Péter átadott egy másik könyvet. Abban hétszáz pengő hallgatott. Őt, tíz pengőnkint, öt keserves esztendő alatt rakosgatta össze Péter a vagyonát. Tehát nem lopta Szegény gyerek, szerettem volna megszorítani a kezét. Ez nem azt várja, hogy az asszony hozzon a házhoz mindent, hanem a zsírján kopalja ki a gyűrűre, esküvőre, vagyonkára valót.

— Ember vagy, Péter, — vizsgáltam át a könyveket ismét és hirtelen eszembe jutott az öreg Sas.

— Lenyomtam Pétert egy székbe. S átüzentem az öreg Sasért: jöjjön rögtön, de már itt is legyen.

Ott is termett az öreg egy pillanat alatt. Fűjt, szuszogott, mint a rossz mozdony.
— Mi a baj?
— Van pénz.
— Hol?
— Itt, — mutattam a legényre.
— Hogy ennek volna pénze, — bökött az öreg sajnálkozva Péter felé. — Hogy ennek a koldusnak van pénze?
A legény arcát kékesvörös vér futotta el. Felugrott.

— Az ám! — robbant ki belőle a keserűség. — De kendnek akkor se adnék egy fillért, ha kötélen lógna, oszt azzal megmenethetné az életét.

Ily takarosan befejezvé a társalgást, kezét nyújtott nekem. Tiszteleggel elköszönt. Az öregre rá se nézett. Ugy ment el.

— Mi lelte magukat, hogy ennyire utálják egymást? — mondtam sokára.

— Az, — legyintett az öreg fáradtan, — hogy az elébb megkérte a lányom, én meg kirugtam. Hej, ha tudtam volna, hogy ő van itt, dehogyan jöttem volna át. — nézett a legény után fejszólva. — Oszt csakugyan van neki pénze?

— Van ám. Ezeröttszáz pengője van a bankban.

— Méghogy, — nézett most már a kikoszarozott kőrő után. — Ugyan hová megy a jámbor?

Mánsnap megtudtuk.

A jámbor még akkor este megvette a két hold földet a banktól, az öreg Sas orra elől. Ki is fizette.

Sas a haját tépte dühében, mikor meghallotta. S keserűségében mit tehetett egyebet? Jól elverte a lányát. Mivelhogy az az oka mindennek.

Rávárónak az olyan lányt, vagy legényt nevezik errefelé, kik a szülők ellenzése

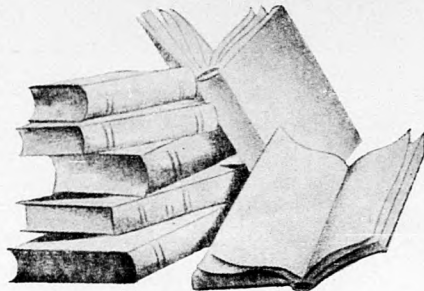
miatt nem házasodhatnak meg s ha kell, a koporsóig várnak arra a csodára, mely kitarja előttük a templom komor kapuját. Az ilyen igaz szerelmet tisztelőben tartják a népek is. A lányok nem üzengetnek a ráváró legénynek. A legények nem járnak a ráváró lányhoz. Egyetlen egyszer történt meg, hogy egy becsületet nem ismerő fiatal ki akarta arcátlanul dalolni a lányt. De amikor a legájtatosabban fújta, hogy: gyere ki tubikám, aranyos Mariskám, valaki úgy vágta hátulról fejbe, hogy másnap délben eszmélt fel a kórházi ágyon.

Ennek a történelemnek már tíz esztendeje. Ilyenformán a leány harminc éves. A legény még több. És még mindig rávárnak arra a kutya szerelemre. Pedig azt hitte mindenki, hamarosan beleunnak az egészbe. De nem. Nagy természet van bennük. Inkább meghalnak, de nem engednek.

Ilyen gondolatok motoszkáltak az öreg Sas fejében, amint kint pipázgatott az akácfa alatt és gyűlölettel eltelve nézett a Szalay Péter tanyája felé. Mert már az is létesült. Meg tizenöt hold föld is. Meg ártézi-kút is. Gazdag ember lett Szalayból. De asszonya nincs neki. És az ő lánya nem is lesz a felesége soha. amíg ő él.

— De meddig élhetek még? — nézett mélyebben önmagába. — Az asszony már rég az égi tanyákon feji a csillagszemű teheneket. En vagyok a soros. Erzem. Fogy az erő. Már a pipa sem izlik. És ha letesznek a sárgaföldbe, mi lesz? A két ráváró abban a pillanatban összeházasodik és átkozni fogják még a sírgödöröm is. Elég volt nekik tíz esztendő.

Különös kétség meg bizonytalanság marcangolta bensejét. Furcsa, megmagyarázhatatlan érzések örvényébe került. Érezte,

hogy úgy áll élete végén, mint a falu árvája, aki felesleges mindenkinek. Valamit gondolt. Letette a pipát. Oda-intette megvénült, megkeseredett, ráváró lányát. Egy pillanattal elnézte. Milyen volt ezélt. Mint a harmatos virág a kertben. És most hervadt kóró. Elhervasztotta a szíve, mert igazán szeretett.

— Hívasd át Pétert, — mondta sokára. A ráváró lány nagyot nézett. Fájdalmasan legyintett.

— Késő már, édesapám. Hamarább gondolta volna meg kend.

De azért csak átszalasztotta a gyereket a szomszédba a sürgős üzenettel.

Jött is Péter hamarosan. Öszül, tört ember egészen, ahogy az öreg elé mutatkozott.

— Hívatott kend?

— Hívatattak, — kongta az öreg iszonyú mélyről. — Leginkább azért, mert én hamarosan meghalok. Oszt meg azelőtt tudni akarom, állod-e még a szavad?

— Szívtelen ember kend. Ténkre tett két fiatalod. Ezért megveri kendet az Isten! — hajtotta le fejét a ráváró öreg-legény.

— Ne átkozzatok. Inkább vigyetek be. Hadd haljak meg nyugodtan, — nyújtózt ki erőlenül az öreg.

Ágybatevés után Péter maga elé meredt. Aztán kirohant a szobából. Kocsiba fogott. Robogott a városba. Orvost, papot hozott. Másnap, harmadnap az öreg mintha zajt hallott volna kívülről.

— Mi az? — kérdezte egy nap százszor is. — Semmi. Zúg a füle édesapámnak, — vigasztalta a lánya.

Szombaton délben Péter ölben vitte ki az öreget a napra. Alig léptek ki a ház elé, az öregember szeme kerekre tágult. Torokból ujjongó csodálkozás tört elő.

— Péter fiam!

Az udvaron, kerek cementmedence közepén ártézi-kút csobogott. A langyos, drága víz mosolyogva ömlött a vascából. Akár csak Borsos szomszédnál. Mellette hosszú cementvályú.

Az öreg nézte, cirógatta a vizet. Megbukatta benne a tenyerét. S egyszerre úgy érezte, az ő szívében is halad egyre mélyebben lefelé egy hegyes acélfűrő. Nyomában feltör a víz. Egyre magasabbra nyomul. Már ki is bugyant az első csepp a szeméből. Utána a többi szakadatlanul. Valami különös ellágyulás előre buktatta fejét. S amit még soha életében nem tett, megcsókolta a lányát. Aztán Pétert.

— Édes gyerekeim.

Mintha aranyakat ejtettek volna márványra, úgy csengtek a szavak. Tele voltak megbánással, szenvedéssel.

A két ráváró egymásra nézett. S tíz év minden fájdalmát lenyomva, megbocsátón szóltak.

— Ne sirjon kend, édesapám.

A víz egyhangú melódiát csobogott fülükbe. A napsugár a szemükbe kacagott. S a tanya mögött elfojtott jajszóval sirni kezdett a szél.

Kamilla

Jnta:
Ujházy György

Hirtelenszöke, hidegkék szemű lány volt Kamilla. Sudár, mint valamennyi Dobrovcszky. Különös, szlávós fagyosság sugárzott belőle. Zárkózott lényébe senki sem láthatott bele, megközelíthetetlen távolságban élt közöttünk, pedig az anyjáról közeli vérség kapcsolta hozzánk. Sápadt fehérségében, nagy némaságában örök idegen maradt a családban. Mi mindannyian barnák s hevülékenyek, bőszavúak s tömzsi természetünkkel is izgulékonyak voltunk. Hangoskodva vigadók és hangosan sírók. Kamilla sosem fakadt könnyre, ha zokogó gyász is rázta a familiát, de mosolyra sem derült, ha holmi rikongós dáridó kerekedett egy-egy duhajozáson. Jeges föntségben úgy járt-kelt közöttünk, mint valami jelenés. Mondanom sem kell talán, aki férfi akadt az atyafiak között, többé-kevésbé mind belehabarodott

Dobrovcszky Kamillába, még a Csethe-fiúk is, pedig mind a három keménykötésű, mokány fajta volt. Hejehujás borissza, ripacos képükkel is hírhedt lányszédítő, asszonyok veszedelme. Babonájuk volt, vagy mi, mert apró, feketeeceresnye szemük pillantásától, ha feltűzelt a széles pofacsontok mélyiről a fura, parázsló fény, állat és ember egyszeriben megjuhászkodott. Mesélték, Csethe Feri egy kontráscigányt, mert belehibázott a nótájába, pusztá tekinettel ugrasztott a tónak. Csethe Miska meg egyetlen kurjantással a nekiveszekedett lovat is megállította, hogy dermedten megtorpant tőle, mintha lecövekelték volna. A harmadik Csethe, Laci, pedig úgy tudott nevetni, olyan szívből zengő harsány hatóval, hogy a halódó édesanyját is megkacagatta, mondják, nevetve ment át a kilencven esztendős Júlia néni a másvilágra.

De még ez a három fenegyerek is meghalkult, ha Dobrovcszky Kamilla közelébe került. Földbarna erejük varázsa valamiképpen megtört, elfoszlott Kamilla havasfehér lénye mellett. Suvadt fejfel jámborkodtak ilyenkor, nagylaposakat pillogva, csihultan.

— Hej, ez a jány... ez a jány... — dörmögtek s addig dörmögöttek, amíg titkon sorba megkérték Dobrovcszky Kamilla finom fehér kezét.

Kamilla meg sorba kikoszarozta őket. Erre aztán a Cse-

the-fiúk álló hetet eltivornyáztak a «Nem való bokréta gyűrött süveg mellé» nótán, hanem végül is hazakotród-tak földet túrni, élet után nézni.

Észtendőre azonban meghalt az öreg Dobrovcszky s hamarost utánavitte a bánat Bálint bácsit is. Egyedül maradt Kamilla a sok váltóval, adóssággal. Megperdült a dob az oszlopos kúrián s még a bútorok is kótyavetyére kerültek. Szegényebb lett Kamilla az ágrórszakadt szegénységnek is, mert úri jó módba szokott hercegnőnek nevelték, legalábbis gróf részére. No, most kegyelemkenyérre került a szerencsétlen, hol itt, hol ott tengődött az atyafiaknál. De ő megmaradt a régi Kamillának, zokszó nem hagyta el a száját, nem sírángozott, naphosszat csak ült magában s könnytelen szemmel nézett az üres levegőbe. Nem változtatott a szokásain sem, drága, párizsi kölnivizet használt s továbbra is Bécsből hozatta a ruháit. Rosszalták a dolgot a családban, de szótemelni senki sem mert.

Igy teltek a napjai, amikor váratlan Csethe Laci állított be hozzánk. Éppen nálunk vendégeskedett akkor Kamilla. Suttogós halk volt a házunk. Csethe Laci csak ebédig bírta a folytonos fojtott szót, a bor kirobbantotta belőle az igazi hangját, estére már felverte a finom csendet harsogó hatótája. Vacsora után

pedig odáig vetemedett, hogy előttünk, palam et publice, minden teketória nélkül megkérte Kamilla kezét, mondván:

— Hollod-e... itt az ideje, hogy meggondoljad magad... légy a feleségem, Kamilla... Ha igent mondasz, tüstént viszlek... úriasszony leszel a portámon, a magod portáján! Dobrovcszky Kamilla sápadt lett, mint a holt, de nyílt, rebbenéstelen pillantással emelte a hetvenkedő emberre a szemét s megszólalt:

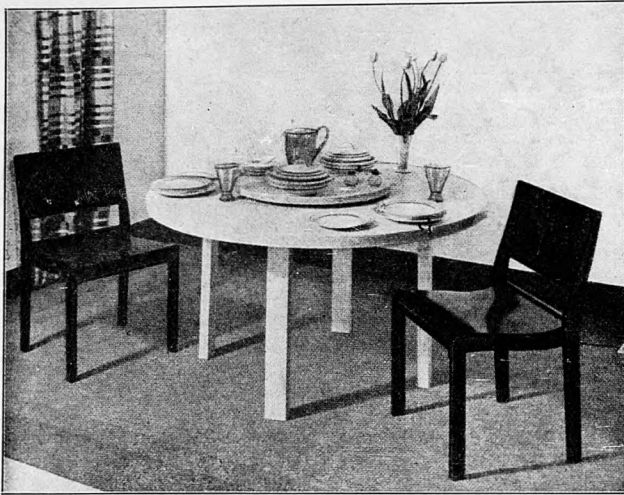
— Rendben van... Laci, a feleséged leszek... De... Csethe Laci bíborba gyúlvá szökött fel a helyéről, kemény, barna ökle rásúlyosodott az asztalra, hogy megrecscentek az öreg eresztékek, hosszan így állt, végre is csak annyit tudott éktelen hevéletében kinyögni:

— De?... Mi az a... de?!

Kamilla halkán felelt:

— Igérem, becsületes, igaz

Modern ebédlő. Müller L. műbútorasztalos (Újpest, Erzsébet-u. 8) terve

ESTÉK

I.
Jertek, ti szomorú estékt!
Csókoljátok dermedtre szivemet.
Ne engedjétek elmúlni a Multat,
Csókoljátok tüzesre lelkemet.
A Mult szépsége, mint seb éget fájón.
A fájdalom lett az utitársam, párom...
A vágy örök dala esztuljon el halkan...
Hisz e bús estéket nem magam akartam!

II.
Nem merek ma este az ablakra nézni,
Könnyes lelkem dala a multat idézi...
Fáradtan, roskadtan leomlom az ágyra,
Belesírom fájdalmam a hideg éjszakába.
Nem merek ma este az ablakra nézni.

III.
Az én óráim a hulló esti órák.
A múltat, a válast szivembe zokogják.
Bús, bárszonyos sátrat vonnak halkan fölém,
S esedésen pihenek kőza álmok ölén.
Szorítom a szemem, álmaimat félttem...
Jaj annak, ki felkölt, megránt durva kézzel!

Muló életemnek örök nagy értéke.
Hogy álmaimnak nincs beteliesedése.
Az el nem ért vágyak árnyékos bús sorát
Hozzák el nekem a hulló esti órák!

JÓZSEFÉNE TABAKOVITS ILONA

feleséged leszek... de csak huszonöt évig...

Pillanatra megállt mindannyiunkban a lélek, azonnal nem is értettük meg egész világosan ezt a fura bolondságot, legelőbb is Csethe Laci tért észre, bőmbőlő hahota dördült fel belőle:

— Huszonötig... nem!... De huszonhatig... áll az alku!
— harsogta,

Dültünk, úgy neveltünk mindannyian.

— No, ilyen bolondságot még ki sem hallott... Ez már aztán jó hőbörödött dolog... — mondogattuk fulladozva. Hanem Dobrovsky Kamilla felemelkedett ültéből s fagyos tekintettel csendet teremtett, aztán ünnepélyesen kijelentette:

— Menyasszonya vagyok

Csethe Lászlónak... Döntöttem és így határoztam...

Csethe Laci elbődült:

— Az... hát!... Az én menyasszonyom!... — Azzal derékon kapta Kamillát, megölelte s vad indulattal megcsókolta. A lány fakón tűrte a mohó csókokat, csupa égő, piros folt gyúlt a halovány bőrén, csak a kék szeme nézett jegesen a semmibe.

Három hét multán Dobrovsky Kamillából Csethe Lászlóné lett. Még abban az esztendőben fiúk is született. Aztán később még egy. Kamilla meg pirkadó hajnaltól vakulós dolgozott a gazdaságban. Gyarapodtak, gazdagodtak. Olyan tehenészelet rendezett be, amilyen nem volt az egész megyében. Csizmában, bekecsben járta éjjel az istállókat. Minden rajt tartotta szemét. Közben nálunk visszavásárolta az apja herdára került szőlőjét. Csethe Laci csak urizált mellette. Tellett, tehette. Aranyvá vált minden a felesége keze alatt.

Gyúlt a pénz. Tavaly nagy céccóval tartották meg az ezüstlakodalmukat. Akkor láttam újra Kamillát. Szép volt, sudár, pompázatos. Mint valami királyasszony járt a cselédei között.

Pattogott a szava, ha szólt és el is tudta kerekíteni a nemjőját annak, aki lustálkodott körülötte. De az urával, a fiaival, velük kurtaszavú maradt.

— Esztendőre letelik az idő, asszony... — tréfálkozott Csethe Feri sok felkészítő között.

— Le... — bólintott Kamilla. Mi csak mosolyogtunk, mert mosolyogni való is az ilyesmi békés huszonöt év ünneplésekor.

★

Most telt le a kikötött idő, amit Kamilla mondott.

Kamilla már Pesten van, nem vált el, csak elköltözött az urától. Lerúgta a csizmát, ledobta a bekecsot, feljött ide úriasszonynak. Dámának. Valóban olyan, mint egy hercegasszony. Elegáns. Divatos. Kivette az urától a részét. Maradt azért otthon elég. Mind a maga veritéke.

Színházba jár, francia komornát tart. Olyan a lakása, csupa csipke, csupa nemes finomság. — Elértem, amit akartam... boldog vagyok... — mondta a napokban nekem s halk mosoly remegett a rúzsos ajka körül.

Hazai dolgokról nem beszélt. Gyűlölködő hallgatással fogadta a kérdéseimet. Mintha fű, fa, virág, mező, erdő so-

hasem is kacagtak volna édes bizsergetően körülötte.

— A függetlenségemet elértem! — nevetett gúnyosan a szemembe, fölénnyel, göggel. Diadalmasan, ahogy csak szokék tudnak triumfálni.

Olyan volt most, mint egy szőke istenasszony, a szláv mitológiából: gögös, büszke, szép és gyűlöletes. Mint a teljes, tökéletes ellentét, amit egyformán kell gyűlölni és szeretni.

Földbarna lényem fellázadt az ő havasfehér józansága, jeges kegyetlensége, zúzmara finomsága ellen.

— Idegen... — gondoltam magamban fogcsikorgatva csalódottságomban.

A megszarolt föld, az otthoni rög csak a csillagokra nézett s hajnalra könnyet harmatozott. Drága könnyharmatot...

Az élet dala

— Aline, engedje meg, hogy hazavigyem az autóm! — szólalt meg egy mély férfihang Aline mögött a szűk, homályos színházi folyosón.

Aline összerendezte, térdei megremegtek, szíve hirtelen gyorsabb ütemben kezdett verni: Fernand Berlier, a fiatal, ünnepestl drámaíró állt mögötte.

— Köszönöm, Fernand, gyalog megyek haza, fáj egy kicsit a fejem! — mondta Aline azon az édes madárhangon, amelynek pár év előtt olyan nagy jövőt jósoltak a kritikusok. Odahaza az öreg kommdó mélyén néhány kivágott újság-cikk feküdt, amely Alineről mint a jövő nagy ígéretéről beszélt. Igéret! Igen, Aline Patt öt éven keresztül megmaradt ígéretnek. Közben pedig középzerük szerepek jöttek, hálátlan feladatok, amelyekből nem tudott kihozni semmit. Az újságok már csak egy-két szóval emlékeztek meg róla és előtte és utána áradó szavakban méltarták az újakat, akik mellőle, mögüle kerültek az első sorba.

Három évvel ezelőtt, amikor először osztották ki rá másodrangú szerepet, bánatában, elkiseredésében igent mondott Paulnak, aki színinövendék kora óta járt hűséggel és szerelemmel a nyomában. Három nap múlva megesküdtek és azóta ott laknak a montmartrei öreg ház harmadik emeletén a szűk kétszobás lakásban, amelyet cseléd nélkül tart rendben Aline. Ő maga főz is, kora reggel, próbák előtt. Paul nagyon sovány, az orvos szerint híznia kell, mert hajlamos a tüdőbajra. A vendéglői koszt tartalmatlan, Aline pedig kevés pénzből jó és tápláló ételeket tud kihozni. Kicsit fáradtságos dolog ugyan késői elalvás után már reggel hatkor felkelni, de Aline zokszó nélkül teszi, mert szereti Pault. Szereti úgy, mint egy kedves, gyámoltalan gyermeket, aki elpusztulna nélküle. Szereti, mert tudja, hogy a szeretete boldoggá teszi ezt a mostohasorsú, melankóliára hajlé embert. Szereti odaadón, önfelelődozóan anélkül, hogy őt magát áttüzesítene ez a szerelem. Az élete szép, nyugodt, kiegyensúlyozott. Az áldozatok, a sok apró lemondás, a küzdelem a kissé élehetetlen férj mellett, nem esik nehezére, sőt talán ez teszi tartalmassá az életét. Siet haza, röpülni szeretne, érzi, hogy Paul ott a két személyre megterített asztal mellett már nagyon várja őt. Paul terített meg, a kedves, drága Paul, aki férfi létére szívesen segít neki a házimunkában... Néha még a vacsorát is előkészíti s a tea már biztosan készen lesz, mire hazakerkezik... Oh, jó volna autóbá ülni, hazaröpülni és mégis azt feleli ennek az érdekes acélú, oroszlan-koponyájú férfinak:

— Köszönöm! Gyalog megyek haza.

— Akkor, ha megengedi, elkísérem, Aline! — mondja most a férfi és megindul Aline mellett. A szűk folyosón, ahogy mennek, könyökük néha összeér és lépésük ritmikusan dobban össze a nyikorgó padlón...

Aline azon gondolkozik, hogy miért nem utasította el a férfit. Miért nem mondta, hogy egyedül akar hazamenni. És azon

is gondolkozik, hogy miért hallja most a saját szíve dobogását és miért érzi, hogy az idegei vibrálnak, megfeszülnek, miért érzi, hogy száguld ereiben a vér...

— Ostobaság! — gondolja. — Kicsit idegesebb vagyok a szokottnál... Majd beveszek otthon egy kis brómot...

Kiérnek az utcára, Fernand int a söfförjének, hogy hazaviheti az autót és ők ketten megindulnak gyalog a néptelen utcán.

— Már régóta szeretnék beszélni magával, Aline! — szólalt meg a férfi. A hangja rekedtes és a szavak nehezen jönnek ki a torkából.

— Régóta? Nem értem, hiszen minden nap beszélünk egymással pár szót! — mondja Aline és csodálkozik azon, hogy az ő hangja is rekedtes és ő is keresi a szavakat.

— Aline, a maga élete hazugság... amit maga csinál az életével, az bűn... Ezt akarom csak mondani.

— Ezt? Hát ezt kár volt elmondani, maga nagyon kevésbé ismer engem és ismeri az életemet ahhoz, hogy ilyen súlyos bírálatot mondhasson róla. Az én életem szép és harmónikus és nem túrom, hogy avatatlan kezek belenyúljanak és kérlelhetetlen brutalitással felkavargák.

— Nézze, Aline, nem vagyok kíváncsi arra, amit mond. Arra sem vagyok kíváncsi, amit tesz, mert amit maga mond és amit tesz, az mind csak védekezés, kétségbeesett erőfeszítés valaminek a legyőzésére, ami erősebb, hatalmasabb, mint a maga ereje, Aline! Itt nagy, csodálatos, titokzatos erőkről van szó, amelyek az akaratunktól függetlenek. Maga hiába védekezik, küzd ellene, Aline... szeret engem...

— Nem... ne... megtiltom...

— Megtilthatja, rátapaszthatja a kezét a számjára, hogy ne jöjjenek ki belőle a szavak, de maga mégis csak szeretni fog engem, Aline! Amikor először láttam a darabom próbáján, ahogy ott gubbasztott a sarokban egyszerű barna ruháskájában, úgy éreztem, hogy valami vonzás árad magából... Ahelyett, hogy a főszereplőkre figyeltem volna, lopva magától néztem. Nem úgy néztem, mint egy nő, egy csinos, érdekes nő, aki tetszik nekem, hanem úgy néztem megdöbbenve, félajultán a boldogságtól és rémülettől, ahogy a sorsát nézi az ember... maga megérezte ezt, mert rámnézett... egy percig megdöbbenés volt a szemében, sőt azt is láttam, hogy megrázkódit és próbál felkelni a padról, hogy kimenjen. Alig tudott felállni és úgy ment ki, mintha álomból lenne a két karcsú lába... — mondta Fernand és hallotta, hogy Aline lihegve lélegzik mellette, mint akinek hosszú futás után zihál a tüdije.

Némán mentek egymás mellett... Aline-nak nem volt egyetlen épkézláb gondolata és hangszálai bénultan mondták fel a szolgálatot.

— Csak egyetlenegy életünk van, Aline

és az a hirtelen egymásraeszmélés, amelyet mi átéltünk, átélünk, azt bizonyítja, hogy a kettőnk élete egymáshoz tartozik. Ezen nincs mit vitatkozni, itt nincs mit tépelődni, ezen éppen úgy nem lehet változtatni, mint a matematika tézisein és a fizika törvényein. Minden embernek megvan a maga párja, csak nem mindenki találkozik vele ebben az életben... mi találkoztunk... mi megtaláltuk egymást... ez ajándék a sorstól... a legnagyobb ajándék, amelyet ember az Alkotótól kaphat... Nincs jogunk odadobni, nincs jogunk fellebbezni... el kell fogadnunk... Maga velem fog jönni, Aline, mert hozzámm tartozik, ez az egyetlen igazság, a többi mind csak hazugság, még akkor is, ha a törvényes formák, a kötelesség mezébe öltözik! — mondta a férfi és Aline kénytelen volt odatámaszkodni egy ház falához, mert lábai hirtelen elgyengültek és térdei összeveredtek...

— Intézze el otthon a dolgait, Aline, az az ember, akinek odaköltöszözte az életét, sokkal többet kapott, mint amit megérdemelt. Egyoldalú üzlet a maguk házassága, Aline, maga fizet, fizet és semmit sem kap érte...

— Nem igaz, ne mondja tovább... Paulnak szüksége van rám... Nem tehetem, nincs jogom feldőlni az életét!

— Ostobaság, Aline, különben, amint mondtam, nem is vagyok kíváncsi ellenvetéseire, ezek úgyszólván csak az agyában... bocsásson meg, de korlátolt, skatulyákra osztott, konvenciókkal körülhatárolt agyában születek meg... A lelke, az idegei, az érzékei mást, egészen mást mondanának, ha a hangszálait nem tartaná leközve az értelem béklyója... Maga most háza fog menni és beszél az úrval. A holnap estét már nem tölti vele egy fedél alatt, hanem abban a bájos kis lakásban fog lakni, amelyet kibéreltem a maga számára...

— Az én számomra? Hogyan? Nem értem, hiszen... hiszen először beszélünk erről... hiszen nem tudhatta, hogy én mit érzek, hogyan gondolkozom magáról...

— Igaza van... először beszélünk erről és az is igaz, hogy nem tudhattam, milyen elhatározásra fog jutni maga, Aline... mégis egy örült, beszámíthatatlan pillanatomban nyakamba vettem a várost és kibéreltem azt a kis kétszobás lakást. Az ablakok a Boisra néznek és reggelenként egészen betölti a madárcsicsergés... Üresen vettem ki és darabonként hordtam bele a berendezést. Minden bútornál magára gondoltam, magát láttam mellette, előtte, rajta... vele... Most már készen van... szőnyeg, kép, kézimunka és virág az asztalon... Az üvegszekrényben édes borok, likőrök, sütemény, gyümölcs... az ágyban puha párnák, selymes, csipkés huzattal... Magának készítem ezt az otthoni, Aline... egy darabig egyedül fogja lakni, később, majd ha minden lezajlik és... és megengedi, akkor én is odaköltözöm... Ugye, így lesz Aline?!

Ebben a pillanatban a ház elé értek, amelyben Aline lakott... éppen nyílt a kapu, valaki kiment a házból... Aline szinte örült, hogy nyitva volt a kapu, könnyen és gyorsan búcsúztatott, hiszen úgysem tudott volna mit mondani...

Óvatosan forgatta meg a kulcsot az előszoba zárjában. Lábujjhegyen lépkedett át az előszobán és a szoba ajtajában kilépett kivágott körömcipőjéből, nehogy lépteinek kopogása felzavarja az urát.

— Paulnak aludni kell, Paul gyöngé és

ideges, Paul úgyszólván rossz alvó... igen, Pault kímélni kell! Kímélni? Kímélni attól, hogy felébredjen és holnap reggel, amikor jókedvűen felkel, megmondani neki kíméletlenül avagy puha, alattomos szavakba burkolva az igazságot, hogy kilép az életéből? Pedig ez fog történni...

Aline úgy érezte, hogy most is ott áll mellette Fernand, parancsol és ő cselekszik a szavára... Valahogy úgy tűnt neki, mintha valami különös, rejtelmes módon agyát, szívét láthatatlan drótszálak kötnék össze, amelyeken jönnek-mennek az üzenetek... Érezte, hogyan lanyhul el az akarata a távoli erősebb idegközpont hatása alatt és az értelem elmerül mélyen az érzelmek árja alá... De most megmozdult Paul és meg is szólalt:

— Te vagy az, Aline? Drága, drága kis Aline... de jó, hogy itthon vagy. Olyan hosszú volt a mai este... kimondhatatlanul vágytam már utánad... ébren akaralak megvárni, de nagyon elálmósodtam... lefeküdtem és képzeld csak, mit álmodtam? Na, gyere ide, kicsi Aline... elmondom neked... úgy akarom elmondani, hogy a szemembe néztek közben... Várj csak, mindjárt meggyújtom a villanyt...

— Nem... ne gyújtsd meg, jobb így sötétben... olyan nagyon fáradt a szemem...

— Nem bánom... hát akkor sötétben, na, ülj ide az ágyamra... elmondom... Képzeld csak, álmodban gyermekünk volt... olyan, mint te és olyan, mint én, én nevettem és sírtam a boldogságtól és mint az örült kiabáltam bele a világba... Szeret, szeret Aline, hiszen gyermeket szült nekem!... Ugye, furcsa álom, drága kis Aline?... Kár, hogy nem látom az arcodat... Mondd, hogy van az, hogy te sohasem vágytál még gyermeket után? Te, aki annyira asszony vagy, annyira százszázalékos nő vagy? Aline, én... én most bevallom neked, hogy már olyan régen, olyan nagyon régen vágyódom gyerek után... eddig elfojtottam magamban ezt a vágyat, de ez az álom kiváltotta belőlem... Aline... te drága, te jó, te csodálatos, lásd be, hogy az én egész nyomorult, elpocskélt életemért csak a gyermek tudna kárpótolni... a te gyermeked, Aline...

Forrón, sóváran, szinte eszelős vágygal mondta ezt a férfi, Aline lehajította a fejét és némán hallgatta.

— Hát igen... hát te gyermeket akarsz... gyermeket, az én gyermekemet, aki kárpótolna mindenért és én... én feleltem azt, hogy holnap reggel búcsút veszünk, mert rám egy másik férfi vár, akihez nem a kötelességek, nem a becsület, nem a szánalom... nem barátság, nem szeretet, hanem ennél sokkal kevesebb és egyben sokkal több... az érzelmek, az érzékek pókhálószállai fűznek...

— Gyermeket... gyermeket szeretnék, Aline... kíváncsi vagyok a fiamra... a fiúkra... Ne mond, hogy nem, ne mond, hogy színésznőnek nem való gyerek... ne tagadd meg tőlem ezt az örömet... hiszen olyan kevés jutott ki eddig nekem az életből... oktalán, meddő küzdelmek, megaláztatások, pofonok, testi és lelki szenvedés... Mindezt csak a saját gyermekem boldog élete tudna kárpótolni... nincs jogod megtagadni tőlem, Aline!

Aline összeharapta az ajkát és úgy érezte, hogy egy pillanattal ádáz, kegyetlen harcot vív azzal a távoli, kemény akarral és harcot vív saját lázadó mi-

voltával... Ez alatt a pillanat alatt csend volt... a pillanat pedig megnyúlt, kiszélesedett, elmélyült, beléért egy egész asszonyi sors. Aline megszólalt:
— Igen, Paul... legyen úgy, ahogy te akarsz...

Mire a gyermek megszületett, Paul már nagyon beteg volt. Egy súlyos influenza megviselte amúgy is gyenge tüdejét és a szikár test azóta egyre sorvadt. Olyan gyenge volt szegény, hogy alig tudott elvászorogni Aline ágyához és gyermekesen sírva fakadt, amikor meglátta apró, ráncosképző fiát.

— Köszönöm, Aline, nagyon köszönöm neked! — suttogta rekedtes hangján és térdreerogyott az asszony ágya mellett.
— Boldog vagy, Paul? — kérdezte Aline.
— Igen, Aline... nagyon boldog vagyok, most már akár meg is halhatok, hiszen láttam a fiamat! De nem, boldogságokat beszélek, nem akarok meghalni, élni akarok, fel akarom őt nevelni... ugye, Aline, meg fogod gyógyulni?
— Hát persze, hogy meggyógyulsz, Paul... egészen biztosan meggyógyulsz, mire itt lesz a tavasz...
Es mire kizöldültek a fák a párizsi utcán, eltették Aline urat.

Aline sokáig beteg volt utána és a betegséggel együtt beköszöntött a nyomorúság is. A színház beszüntette a fizetését és csak abból élt a gyerekekkel együtt, amit még a régi holmikból eladni tudott. Nagyon nehezen állt talpra és úgy érezte, mintha nem is a régi Aline, hanem egy idegen lény volna. A tükör is ezt mondta, sőt az ismerősök is, akik közül sokan meg sem ismerték... Fernand például elment mellette anélkül, hogy köszönt volna, sőt anélkül, hogy a szempillája megrezdült volna a látásra...
Egy nagyon csinos barna nővel ment... Aline ránézett és ismerősnek tűnt az arca... sokáig gondolkozott azután, hogy vajon kire hasonlított... Nem jutott az eszébe... Napok múlva elment a színház igazgatójához. Nagyon rideg és elutasító volt... valami nevelésigényes kis fizetést kínál fel és jóindulatúan aján-

lotta, hogy próbáljon vidéken szerencsét Aline...
— A jövő nagy ígérete! — látta maga előtt Aline a híres kritikus szavait és némán, megtörtén hagyta el az igazgatói szobát. Már a kapunál volt, amikor eszébe jutott, hogy az öltözőben még hagyott néhány apróságot, visszatért, benyitott az öltözőbe... már más színész használta, de a falon még ott lógott az ő képe... szép a kolléganőtől, hogy megtúrta ott... biztosan tudta, hogy ő már nem veszedelmes vetélytárs! Odament, hogy leakassza... Nézte... nézte a képet, a saját képmását és most eszmélt csak rá, hogy az a nő, akivel Fernand látta, őreá... a régi Aline-ra hasonlított...

— Engem keres, más nőkben is engem keres... szeret... még mindig szeret... Nem ismert meg, mert a szenvedés nagyon megváltoztatta, de elvégre még fiatal vagyok... még talpraállhatok... még a legszebb évek előttem vannak... Vigyázni fogok magamra, hízkúrát tartok, sokat leszek levegőn, napon... Fernand szeret... engem szeret — muzsikálta a lelkében az élet csodálatos orchesterre és minden ernyedt tagját, fáradt idegszálát átjárta a remény forrósága...
Ment kifelé a színházból... a kapuban egy férfikollégával találkozott. Ez csodálatosképpen megismerte, sőt örült is neki... Karonfogva indultak meg az utcán... a kolléga sokat és vidáman beszélt... elmesélte az összes színházi pletykákat. Látszott rajta, hogy mindenáron szórakoztatni akarja ezt a fáradt, beteglelkű asszonyt...

— Hát igen, Aline... Suzanne válik az urától és azt hallottad-e, hogy Fernand... Fernand Berlier feleségül vesz egy kis színinövendéket... Szerelmi házasság... és képzeld csak azt mondják, hogy a nő rád hasonlít... hát nem érdekes ez?
— Igen, igen, nagyon érdekes! — mondta utána gépiesen Aline és szívében hirtelen elhallgatott az orchester, mintha leintette volna egy láthatatlan karmester...

— Most jó volna meghalni... most nagyon jó volna meghalni, — gondolta,

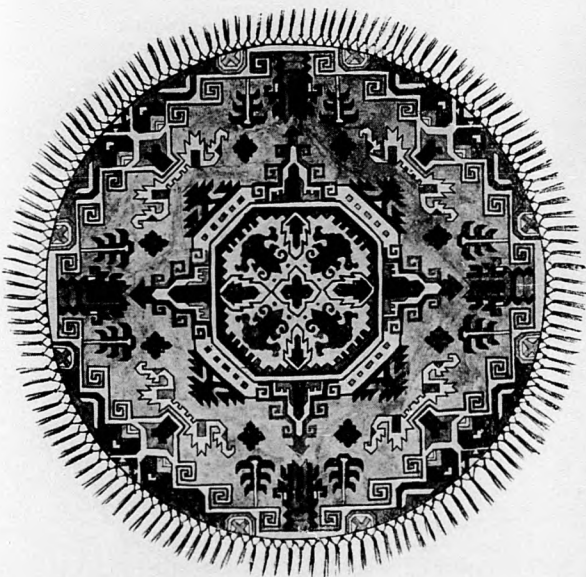
miközben felfelé baktatott a lépcsőn. De odabent a lakásban már sírt a gyerek, hadonászva, vérvörösen követelte a magáét...

Aline ledobta a kabátját, széthúzta a ruháját és a mellére vette a gyermeket... A gyermek mohón szoptott, Aline meg állmélkodva nézte és arra gondolt, hogy milyen különös, ő a halál után vágyik, a gyermek pedig mégis az életet szívja belőle... Az élet! A kicsi Paul élete! Ha ő akkor, azon az éjszakán engedelmeskedik a belső parancsnak, ha akkor hagyja kitörni a szavakat, amelyeket az élni akarás, a szerelem diktál, akkor nincs ma ez a kicsi élet... Igen, ez a kis lény annak köszönheti az életét, hogy ő megölte érte, miatta, a maga életét... Először jutott ez az eszébe és úgy érezte, mintha megértett volna valamit a nagy titokból, amely szerint az emberi sorsok alakulnak... Minden-minden ezért volt... ezért a kicsi lényért, akinek meg kellett születni... Paul életének folytatódni kellett... folytatódni ebben a másik életben, amely biztosan boldog lesz... ő csak eszköz volt ehhez... eszköz a sors kezében... és mialatt ezek a gondolatok jöttek-mentek, kavargtak Aline agyában, a gyermek elaludt a keblén...

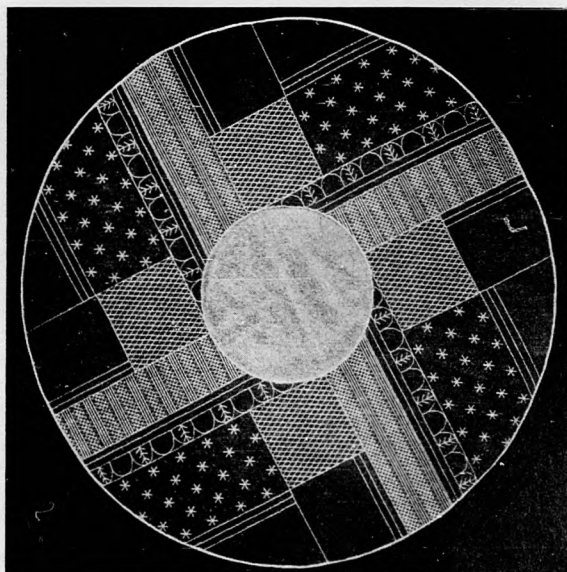
Aline nézte az édes, puffók kis arcot és arra gondolt, hogy az ő gyermeke biztosan boldog lesz... Behunyta a szemét és hófehér márványszobrot látott, amelyet a fia alkotott. Tornyos palotát, mely a fia tervei nyomán épült. Zenét hallott, csodálatos s magával ragadót, amelyet a fia komponált... Színpadot látott, a szélien dörgő tapsfergetegben hajlongani a fiát... A parlament üléstermét látta és a komoly és fontoskodó fejek között egy komoly és átszellemlült fejet, a fiáét...
Könyvesbolt kirakatát látta, telerakva vaszkos könyvekkel, amelyeknek címlapján a fia aranybetűs neve állt... Majd hadvezért látott, aki előtt tömegek hódoltak... és ez is az ő fia volt...

Forró hullám borította el a szívét és a lelke mélyén az a csodálatos orchester ismét játszani kezdte az élet dalát.

Fordította: K. Lányi Piroska

Kelim vagy gobelin úriszoba- vagy ebédlő-asztalterítő

Wieg Testvérek (IV., Deák Ferenc-u. 19)

Tüllterítő

Horgolt csipke gallér

Utcán hever a pénz

Írta: Strém Miklós (Egy ötletes csavargó naplója)

8.

Ezen a napon Luxembourg legelőkelőbb éttermében ebédelt. Estefelé pedig kiballagtam a pályaudvarra. Már akkor csak huszonnéf frankom volt. Még ha akartam volna, sem vehettem volna Párizsig vasúti jegyet.

Főúrával a vonat indulása előtt ott jártam gondterhelten a pályaudvaron és fogalmam sem volt, hogyan fogok én arra a gyorsvonatra felkapaszkodni, melynek ablakait éppen akkor mosták ragvogóra. Hálókocsi kalauzok, pincérek sűrűgtek-forgogtak, kalauzok jöttek-mentek, felbukkantak az első utasok is... Nem tudtam semmi okosat kitalálni. Reménytelennek láttam helyzetemet. De hát az ilyesmi nálam csak percekig tartó hangulat. Nyomban utána dacosan kaptam fel a fejemet: csak azért is!

Egy vasúti hordár, afféle jóképű málhabordó öngyelt körülöttem. Megkérdeztem tőle, hogy lány óra? Azután megkínáltam egy szivarral.

Beszélgetni kezdtünk és én szépen kirukkoltam az igazsággal. Párizsba kell mennem, de nincs pénzem jegyre. Hogyan lehetne ingyen megúszni az utat? Az én hordárom megértő lélek volt, ravaszul mosolygott.

— Valami pénze csak van? — hunyorított.

— Hát nem sok... Huszonnéf frank...

— Az is elég.

— Hogyan?

— Hallgasson rám. Teljesen elegendő, ha a második francia állomásig szóló jegyet vált. Ez kitélik húsz frankból. Ugyanis feltétlenül első osztályú jegyet kell váltania. Majd mindjárt megérti, hogy miért. Az első francia állomásnál, vagyis a határnál elkérik az utleveleket, a kalauz ellenőrzi a jegyeket és akkor maga szépen végigdől az első osztályú plüsványon és Párizsig senki a világon nem fogja zavarni. Ez ösrégi szokás. Tiszteletben tartják az előkelő utasok nyugalalmát. A kalauz nem emlékszik, hogy magának meddig szól a jegye. Benéz a kupéba, látja, hogy maga alszik, azt tudja, hogy a jegyet már kezelte, tovább megy. Baj csak Párizsban lehet. A kiszállásnál. Mert ott elkérik a jegyet.

— Bánom is én, mi lesz Párizsban. Ezen ráérek ott törni a fejemet. Egyelőre az a fő, hogy odáig jussak.

— Hát akkor csak próbálja meg! Sok szerencsét!

Szívélyesen elbúcsúztam kitűnő tanácsadómtól és rohantam a csomagfeladás felé. Egy ötlet kezdett homályosan bontakozni bennem. Még nem tudtam, mi lesz belőle, de mindenesetre megpróbáltam. A nálam lévő kis gallér és fogkefedobozt teherárúként feladtam Párizsig. Pár fillérbe került az egész. Akkor azután megváltottam a második francia állomásig szóló első osztályú jegyet és uri előkelőséggel ültem be a pompásan ruganyozott, minden kényelmet kínáló kupéba.

Minden úgy ment, mint a karikacsapás. A vasúti hordár igazat mondott. Alig hagytuk el a francia határállomást, végigdőltem a dagadó plüspárnákon és attól kezdve nyomát sem láttam kalauzoknak...

De hát a legtündéribb éjszakára is ráköszönt előbb-utóbb a rideg és kijózanító reggel. Nálam ez hét óra tájban következett be, amikor a vonat begördült a Gare de l'Estre, Párizs világhírű gigantikus pályaudvarára.

— Na — gondoltam magamban — szép kis fogadtatásban lesz részem! Nincs kizárva, hogy néhány perc múlva már valamelyik rendőrszemennek adnak át. Nehéz szívvel másztam le a vonatról és fájdalmas tekintettel búcsúztam a kellemes fészket és védelmet nyújtó kupétól. Irtozatos lótas-futás, sípolás, poggyszatologatás, emberzsivaj morajlott, kavargott körülöttem. Olyan volt, mint viharban egy árva porszem. Itt a Perronnem nem törődött velem senki. De annál reménytelenebb volt a távozás. Amerre néztem, mindegyik kivézető Perronnajtot előtt négyesével álltak az ellenőrök és mindegyik mellett egy rendőr. A nyitott ajtón keresztül jól láttam Párizst. Kényelmesen sétáltak az emberek, véget nem érő sorokban robotgáltak az autók, gyönyörű paloták rajzolódtak ki a pályaudvart körülvevő téren... és én ott keringtem boldogtalanul a Perronnem, mint egy csapdába került egér, aki nem tud kimenekülni fogságából.

Egyetlen halvány és elszánt remény biztatott még. Nem kellett túlságosan megerőltetnem magamat, hogy kétségbeesett arckifejezést öltsek és izgatottan szólítottam sorjában az éppen beléműtköző vasutasokat:

— Merre van kérem a poggyszámfeljelölő hivatal? Hol lehet reklamálni eltűnt poggyszakalot?

Igy kerültem egy ideges tisztviselő elé, akinek magamból kikelve mondtam, hogy most érkeztem, Trierben feladtam a poggyszakalot, de nem tudom, hol kell azt átvenni?

A hivatalnok mellém adott egy altisztet, hogy vezessen oda.

Hatalmas hodályba érkeztem, amely úgy látszott, mintha a mennyezetig tele lenne rakva börtöndökkel, kosarakkal, zsákokkal... Milliós értékek heverhettek itt. Szegény kis kemény papírból készült dobozom, ha egyszer ide kerül, bizonyára úgy összeroppantják, mint egy száraz kiflit.

Legalább száz ember várakozott itt. Mindenki sürgetett és ideges volt. Az altiszt magamra hagyott, én pedig szép lassan sodródni kezdtem egy távoli asztal felé, ahol egy magányos tisztviselőt fedeztem fel, aki nyakig bele volt temelkedve különböző szállító és feladó jegyek tömegébe. A szívem hevesen dobogott. A tisztviselő egy ajtó közelében ült, amely nyitva állt és amely az utcára vezetett. A vasúti alkalmazottak azon jöttek-mentek.

— Mit akar? — rivallt rám a vasutas.

— Uram... idegen vagyok... feladtam a poggyszakalot... nem tudom hol van...

És az orra alá toltam a feladó jegyet.

Mérgesen nézett rám.

— Ugyan kérem... ez nem tartozik rám... És különben is láthatja, hogy teherárúként adta fel, nem érkezhetett meg magával egyidejűleg!

— Bocsanát! — hebegtem és úgy tettem, mint aki magyarázkodni akar, de a vasutas már rám sem nézett, újra jegzeteket írt a véget nem érő papírengetegre.

Én pedig biztos, határozott mozdulattal kiléptem a mögöttem lévő ajtón. Senki sem törődött velem.

Orromat Párizs jellegzetes benzinszaga ütötte meg, amellyel az autók tízezrei fertőzik meg a levegőt. De nekem ez most külön illat volt a legkülönbébb parfümmel is. Szívem hangosan vert a boldog izgalomtól. Megérkeztem Párizsba.

★

Jókedvem nem tartott sokáig. Hiába, nincs tökéletes boldogság a földön. A teljesült vágy nyomában nyomban felszakadoztak az új gondok, kívánságok. Mert mit ért az, ha ott is jártam az augusztusi hőségben izzó boulevardon, amelynek ezernyi kirakata mögül a földkerekség minden csábító csemegéje rámosolygott, mikor mindössze húsz centime volt a pénztárcámban. Annyi, amennyiből egy külvárosi buffetben felhajthatok egy csésze kávéra. Lakásom sínesen éjszakára... Mindenekelőtt megittam egy csésze kávéra. Nem szeretem a felesleges izgalmat. Mit törjem a fejemet azon, hogy mire költszem ezt a neveléses összeget? Legalább ettől a nyugtalanságtól a megszabadultam.

És kis bábóll egyenesen Louis Jubin úrhoz, elsőszámú ellenőrömhöz mentem jelentkezni, aki szerencsémre a közvetlen közelben lakott. A derék úriember szerfelett meg volt lepette, mikor megpillantott. Wolff már napokkal előbb jelezte neki, hogy Berlinből elindultam és mert azóta nem kapott felőlem hírt, meg volt győződve, hogy valahol lefogtak és a rendőrség kosztját élvezem.

Kitűnően mulatott, amikor elmeséltem neki trieri és luxemburgi kalandjaimat. Azután egyetlennel fillért sem talált nálam.

— Miből fog élni? — kérdezte megdöbbenve.

— E pillanatban még fogalmam sincsen, de még csak reggel kilenc óra van!

Estig majd csak akad valami!... Isten önnel, sietek! Lássá be, kérem...

Megiepetten nézett rám.

— Miért siet?

— Mert nincs dolgom. A kényelmes tempót csak az engedheti meg magának, aki állásban van. Aki azonban nincsen alkalmazásban, annak rohanni kell a kereset után.

Megint kint voltam az utcán. Vagy két év előtt jártam utoljára Párizsban és most ismerősként üdvözöltem a Madelaine-templomot.

Szűk és rosszlevegűjű melléktutciókban bolyongtam.

Az egyik utcakereszteszénél vidám jelenet állított meg. Egy jókedvű és szemlélláthatóan berűgött atyafi húzott egy kis kézikocsit, amelyen rozszant vasgály, asztal, néhány szék, ágynemű meg más efféle nyomorúságos lakásberendezési tárgy volt. A harcsabajuszú, matrózings férfi, aki a kocsiát húzta, időnként megállt, nagyot húzott egy hatalmas borosüvegből és felszóllította a kőrötte álló és nevető embereket, hogy azok is tartsanak vele. Egyben a részegek szokot böszédűségével szónoklatot intézett a tömeghez: — Vegyék tudomásul, hogy engem nem a végrehajtó lakoltatott ki, hanem én magam költöztem a Victor Hugo-utca 112 alá, ahol házterem leszek! Új állás, kitűnő állás. És annyit ihatom, amennyit akarok, mert özvegy vagyok és nincsen asszony, aki fejemhez verje a tényezőkat, mint nektek! — Isten éltesse, bácsikám! — mondtam előrelépve és hatalmasan megráztam a kezét.

A közönség röhögött. A párizsi imádja a humort. Az én részegem pedig egyenesen a nyakamba hullt.

— Szervusz komám, neked van szíved, te megértesz engem, te osztazol a szegény ember örömeiben!

— Úgy van! Eljen az új állás!

— Nevem Max Pilon! — dadogta az én részegem.

— Eljen Max Pilon, a portások királya! — kiáltottam.

— Eljen! — zúgta viharos jókedvvel a tömeg.

Pilon könnyekig meghatva ölelt át.

— Igyál! Te vagy a komám! — kiáltotta lelkesülten és valósággal erőszakkal nyomat számba a nem éppen gusztyos borospalackot, amelyből kénytelen voltam jókorát nyelni.

— No menjünk! — biztaltam Pilon barátomat. — Én is befogom magam a szekeredbe. Egy portás-király nem hurcolkodhatik egylovas kocsival. Legelőbb két lóval kell bevonulnia.

Pilon el volt ragadtatva. Nyúlás puszikkal borította el arcomat.

— Gyerünk, lovacskám! — kiáltozta vidáman és nagyokat kurjongatott, miközben a kocsirod baloldalon helyezkedett el, én pedig a jobboldalon rugaszkodtam neki. Azzal a tömeg zajos éljenzése közepette elindultunk. Vidám költözködés volt ez, annyi bizonyos. A jókora úton még vagy tízzer megálltunk és nemesak ittunk, hanem alaposan falatoztunk is. Kiderült, hogy Pilon némi előleget kapott jövődöbéli gazdjától és azon finom füstölthúst, sajtot és kalácsot vásárolt. Mindezt, mire a Victor Hugo-utcai ház elé értünk, szépen elfogyasztottuk.

Csak most derült ki, hogy milyen nagy szüksége volt Pilon komának rám. Nélkülöm bizony alig tudta volna behordani ingóságait a portásfülkébe, mert e pillanatban nem annyira a rozszant ágy és székény tarthatnak igényt az ingóság jelzőre, mint inkább a gazdjuk. Pilon megmaradt józanságának parányi ösztönével csak annyit tudott dadogni, hogy intézzék el mindent, ő gyorsan lefekszik, mert fél, hogy különben kitör a botrány és kiröptetik állásából, mielőtt még azt tulajdonképpen elfoglalta volna.

Igy azután én is elhordtam be a bútorokat és jelentkeztem is a háziúrnál. Megmondtam, hogy Pilon sajnos beteg, erős gyomorrontással fészki, de itt vagyok én, aki helyettesítem. A háziúr helyeslően vette ezt tudomásul.

Mikor Pilon estefelé kijozanodott, mélységesen meg volt hatva. Nagyon derék fickó volt, azt sem tudta, hogyan hálálkodjon.

— Sobasem szoktam inni — mondtotta —, de most megbolondultam. Nagyon megörültem az új állásomnak.

Erre azután én is előhozakodtam a kívánsággal. Addig akarok nála lakni, ameddig nem lesz módomban valahol szobát bérelnem. Megnyugtattam, hogy mindössze egy-két napról lehet szó.

Pilon kijelentette, hogy akár életem végéig nála maradhatok. És természetesen a kosztomról is gondoskodik.

Még azon az éjszakán elindultam egy kis csavargásra. Párizs világvárosi képe főleg éjszakánként bontakozik ki, amikor az idegenek tízezrei karavánokban özönlenek a különböző mulatók felé. Ilyenkor káprázatos színekben gyullad ki a Place Pigalle, amely Párizs éjszakai életének központja. Mint egy modern Babilon, szinte bárbarul színes és hangos ez a tér, amelyen a világ minden nemzetének embere megfordul. Fehérek és négerek, arabok és japánok ülnek a bárók elé kirakott székeken és isszák a különböző jeges italokat. A mulatókból az utcára hangzik a jazz... Fantasztikus nevek ékeskedtek az egyes kabarék, vendéglők és mulatók felett: Kabaré a csontvázhoz... Tánchelyiség a nyúl farkához... Részeg kandur... Puszikkodó emberek...

Az egyik kapu előtt félelmes apacslegény állt. Csikos matrózing, szembeálló szentékte haj, nyakraesavart vörös sál... A bejáró két oldalán elhelyezett plakátokon félelmes képek: apacsányok és legények véres késsel a szájukban táncolnak. Utcasarkon lesbenálló gangsterek, amint kezükben revolverrel éppen áldozatukra várnak...

És vörös neoncsövekből harsogott a mulató cégére: Apacstanya! Tökéletes illúzió! Félelmesen kitűnő hangulat!

Pontosan ezt a helyet kerestem. Bementem és a tulajdonost kértem.

— Mit akar? — kérdezte nem éppen barátságosan.

— Uram — mondtam — tiszszeresére akarom fellendíteni az üzletét.

— Maga? — kérdezte gyanakodva és végigmustrált tetőtől talpig.

Egészen közel hajoltam hozzá és a fülébe súgtam: — Zsebtolvaj vagyok!

— Megőrült? — kérdezte. — Csak nem gondolja, hogy a mulatóban valódi gazembereket alkalmazok. Azonnal takarodjon és érüljön, hogy nem hívok rendőrt...

— Hiába hívna, mert én jelenleg szabadlábban vagyok és nem tudnak rám újabb tettet bizonyítani. De figyeljen rám. Én arra vállalkozom, hogy nyiltan és előre bejelentve lopom el a látogatók pénztárcáját, óráját, ékszereit... A lopott tárgyakat természetesen később visszaadjuk a tulajdonosnak. De képzélje el, micsoda óriási hecc lesz abból, ha a belépésnél mindenkit figyelmeztetünk arra, hogy vigyázzon, mert kirabolják. A vendégek egész idő alatt csak arra fognak lesni, hogy mikor nyúlának a zsebuikbe. És képzélheti, hogyan fognak mulatni, ha kiderül, hogy a legnagyobb elővigyázat ellenére is kiforgatom a zsebuiket...

A tulajdonos szeme felragyogott.

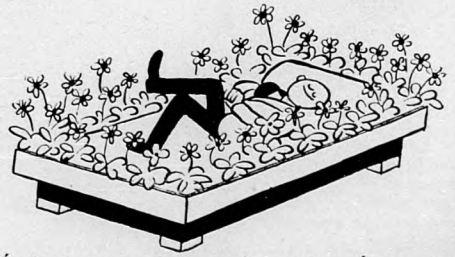
— Nem rossz ötlet! — mondtotta vigyorogva.

Megbeszéljük a részleteket és másnap már új táblák rikoltoztak az Apacstanya előtt, amelyek Rondin-nek, az ismert zsebtolvaj-királynak személyes fellépését hirdették.

Bevallom, ötletem nem volt egészen új, mert Bécsben láttam egy ízben Giovanniát, a zsebtolvaj-királyt egyik mulatóban fellépni és megfigyeltem trükkjeit. Meglehetősen kézügyességem volt, amatór büvéskedéssel is foglalkoztam és ismertem a köklenség ama alapszabályát, hogyha szemfényvesztést produkál, mindenekelőtt a médium figyelmét kell mellékvágányra terelnem. Például ha valakinek nyakkendőjét akarom ellopni, a zsebéhez nyúlom, még pedig olyan mozdulattal, hogy önkéntelenül odakap és a zsebére ügyel. Ugyanakkor a másik kezemmel gyorsan kicmelem a nyakkendőjét. Vagy két kézzel, látszólag a legnagyobb barátságos rázom meg valakinek a kezét, miáltal villámgyors mozdulattal leoldom kar-kötőóráját. Egy másik trükk, hogy a kiválasztott áldozat köré odacsoportosulnak a vendégek. Előre bemondom, hogy az áldozat óráját fogom kihúzni. Mindenki oda figyel. Közben azonban nem a kiszemelt úr óráját húzom ki, hanem a melletttem álló másik vendég zsebéből halászok ki valamit. A hatás mindenkor hatalmas nevető-orkán. Felsülés szinte kizárja, mert a mulató néhány megfizetett alkalmazottja is szerepel, mint kifosztott vendég, akiknél mindig sikerül a mutatvány. Azonkívül egészen bizonyosan lehet számítani arra a lélektani körülményre is, hogy a kiszemelt médiumok többnyire udvariasak. Nem akarják blamálni a hüsvést és még ha észre is veszik a mozdulatot, amellyel zsebuikbe nyúlunk, nem szólnak.

Vendégzereplésem óriási sikerrel járt. Fájdalom, csak három napig tartott a tündöklésem. A negyedik este vérfagyasztó jelenet történt. Egy hölgynek a legkomolyabban eltűnt az arany cigarettatárcája. Nyilvánvaló volt, hogy egy élelmes hivatalos zsebtolvaj csinált nekem kellemetlen konkurrenciát. Rémes helyzetbe kerültem. Tetőtől talpig kikutattak. A cigarettatárca persze nem volt nálam és bár ártatlanságom kiderült, a tulajdonos megelégedte a mulatságot. Megfizette a hölgy kárát, engem pedig azonnal kidobott...

A három nap alatt közel kétszáz frankot kerestem. Most már tudtam egy kis manzard-szobát bérelni és elindulhattam újabb kereseti alkalmat hajszolni. (Folytatom.)

Édes semmittevés...

BESZÉLGETÉS EGY SZAKÁCSMŰVÉSSZEL

Mennyi munkával és mennyi gonddal jár a mindennapi főzés, — panaszzaljak gyakran a háziasszonyok, akiknek háztartásában pedig csak a több-kevesebb családtag igényeit kell kielégíteni. És ez a panasz jogos is.

De azt is érdemes egyszer közelebről megnézni, hogy mennyi munkája és mennyi gondja van olyasvalakinek, aki sok-sokszáz emberre főz, aki egy nagy üzemet vezet, akinek tehát rengeteg olyan ember igényét kell kielégíteni, aki idegen, fizet és a pénzéért megfelelő ellenértéket követel.

Felkerestem Csáky Sándort, a nagyhírű szakácsművészt. Elbeszélgettünk erről a problémáról.

— Hát bizony, kérem, — mondja nevetve, — nem kis munka ezerhatszáz-ezernyolcszáz ember számára vacsorát készíteni és a legkülönbözőbb követeléseket percekben belül egyformán teljesíteni!

Tessék elhinni, legelső sorban szív kell ehhez, meg lélek. Tehetség is kell, nem mondom, meg nagy-nagy szakértelem. De hogy mennyire fontos a lelkes és készséges ügybizalom, azt a háziasszonyok önmagukról is tudhatják. Mert ugyebár, azokon a napokon, amikor jókedvűen főznek, feltűnően jobb az étel. Igaz?

— Igaz. Minden munkánál így van. — Így bizony. A főzéshez is hangulat kell. A főzés is művészet. Ha jól sikerül, amit alkottunk, igen jól esik az elismerés: hogy jóízűen eszik meg az ember főztjét. De ehhez az aránylag gyors sikerhez csak akkor jutunk, ha minden ügyességünket, energiánkat és tudásunkat beleadtuk a munkába.

— Mennyit dolgozik naponta?

— Tizenhat-tizennyolc órát. Egész kis hadsereg élén vívom a naponta ismétlődő harcot. De ha az ember kitart elvei mellett, mindennap újra győz!

— Mik azok az elvek?

— Először is az, hogy a magam lelkeségét átárasztom az embereimre is.

— Sikerül?

— Meglehetősen nehéz. Az új munkaerők nehezebben törnek be manapság, mint régen. De a példaadás sokat könnyít. Ha látják, hogy magam is leülök a kezdők közé és jókedvűen, magátólértelődően hámozom velük a krumplit, egyszerűen vidámabbak ök is. Mindjárt nem bántja őket, hogy nem lesz belőlük Napoleon.

— Szóval pedagógusnak is felcsap olykor?

— Hogyne, hiszen főzőtanfolyamokat is tartottam. A Tátrában történt egyszer, hogy az egyik úrikisasszonyka sírvafakadt, mert halat kellett tisztítani. Hogy ő nem a durva munkát akarja begyakorolni, ő csak azért tanul, hogy majd parancsolni tudjon a szakácsnéjének. Hohó, mondtam én, de akkor hogyan tudja ellenőrizni, hogy a szakácsné rendszeren tisztította-e meg a halat? És ha maga nem próbálta ki a sok kis főzési fortélyt, hogyan tudja orvosolni a vajastészta baját, ha jön a szakácsné, hogy mit csináljunk, jajjaj, a vajastészta nem akar engedelmesskedni például a hajtogatásnál!

— Hát azon is lehet segíteni?

— Hogyne lehetne! Ezért fontos, hogy a háziasszonynak legyen gyakorlata az anyag megítélésében. Vegyük csak azt, hogy hozatunk egy csirkét, mert paprikást akarunk csinálni. De a csirke újra keményebb annál, semhogy a paprikakészítés 35 percnyi ideje alatt megpuhulhasson. Két óra kellene hozzá, hogy élvezhető legyen. Két óra hosszat főzött paprikás vizsont?... köszönöm, nem kérnék belőle.

— Tehát?

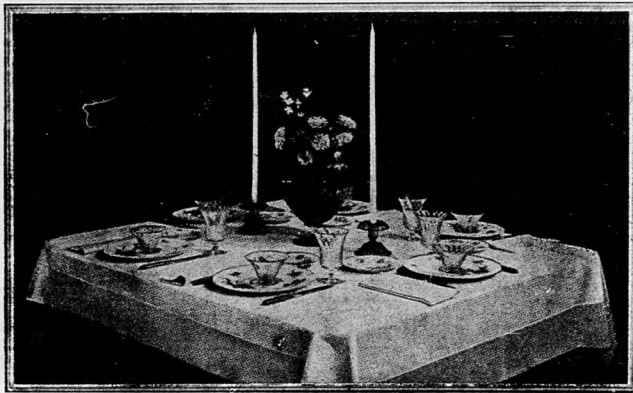
— Tehát, aki kellő anyagismerettel rendelkezik, az hamar feltalálja magát és levesnek főzi meg a csirkét. Így persze az egész étlap megváltozik. De éppen ez a vicc, a találékonyság! Ezer példát tudnék mondani, de az hosszú volna. A könyvemben mindent megírtam.

Előkerül a könyv. «A huszadik század szakácsművészete.» Lapozgatunk benne, — az ember egyre éhesebb az izletes nevek, a

gusztusos rajzok, inycsiklandó leírások olvasgatása során. Hatvan fejezetben következnek egymásután a levelek, halak, mártások, pástétomok, szárnys ropogósok, rákkal és békával készült ételek, vadak és pecsenyék, — aztán a befőzés, konzerválás titkai, — gyümölcsök, lekvárok, hideg és meleg sajtok, rengeteg tészta, torta, teasütemény, fagyalt, stb. stb.

Tagadhatatlanul izgalmas olvasmány mindez, éppúgy, mint a terítésről, asztaldíszítésről, felszolgálásról, személyzetnevelésről, tálalásról szóló fejezetek. Hát még az étlapok, a görög, római, középkori lakomáktól kezdve a mai alkalmi és mindennapi étlapig. Az angol, francia konyha rejtelmek, a hortobágyi ételek leírása, a paprikáról szóló tudományos értekezés, az italoek... — Hát én ezt nem nézem tovább, — mondom nagyot nyelve, — mert azonnal meghalok az éhségtől!

— Csak még ezt itt, — mutatja Csáky Sándor, — a diétás konyhaművészetéről... Mert az aztán az igazi művészet: süzkré

Divatos terítés gyertyadíszsel

szabott keretek között ízes és változatos ételt produkálni! — Ízeset? És változatosat? Ez már nehéz lehet!

— Ez az, — lelkesedik a művész büszkeségével, — ez az igazi, ha az ember a diétás ételbe például meg a nemzeti ízt is bele tudja vinni a különböző nemzetiségű betegek számára! Ha kedvűben tud járni a szenvedőnek, ha vigaszt nyújt neki a kellemes, kívánatos étellel... Sose felejtsem el azt a török urat, aki a Tátrában fektűt halálos betegen. Felmentem egyszer a szobájába, mert már nagyon bántott, hogy minden ételt otthagott. Franciul megértettük egymást. Mit enne szívesen? — kérdeztem részvétellel, mert megrendítet a lesoványodott, kiéhezett beteg látványra. Legyintett szegény: azt úgysem enged meg az orvos. Mert azt a levest szeretném, amit csak az én hazámban tudnak jól készíteni és ami nagyon ízes, csípős, pikáns. Van abban minden!... Elmagyaroztattam vele. Kicsit agógdattam, mert nehéz probléma volt azt az ízt kihozni az eltöltött főzőanyagok nélkül. De sikerült! Bemutattam az orvosoknak is. Megengedték, mert — diétás leves volt! És a török úr jobban lett tőle, mert lelkileg is hatott rá. Olyan boldog voltam, hogy el se mondhatom. Hány betegápoló és hány beteg halás azóta nekem ezért a levesért! Azt tartják, hogy a jó szakács a mártások készítésénél vizsgálják le. Ez igaz. De én hozzátéveszem, hogy jó emberismerőnek is kell lenni.

— Ki a jobb szakács, a férfi, vagy a nő?

— A polgári ételekhez a nő. De a raffinált nyencfalatokat a férfiak jobban tudják készíteni. Másként: a racionalizált főzést az asszonyokra, a luxusfőzést a férfiakra kell bízni.

— Hol szerezte ezt a sok tapasztalatot?

— Sokat jártam a világban. A háború alatt a főhadiszálláson főztem. Itt jegyeztem meg, hogy a szakmabeli dijak, a német Erdpreis és a tizenhárom háborús kitüntetésem mellett a spanyol király, a bajor király is kitüntettek. Károly király kezét fogott velem. Ferdinánd bolgár király elkérte tőlem a receptemet, amely szerint elkészítettem neki a gombát, amit maga szedett Lillafüreden. Legutóbb a kapurajtai maharadzsa dícsért meg, sőt ahol másnap evett, oda sürgősen elkérték tőlem a pisztráng-receptemet, mert kívánta, hogy ugyanúgy kapja, ahogy én főztem neki... Bőkezűek ilyenkor a nagy urak, de az elismerésük nagyobb öröm nekem. — Hogyan találja el az izlésüket?

— Ez is emberismeret dolga. Ezer meg ezer recept él az agyamban. És ha egy nevet hallok, azonnal visszaemlékszem, hogy mit szeret enni. Az ismerős urak csak a nevüket izenik be nekem a pincérekkel, én már mindent tudok. Mint ahogyan háziasszonyok is tudják, mit szeret ez meg amaz a családtag, vagy vendég. Ha hallok egy nevet, a pincér már viszi is azt a bizonyos ételt. És úgy viszi, ahogyan az a vendég szereti. Mert ez is roppant fontos: a személyezkedés belenevelni akár erőszakkal is, hogy időt, munkát, erőt takarít meg, ha rendszerrel, figyelemmel, odaadással dolgozik. Nálam működő pincérről nem mesélhetik el azt a viccet, hogy a vendég negyedóra

hosszat tartó előadása után azzal jön be a pincér az ételért: egy bélszint! Mert én azonnal megkérdezem tőle, hogy milyet? Kinek? Mit kívánt? Mit mondott? És a vendég olyat kap!
— Melyik receptjét tartja legjobbnak?
— Tessék, odaadom őket. De azt ajánlom, a háziasszonyok is úgy készítsék el, ahogy én: a szívemet is beléjük főzőm!

Harsányi Gréte

Ferdinánd bolgár excár kedvenc eledelei.

Mikor Lillafüreden vadászatok közben nagyobb gyalogutakat tett Ferdinánd, élvezettel szedte a gombát sajátkezűleg, amit aztán Csáky Sándor az itt leírt módon készített el neki:

Gombás előétel.

Tömött, szép, fehér vargánya gombákat meghámozunk, megmossuk és hófehér húsát szeletekre vagdaljuk, 20 deka tiszta gombához 4 deka vajból 2 deka fínomra vágott vörshagymát gyengén megpirítunk, a gombához gondolatnyi törött borst, sóit és 2 deka összevágott petrezselymet adunk, — a hagymás vajban egy órahosszat lassan pároljuk és pirított zsemlyeszeletekkel szolgáljuk fel.

Csáky Sándor

Szárnys rizsoltó.

Mivelhogy módosítani, egyszerűsíteni szeretném az itt leírt rizs-ételek elkészítési módját, elsősorban is kiemelem, hogyha ily kombinált ételeket akarunk csinálni rizskásából, tisztában kell lenni azzal, hogy a rizst mennyi ideig és hogyan kell helyesen megpárolni, elkészíteni. Személyenként ilyen rizses ételknél 5—6 deka rizskását számítunk és mint előétel feltétlen elegendő is. Francia-iskola szerint a rizksása elkészítési módja a következő: edényben vaját vagy tiszta zsírt melegre hevítünk, kevés nagyra vágott vörshagymával. Hozzáteszünk 2 deci

rizskását, a hagymás vajban jól összekeverjük, megmelegítjük, de meg nem pirítjuk. Ha a rizs átmelegedett, meleg, világos két és fél deci levessel felengedjük. Jól összekeverjük, keveset megsózzuk, hagyjuk forrni, rögtön jól letakarjuk és a sütőben 20 percig letakarva pároljuk.

Az így elkészített rizskásának úgy a színe, mint az íze feltétlen kielégítő és nem ragadhat, u. i. minden rizsszemnek külön kell válnia, mert ha ragadós, az már nem jó rizskása. Ha csirkemáj rizsoltót egyszerűen készítünk, akkor az így elkészült rizst pirított csirkemájjal, pirított gombával, nagyon kevés gombamártással összekeverjük, kevés páрмаi sajtot teszünk bele, vajjal kikent formába préseljük és tálalótárla kiborítjuk, a tetejére reszelt páрмаi sajtot teszünk, körülöntjük jó becsindált mártással, paradicsom- vagy gombamártással, esetleg csak peccsenyoszáfttal.

Csáky Sándor

Paprikácsirke.

Szépén megtisztított, megmosott csirkét negyedekbe vagy nyolcadokba vágunk, zúzáját, máját a szárnyakhoz helyezzük. Meleg zsírban fínomra vágott vörshagymát, nagyon kevés fokhagymát csöpp kőménymaggal, majoránnával, fínomra vágva a hagymához helyezzük és addig pároljuk a zsírban, míg a hagyma víze elpárolgott, de meg nem pirult. Most pirospaprikát teszünk bele, gyorsan elkeverjük, kevés vízzel felengedjük, félforrai hagyjuk, az elkészített csirkét beletesszük és rövidlében addig pároljuk, míg zsírára lesül. Kockára vágott paradicsomot, karikára vágott zöldpaprikát teszünk hozzá, megsóvva, kevés vizet hozzáöntve addig pároljuk, míg teljesen puha lesz. Jó tejfölbe kevés lisztet keverünk, evvel a csirkét behabarijuk, galuskával, vajasméltéttel, pároltrizzsel és sósvízben főtt burgonyával körítjük.

Csáky Sándor

K Ü L Ö N Ő S T Ö R T É N E T

Barátom, Ambrogio, nagyon vonzódott a szép nemhez, de annál nagyobb ellenszenvvel viseltetett az írás iránt. Valószínűleg képtelen volt arra, hogy érzésait levélben fejezze ki. Pedig köztudomású, hogy a nők a szerelemnek ilyen őszinte papírra-vetését is megkívánják. Ambrogio tehát kénytelen volt kisegítő-módszerről gondoskodni, ami talán nem volt egészen korrekt, de célravezető.

Kitűnő barátom ugyanis egy időben két nőbe volt szerelmes, ami egyrészt változatossá tette életét, másrészt pedig felbecsülhetetlen előnyt jelentett számára. Elhatározta tehát, hogy két szerelmese — egymással fog levelezést folytatni: érthetőbben és világosabban: azokat a szerelmesleveleket, amiket az egyik nőtől kap, továbbítani fogja a másik nő címére és viszont. Ily módon egy ideig teljes békességben teltek napjai. Ha Ambrogio például az 1. számú szerelmesétől ilyen levelet kapott: «Szerelme sem! Egész nap és egész éjszaka Reád gondoltam és a csillagokat néztem! Mi van veled? Gondolsz-e néha rám is? Szeretsz még egy kicsit?...» stb., — anélkül, hogy válaszolt volna reá, bedugta a levelet egy másik borítékba, amit aztán elküldött a 2. számú szerelmese címére. Másnap már megjött

a válasz: «Drága Életem! Megkaptam tegnapi leveledet. Végtelenül boldog vagyok, hogy egész nap és egész éjjel reám gondolsz. En is nézem a csillagokat. Azt kérdezem, hogy mi van velem? Nagyon jól tudod, hogy csak Érted élek!» Ezt a levelet Ambrogio borítékba tette és elküldte az 1. számú szerelmesének, aki végtelenül boldog volt, amikor a levelet megkapta. Természetes, azonnal válaszolt, amit Ambrogio rögtön továbbított és ily módon a két nő tulajdonképpen egymással levelezgetett.

A dolog végtelenül egyszerű és mind a két nő boldog, nagyon boldog volt. Ha véletlenül olyan mondat került valamelyik levélbe — például: Marina azt írta, hogy születésnapjára borotvakészülékkel fogja őt megajándékozni, vagy pedig: Margerita megkérdezte, hogy miért növeszti az egyik barkóját (ez Marina kívánságára történt) — Ambrogio egyszerűen azzal vágta ki magát, hogy ezt a mondatot éppen szerelmésére való tekintettel írta bele, mert nem akarta kompromittálni, ha idegen kézbe kerül a levél. Sajnos azonban, eljött az idő, amikor Ambrogio a barkójával már nem érdekelte Margeritát. Ezt a barkót ő Marina kérésére növesztette és bekövetkezett a szakítás. Egy reggel ezt a rövid levelet

kapta: — «Kettőnk között mindennek vége! Add vissza a leveleimet!»

Ambrogio nem tudta, hogy mit cselekedjék kétségbeesett helyzetében. Hiszen 2. számú szerelmének minden levele az 1. számú szerelmese kezei között van?! Nem tehetett egyebet, mint ezt a levelet is, a szokott módon továbbította. És a mit sem sejtő első számú szerelmese megkapta másnap ezt a szűkszavú levelet:

— «Kettőnk között mindennek vége! Azonnal küldd vissza a leveleimet!»

Igen, az én kitűnő barátom, hogy Margerita kívánságát teljesíthesse, kénytelen volt Marinával szakítani. Más kivezető utat nem talált.

Most azután már semmi akadálya nem volt annak, hogy barkóját laborotváltsassa, ami Margeritát annyira meghatározta, hogy megbocsájtott neki és feleségül ment hozzá. Mintogy most már együtt laknak, semmi szükség nincs szerelmes levelezésre.

Margerita asszony pedig magányos óráiban végtelen szeretettel újra és újra elolvasza azokat a szerelmes leveleket, amik valamikor nagyon boldoggá tették és amikről azt hiszi, hogy Ambrogio érzésai nyilvánulnak meg a papírra vetett, drága sorokban...

A. C.

Modern perzsa szőnyeg. Wieg Testvérek (IV. Deák Ferenc-utca 19.) terve. Perzsa falvédő, vagy drapéria

Asszonyfejek a XX-ik századból

A dolgozó asszony

Írta: Nagy Méda

Reggel félhét.

Az óra erősen, kegyetlenül csenget. Kattan a villany. Halvány világosság. A kislány édesen szuszog, a férj morogva megfordul.

Még tíz perc, — gondolja az asszony, — tíz perc erőgyűjtés az elhatározásra. Almosan hunyorog, szeme lecsukódik.

A cselédlány, mint egy dragonyos kapitány csörtet végig a szobákon: — Félhét elmúlt, — jelenti zordanul — és bekapcsolja a rádiót.

A másik szobában is világosság. A fiú ébred, tanul, ismétli a leckét. A rádió egyhangúan bűg.

Az asszony félálomba merül.

— Anyu, ping-pongznak, — jelenti a fiú.

— Anyuka, szól a rádió! — ismétli a kislány figyelmeztetés és ő is előkapja a feje alá készített könyvet.

Az asszony villámgyorsan ugrik. Már nem lehet habozni. Félóra az öltözésre, pont negyednyolckor a villamosnál kell lenni.

Hasió hideg. Csak már itt lenne a tavaszi világosság, akkor könnyebb. Hét óra. A két szőcske is talpon van. — Mosdani! — adja ki a jelszót a kislány.

A kávé csak úgy üresen, gyorsan. A gyerekeknek jó tanács. A lánynak pénz. A táska zárja csattan. Ki, a reggeli kemény szürkületbe. Ő az első, aki elhagyja a meleg fészket. Egy villanásnyira arra gondol, vajon mindent megmondott este a lánynak? Nem felejtett el semmit, hogy zajtalanul menjen a háztartás kereké?

A villamoson már az előtte fekvő napra gondol. Két átszállás. Néha futás, ugrás. Utána erősen korholja magát: nem érdemes, de máskor újra megteszi. Végre nyugalom. Megérkezett az utolsó szállító eszköz munkahelyére. Pontos időre kint lesz.

A belső láz lecsendesedik. Könyveket kotor elő, készül, tanul, gondolatokat keres, nevelési elveket. Otthona egészen elmerül, már csak a tanító é a lelkében. Nyolc óra.

A csengő élesen berreg. Nagy büntudattal az arcukon elkésett lányok szállingóznak és villámgyorsan levetkőznek. Az asszony szeméthuny, maga is tudja, milyen nehéz fölkelni ebben a hidegben. S ezek közül van, aki félórát is gyalogol, erre felé nagy a határ. Kopogás, Síró anyafej bukik be az ajtón.

— A gyermekem, a kislányom, nem jött haza az éjjel.

Az asszony ijedten ugrik:

— Szent Isten, csak nem? Mi történt?

— Megszidtuk, én is, meg a nagyanyja is, egész kicsiség miatt. Tegnap elindult ide az iskolába, de nem ide jött.

— Valóban tegnap hiányzott, — hagyja rá az asszony és elébe tűnik a széparcú, barna lány. Magas növésű, tizenkét éves. Kifejlett kis nő. Reittenetes. Az anya zokog.

— Munkában vagyok mindig, Pesten egy varrodában dolgozom. A nagyanyja neveli. Óreg és türelmetlen. Nem sok jó jut ki neki. De én becsületre oktattam.

— Nem szabad a legrosszabbra gondolni, talán a rokonaihoz ment?

— Senki nem tud róla. Már a rendőrségen is bejelentettem.

— Gondolkozzon, talán van valaki a környéken, akihez elmehetett?

— Igen, Dunaharaszti él egy rokonunk, de az ide nagyon messze van, pénz nélkül oda nem juthat el.

— Mégis nézzék meg ott is. — Az anya kitámolyog.

A gyereksereg áll, nagy rémület mindegyik szemén. Egymást kutatják: — Ki látta, mikor, merre, hol?

Az asszony a tananyagot nézi. Százalékszámítás. Hogyan beszéljen rideg számokról, mikor betört az élet a külváros szegény kis virágai közé. Egyet talán már el is perzselt. Jó szavak kellenének most. A szív nyitva, a talaj megérett a jó tanács és segítő kéz befogadására.

A tananyagot félretolja. És beszélni kezd tiszta, szép szavakkal az életről, az asszonyi hivatásról, amelyre készülni kell, úgy hogy becsületesen megőrizzük ma-

Így is lehet élni...

De jó emlékezni az elmúlt évekre.

Elmúlt éveknél sok-sok öröme, Edes szép álmokra — beteljesült vágyra, Napsugaras napok boldog kacajára.

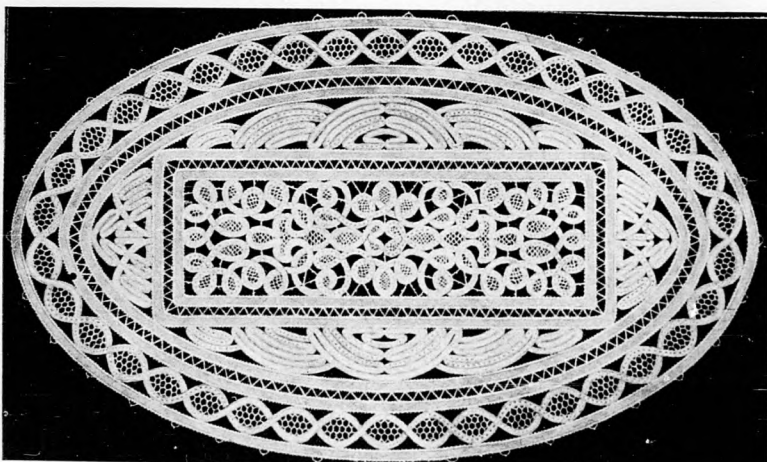
Ma mindezt feledni — vágyakat temetni,

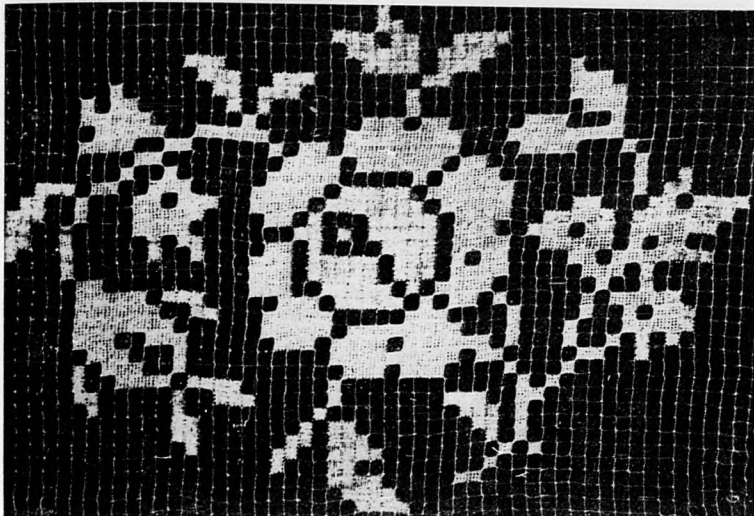
Sok-sok szürke napot egyformán lélni,

Kicsi örömeket ünnepnapnak venni,

Feledni — feledni, így is lehet élni...

Tauts Antalné

Recemotív Wieg Testvérek, IV. Deák Ferenc-u. 19

gunkat a férjnek és gyermeknek. Tágult szemek, de némelyikben több tudás, mint amiről az asszony valaha is álmodott. Erzi és szegyenkezik. A nyomor, a közös ágy, a közös szoba, az egymás előtt folyó durva élet vajjon hány kis szívet nem perzsel már vakká a tisztaság fogalmát illetőleg? Hogy fáj ez. Mindegyiket külön a szívére szeretné szorítani: ne törődj a többivel, te légy más, te légy különb, te véd magad, te higgy a testi életen túl a lélekben.

Annyi jóakarót, odaadó figyelem sugárik a fiatal szemekből, talán sikerül, talán egy emlékszik majd a szavamra, mielőtt...

... Egy óra. Zúgó halántékát megtámasztja. Sok. Öt órán át beszélni, figyelni, magyarázni, nevelni, fenytíteni, segíteni.

A villamoson nincs hely. Fáradtan kapaszkodik, löködik, hullámzik a tömeggel. A kislányra gondol, aki eltűnt. A tananyagra, amit elvégzett. A szavaira, amit mondott. Aztán lassan, a villamos robogó morajával együtt elmerül egészen az iskola és élni kezd újra az otthoni gond. Számolja, hogy mit kell bevásárolni, hazavinni estére és holnapra.

Átszállás. Már egészen közel az otthonhoz. Ilyenkor mindig valami izgalom vesz erőt rajta: vajjon a gyerekek szerencsésen hazaértek? jaj, az ájtároknál úgy félti őket! feleltek-e? mi hírt hoznak? ha jót, az egész nap fényes, ha rosszat, jobban fáj, mint saját kudarcát.

Két óra.

A lány tanácsaitanul áll a tűzhely mellett. Jaj, gyorsan befejezni az ebédet, ízt adni, csínt, találni. Sietni. Az egyik gyerek külön németre megy, a másik tornára rohan.

— Kisszakaszt kérek! Kezét csókolom, anyu! Siess aludni, mert sok a leckénk!

Siess aludni! Igen ez a jelszó. Még aludni is sietni kell.

A férfi késik. Rakodik, virágot öntöz, ruhácskát szed elő, foltoz, javít.

Három óra. Éles csöngetés. Szalad ajtót nyitni, csókkal köszönt. Melegít, tálat, izgul, hogy hátha nem ízlik. Ugrik, kiszolgál, mesél, beszélget, mosolyog. Belülről halálosan fáradt.

Félnégy. Elnyúlás, pihenés. Végre egy kis csönd. A cigaretta füstje kavargó szál föl a hamutartóból. Eloltja. A férfi is alszik.

Félöt. Robogás, zaj, vitaközás:

— Velem tanul előbb, anyu!

— Velem, nekem több leckém van.

Csittó szavak, duruzsolás.

Jó volna egy melegsávú könyvbe elmerülni, vagy egy kis rádió... Nem lehet. Tanulás, újra tanulás. A gyerekeket siettetni, kicsit türelmetlen. Közben ölt, varr, javít, kettős munka. A mutató gyorsan szalad. Hihetetlen: hét, nyolc, félkilenc. Még mindig rajzolnak, pepecselnek, fogalmaznak.

Kilenc. Vacsora. Táskacsomagolás. Ruhakészítés. Fürdés.

Tíz óra. Végre alusznak. Édesen elsimult arccal.

Az íróasztal hívogatóan int. Leül. Megcirógatja a nyíló jácintot és a hervadó, száradt gyöngyű mimózát, azután írni kezd.

Szaladnak a sorok. Sietni kell, már jön haza a fáradt léptű férfi.

— Nem engedem tovább dolgozni, fekdüjön le.

— De hiszen csak most kezdtem el.

— Majd holnap.

Persze, majd holnap. Mosolyog. Beszélni kezd. Érdeklődik, kérdez. A politika. Hosszú fejtegetés. Meg kell hallgatni. A mutató szalad.

12 óra. Könyvet készít, de csak az imádságig jut, szeme lecsukódik, a lámpafény kihűny. Már mindenki alszik. Ó az utolsó. De szívében valami nagy, nagy jó érzés árad széjjel: az elvégzett munka tiszta öröme.

Mily jó volna...

Mily jó volna nem epedni soha.

Nem vágyak vad tüjében égni.

Béenni azzal, mit nyujt a sorsunk,

S lehajtott fővel megnyugodni.

Nem sóvárogni lány simogatás,

Gyöngéd szavak bűvös zenéjét.

*Csak hallgatni mélan a harang-
szót.*

Ha jelzi az alkonyt, az estét.

Sóósné Kocsis Teréz

NŐK PARLAMENTJE

Uriasszonyok vagyunk...

írta: D. Lénárt Ilona

mégpedig magyar úriasszonyok.

Értelmünk ébredésének hajnalán már mellénk szegődött az a tudat, hogy magyarok vagyunk. Megszoktuk, meg is szerettük ezt a gondolatot. Néha-néha még lelkesülünk is érte. A mindennapi élet egyhangú, csendes folyásában azonban nem igen jut az eszünkbe, legfeljebb reggelenként, mikor a napilapok politikai rovatának vastagbetűs címeit úgy futtában elolvassuk. Bennünket nem nagyon érdekel a politika. De azért, úgy nagy vonalakban, tisztában akarunk lenni a politikai eseményekkel is, mert ha társaságban netán szóba jönnének, egy-egy szellemes megjegyzéssel, feltétlenül meg kell mutatnunk tájékozottságunkat. Az önálló különvéleményt vagy kivált a vitát, csak az engedheti meg magának, aki nemcsak a címeiket, hanem a rovatokat is végigolvassa. Ehhez azonban — úgy nagy általánosságban — sem kedvünk, sem időnk nincs. Így aztán társaságban rendszerint egye-éitünk azokkal, akik éppen kifejtik politikai álláspontjukat. Helybenhagyólag bólintunk, ha politikai vezetőinket a «hólyag», vagy a «hülye» jelzőkkel tisztelik meg; élénk «bizony-bizony»-nyal biztosítjuk együttérzésünkről azokat, akik lázadózva mondják, hogy itt minden rosszul megy, mindent másképpen kellene csinálni és szomorúan bólogatunk, mikor azt állítják, hogy a magyar nemzetet nem lehet segíteni, mert nincs erős akarata, nincs kitartása és különben is élehetetlen faj. Annnyit halljuk ezt, hogy magunk is elhiszük a végén. Sohaítva emlegetjük veszendő nemzetünket és szívszorogva gondolunk gyermekeink jövőjére. És nem vesszük észre, hogy ennek a jövődőlnek magunk ássuk a sírját... Nemcsak a családjunknak, a társadalomnak, hanem a nemzetünknek is tagjai vagyunk. Így tehát a családi és társadalmi kötelességeinken kívül a nemzetünkkel szemben is vannak kötelességeink. Hogy tegyünk ezeknek eleget? Nem harcolhatunk érte fegyverrel a kezünkben. Hivatásunk azt sem engedi, hogy a politika nyilvános porondján szálljunk síkra érte. Tudásunkat, munkánkat is csak kevés esetben szentelhetjük neki. Így hát itt is csak az marad számunkra, ami az élet minden terén: a csendes, szinte észrevétlen asszonyi munka. Kell, hogy a mi szavunk: a hit szava, a mosolyunk: a lelkesítő reménység legyen! Hiszen a kezünkben van a legnagyobb, a legszentebb fegyver, a magyar jövő építője, oltalmazója: a Gyermekek! Az Ő érdekében nem szabad csüggednünk, az Ő érdekében nem szabad engednünk, hogy bárki is elcsüggedjen! Az Ő érdekében kell védenünk, ápolnunk, gondoznunk mindent, ami magyar, az Ő érdekében kell hogy műveltek, tanultak és okosak legyünk, hogy mindenhez értsünk, még a politikához is, mert érvek ellen csak

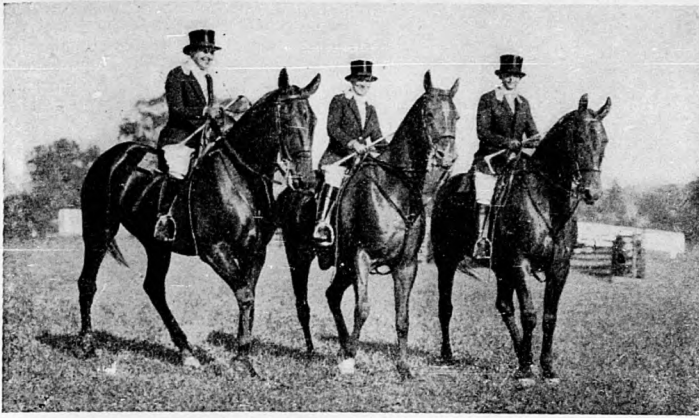

érvekkel harcolhatunk és kell, hogy a mi érveinkből úgy világítson a hit, mint a máglyafény az éjszakában! De ez még mind nem elég. Minden fáradozásunk, minden akaratunk és kitartásunk kárba veszt, ha nem vesszük észre azt az alátomos ellenséget, amely már belevágt a fejcsüjét nemzetünk fájának törzsébe. Ez az ellenség: a magyartalan beszéd. A fölöslegesen használt idegen szavak tömege éktelelníti el nemcsak beszédünket, hanem irodalmunkat is. A napokban például ezt olvastam: «Furcsa circulus vitiosus ez. Számomra rébusz. Ilyenkor aztán — à la Kelet — szeretnék eladni az asszonyt. Mivel nem lehet: félreteszik, ad acta...»

Magyarul: furcsa körbenjáró okoskodás ez. Számomra talány. Ilyenkor aztán — Kelet mintájára — szeretnék eladni az asszonyt. Mivel nem lehet: félreteszik. Az idegen szavakon kívül azonban a helytelen kifejezéseknek is egész sora zavarja meg nyelvünk tisztaságát. A «lekésem a vonatot» — «vonatról» helyett, a «betartja a szavát» a «megtartja» helyett, a divatos «leépit» szó a «lecsökkent» helyett, a «drága» Jucikám vagy Mancikám a «kedves» helyett — és még sok-sok ezekhez hasonló magyartalan kifejezés csúfítja el beszédünket. Külön említést érdemelnek a «drága pofa», meg a «kisapám!» Aztán van egy járványos betegség, mely már nemcsak a fővárost, hanem a vidéket is megfertőzte. A neve: «Ugy-e?» Vannak, akik úgy teletűzdelik beszédüket ezzel a szóval, hogy rossz hallgatni őket. Például: «Most ugy-e lakást kellett keresnem, nem értem rá semmire, ugye. Bizony nehéz volt megfelelőt találni, mert ugy-e, amelyik jó lett volna, az túl drága volt ugy-e és amelyik meg olcsó volt, az nem volt megfelelő, ugy-e? Dehát mit csináljon az ember, ugye, beéri azzal, amire telik, ugy-e?» Egyetlenegy «ugy-e»-re sincsen szükség. Ha kitöröljük valamennyit, szabatosak lesznek a mondatok. S ebben az «ugy-e»-kórbán szenved az egész társadalom. Alig-alig akad valaki, akit még nem fertőzött meg a ragály. És ez a néhány valaki is hallgat. Nem marad más hátra, mint hogy mi, magyar úriasszonyok összefogjunk és bátran síkra szállva meggyógyítsuk, megtisztítsuk gyermekeink szépséges anyanyelvét! Nem holnap, hanem ma, rögtön, ebben a percben hozzá kell fognunk, különben elkésünk a segítséggel. Megkezdjük a munkát azonnal, ugy-e?

★

(Végtelen örülünk, hogy kedves olvasóink, a magyar úriasszonyok szívében ugyanaz a magyar nyelv tisztaságát féltő érzés nyilatkozik meg, aminek mi is kifejezést adtunk lapunk május 10-i vezércikkében. Reméljük, hogy ez az aggodás általános lesz és a kívánt eredmény nem fog elmaradni. A szerkesztő.)

SZERELMI SZÓTÁR

Hogy a szerelmi szótár körül valami nincsen rendben, ezt már régen gyanítottam. Még magunk is fiatalnak érezzük magunkat, úgy érezzük, hogy csak tegnap volt, amikor halálán szerelmesen esküdtünk sírig tartó érzelmeket és ime — ma kiment a divatból mindaz, amivel mi udvaroltunk, idejét múlták módszereink, szavaink, gondolataink, egész frazeológiánk. Ha megfigyeljük a mai szerelmeseket, azt fogjuk tapasztalni, hogy legfeljebb változás a szerelem hangjában és témáinak kibővülésében van.

Nem mondja már a férfi, ha szerelmes párja gondterhelten homloká iránt érdeklődik, hogy «érte reszketett, miatta nem aludta át az éjszakát, az ablaka alatt sétált» és azért sápadt. Egyszerűen azt mondja, röviden, kezen, érthetően:

— Gondjaim vannak!

És most itt tessék kicsit visszagondolni a multira. Nem is kell messze visszamenni, elég néhány esztendő, a mai negyvenesek voltak akkor húsz-huszonöt évesek. Gondoljunk vissza erre az időre, gondoljunk saját gondjainkra, kínjainkra, amikor a zsebünkben nem volt pénz! Ugye, hogy egyetlen törekvésünk volt, egyetlen erőfeszítésünk: a szerelmes nő valahogyan meg ne lássa, észre ne vegye rajtunk!

És vittük a zalogházba az aranygyűrűt, az ezüstórát, az ezüstfejú sétabotot, s noha a zsebünkben három korona volt, úgy viselkedtünk, mintha a pénz aztán igazán nem számitana nálunk, bagatel az egész, ugyan kérem, szóra sem érdemes! Pénz! De csak nem gondolja, Gizike, ugyan kérem!...

Emlékezzünk csak vissza! Hogyan hazudtunk pazar ébédeket, mikor tízért parizert ettünk papirosból! És milyen kínosan ügyeltünk, hogy a nő észre ne vegye rajtunk anyagi bajainkat!

Ma? Tessék csak meghalgtatni!

Egy férfi beszél:

«Várj csak, hogyan magyarázom meg neked! A gondjaimat! El tudod te képzelni, hogy az ember éhezik, igazán éhezik! Ugye, hogy a gyomra belefájdul és folyton nyel, csak nyel, mintha gégegörcs volna? A fejem meg üres és egyre húst, sült húst lát maga előtt, mint a kutyát! És el tudod képzelni, hogy amikor kilyukad a cipője, nem alszik éjszakákon át, hanem tőri a fejét, honnan vegyen másik talpat? El tudod képzelni? Hát ilyenek a gondjaim, ezért sápadt az arcom!»

Méltóztatott hallani? Igen! Ma a szerelmesek között téma a szegénység és nem szegény a gond! Talán valami, ami még közelebb hozza őket egymáshoz!

Ami egyébként nem is csodálatos. Hiszen egy szörnyű házúságkomplexumot kapcsol ki közülök, valamit, ami eddig szerelmesek között, a férfi és a nő között úgy állott, mint egy áthághatatlan kínai fal.

Az utolsó húsz esztendő ezt a falat döntötte le.

A férfi kiáll a szeretett nő elé és ki meri fordítani az üres zsebé. A nő pedig nem álmodik már éjszaka érkező lovagról, áruhás hercegről, sem mesebeli bankigazgatóról.

A mai nő álmainak álma két szoba hall, havi 220 fixszel, amit legtöbbször — ketten keresnek meg...

Esze ágában sincs, hogy áruhás grófnőnek adja ki magát, első szóra bevallja, hogy két selyeminge van és egyet kimos minden este, hogy másnapra tiszta legyen. És nem mosolyog bájosan, amikor leszalad a szem a harisnyáján, hanem dühösen megmondja a fiúnak, hogy gondja van. És nem az ért mondja meg, hogy a fiú adjon neki harisnyára valót. Mert ő is tudja, hogy a fiú nem áruhás milliomas, hanem éppen olyan pénztelen emberke, mint ő. Nem mondja, talán elseje után meg tudná csinálni. De akkor is számár lenne, ha megcsinálná!

Megváltozott a hang, a forma, megváltozott a megnyilatkozás a szerelemben. Csak egy nem változott meg: a lényeg.

Az, hogy üsdidők kezdete óta szivdobogató gyönyörűség maradt ma is az örök kérdés és az örök felelet:

— Szeretsz?

— Nagyon! — ez örök és halhatatlan.

Vándor Kálmán

Egy férj levele a saját feleségéhez

1. A LEVÉL:

«Ne képzeld, Kedvesem, hogy most kevésbé szeretlek, mint valamikor. De ha este fáradtan hazajövök a hivatalból és idegeimben érzem az egész nap minden izgalmát, nem üdvözöllek elég kedvesen, sőt rosszkedvű és figyelmenlenség vagyok Hozzád. Asztalhoz ülünk és szótlanul fogyasztjuk el a vacsorát, amit réhező munkával készítettél. Nem veszekszünk ugyan, de egész este egyetlen szót sem váltunk egymással. Rádiót hallgatunk, újságot olvasunk és legfeljebb praktikus dolgokról beszélünk. Hogy a fiannak új cipő kell, hogy a cselédnek holnap kimenője van és hogy itt voltak a villanyszámlával. Valami furcsa lehangoltság borul reánk, pedig szívünkben ott ég a vágy, csakhogy közzöttünk és a vágy között ott állasz Te és ott állok én. Néha a vágy erősebb lesz bennem és hirtelen, ügyetlenül megcsókollak. Ilyenkor Te ijedten kérdezel, hogy mi jutott eszembe?... És én nem tudok válaszolni.

Pedig valamikor milyen szépeket álmodtunk és beszélgettünk állandó együttlétekről... együttébredéseinkről... együtt-sétáinkról... együtt-bevásárlásainkról... és ezekről a hosszú, kedves együtt-estéinkről. Most azonban még csak kezet sem szorítottunk egymással és úgy megyünk lefeküdni.

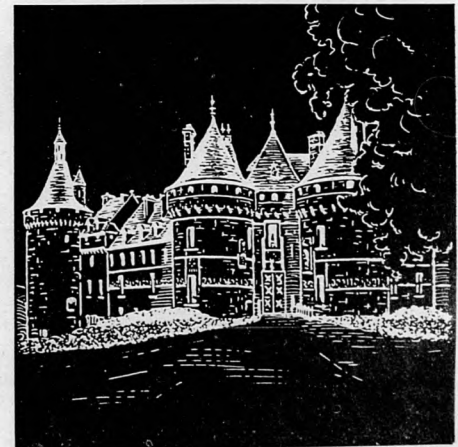
És én mégis végtelen hálát érzek, Kedvesem, hogy mindig itt vagy mellettem... hogy minden bajommal és örömmel Hozzád fordulhatok... hogy megosztod a rosszkedvem és a boldogságomat... hogy minden iránt érdeklődöl, ami engem érdekel. Köszönöm Neked, hálásan köszönöm, hogy rendben tartod a lakásomat... hogy neveled a gyerekeket... hogy szíves vagy azokhoz, akik barátaim... és hogy teljes szívvel gyűlölöd és megveted ellenségeimet.

Ezeket akartam neked megvallani, megírni, Kedvesem. A levelet észrevétlenül odateszem majd öltözőtükröd asztalkájára. Mert reggel, amikor a hivatalba megyek, szűgyelném Neked élőszóval elmondani, amit most leírtam. Ne is válaszolj erre a levélre, ne szólj semmit, ha megtaláltad. De annál jobban vigyázz reá, őrizd meg és olvasd el mindannyiszor, ha én elfeledekzem arról, hogy mit írtam Neked...»

2. ÉS A TORTENET:

Ezt a levelet, ezt az igazán «szerelmes» levelet, egy férj írta és pedig — bármily hihetetlenül hangzik is — a saját feleségének. A levelet megírta és elrejtette, mert csak reggel akarta titokban odatenni a felesége tükrös asztalkájára.

Amikor azonban észrevette, hogy a kikészített új ingén egyetlen gombocsa hiányzik — olyan éktelen haragra gerjedt, hogy ingerültségében ezer darabra tépte szét a levelet.

HÓRY LÁSZLÓ LEVELE

Az általános felfogás szerint a tavasz a szerelem ideje. Egyik szerelem szövődik a másik után s a tavaszi szerelemből lesz a legtöbb házasság. Érthető, hiszen a férfiak sokkal könnyebben becsípnék egy kis holdfénytől, mint a szeszől.

Valahogy azonban ez a régi szabály az idén törést szenved. Egyszerre három érdekes eljegyzés felbontásától is tudunk, de most keletkezetről egyről se. Mind a három érdekes.

Néhány hónapja jegyezte el a követségi titkár egyik nagy közüzem vezetőjének lányát, ahol az ifjú hölgy szépsége nem áll arányban a pengők nagy számával. Ezt hallgatóság mindenki tudomásul vette azaz az egyszerű megmondással, hogy az vesse az első követ, aki maga is nem szereti a gondtalan, stílusos életet. Mind-edeig rendben is volt a dolog. Valamelyik este nagy társaság verődött össze a leendő apósnál, annak öröme, hogy a közeli dátumot is kitűzték már a fényes esküvőre. Jó hangulatban lement a társaság egyik cigányos helyre. Ittak. Mulattak. Egyszer csak mindenki őszinte meglepetésére feláll a becsipett vőlegény és a következő nem mindennapi felhívást intézi leendő apósához: «Gyorsan, amíg részeg vagyok, gyerünk a díszpénzadóért és tartsuk meg az esküvőt!» Az após tekintélye a társaság tagjaiba belefojtotta a kirobanni készülő nevetést, de annyira már nem futotta a tekintélye, hogy a környező asztalokba is belefojtja a spontán kirobbanó nevetést. A poent kitalálja mindenki. Nem lesz szükség a díszpénzadóra...

A második eljegyzés-felbontás még egyszerűbben, de nem kevésbé hangulatosan zajlott le. Magyar Imre szolgáltatta a kísérő muzsikát az elegáns dunaparti szálló terraszán. L. I. úr és B. B. kisasszony, mint menyasszony-vőlegény szerepeltek mindenütt. A menyasszony féltékeny természetű. Egy este barátinővel és azok hódolóival sétált a Dunaparton. Legnagyobb meglepetésére vőlegényét látja egy csinos lánnyal bizalmasan sétálni. Egy pillanat alatt kész volt az elhatározással. Ott hagyta társaságát. Odalépett a férjéhez: «Legyen szives egy pillanatra. Szeretnék kérdezni valamit.» Mint derült égből a villámcsapás, úgy hatott megjelése a fiúra, úgy hogy ijedtében még közelebb húzódtott a másik hölgyhöz. A menyasszony nem zavartatta magát. Vita kerekedett fojtott hangon. Eredményeképpen B. B. kisasszony a korzó kellős közepén úgy nyakon teremtette csapodár hajlandóságú vőlegényét, hogy a szemtanúk szerint megállt a vonó Imre bácsi kezében. Persze csak egy pillanatra, hogy utána stílszerűen azonnal rázendítsen a «csak egy kislányra». A szereplők pedig szétrebentek. Azt mondják, hogy az ügyeköz barátinők minden fáradozása hiábavaló volt azóta is. Nincs béke!...

Fiatl orvos a szenvedő hóse a harmadik történelnek. Egyik szombaton bejelentette menyasszonyának, hogy sajnos nem tud este együtt vacsorázni velük azon a nagy vacsorán, amelyet sok kedves ismerősükkel beszéltek meg. Nagyon sajnálja, de szüleikhez kell váratlanul utaznia, mert súlyos beteg az édesapja.

Természetesen mindenki belenyugodott. A katasztrófa másnap reggel következett be. Az orvos ugyanis ez egyszer szabadságot szeretett volna és egy a menyasszony előtt ismeretlen társaságban óhajtott szórakozni. De nem merte megmondani. Kerti ünnepélyen voltak, ahol a tekintélyes mennyiségű alkoholi olyan kelemes hangulatba ringatta, hogy elfelejtette a saját lakása címét. A társaság tagjai se tudták. Egyik hölgynek mentő ötlete támadt. Utólag egysékes azt állítják, hogy egy kis rosszindulat is szerepet játszott benne. Eszerint megmondták a taxisoffrónak, hogy csengessen be a fiú menyasszonyánknál, de ne mondja meg, hogy kocsijában az elázott orvost viszi. Kérdezte meg ott a címét és azután vigye haza. A soffőr elértette az utasítást. Becszengett és jelentette, hogy a doktor urat meghozta, mit tegyen vele? Képzeltető a család meglepetés, amikor reggel 7-kor az elázott vőlegényt meglátták. S ha nem találták volna ki maguktól, hogy ilyen állapotban nem jöhetett a beteg szüleitől, hát a soffőr kétséget kizáróan elmesélte, hogy hol szedte fel a vőlegényt. Itt se lesz egyhamar esküvő...

Hosszú időre visszamenőleg a legszebb magyar katriért egy hűszöves, a pesti társaságban jól ismert úrilány, Imrédy Klári csinálta. Kiment minden protekció nélkül Londonba nyelvet tanulni. Különböző közgazdasági tudományokkal foglalkozott. Alig egy év alatt egyik legnagyobb londoni vállalatnál vívott ki magának olyan előkelő pozíciót, amit nem egy jó-dollárú pesti bankigazgató is megirigyelhetne.

József Ferenc dr. kir. herceg öfenségek az ősszel, amikor Udineben jártak, egy cranly szívet áldoztak egyik templomban. Most, hogy újra lent voltak Olaszországban és részt vettek Olaszország fejlejtelen örömmünnepein, meglátogatták az unnelei aranyiszót.

Majd elfelejtetem a negyedik jegyzésár történetét, amely pedig érdekesség dolgában egy cseppet sem marad a többi mögött. Egyik fiatal jogi doktorról és vöröses hajú szép, színésznő menyasszonyáról van szó. A hölgy néhány napra elutazott Bécsbe. Kinél hagyhatta lakáskulcsát? Jobb kézben scmmiesetre sem, mint vőlegénye. Gondolta naivul. S valljuk be, hogy mi sem gondoltuk volna másképpen. A legnagyobb meglepetés akkor érte, amikor visszatérve, majdnem teljesen üresen találta a lakását. Nemcsak, hogy az értékes szőnyegek és ezüstök hiányoztak, hanem a bútor egy része se volt sehol. Mentéjére előadta a vőlegény, hogy halaszthatatlan adósságra keveredett. Máshonnan nem tudott huszonnégy óra alatt pénzt szerezni, kénytelen volt elzalogosítani menyasszonya rábízott lakását. De becsületsvárára kijelenti, hogy néhány napon belül kiadta mindent. Erre a művésznő már nem adott alkalmat, mert azonnal kitette a könnyelmű gavallér szűrét. Arra gondolt, hogy mi lesz itt, ha férfi-feleség lesznek! Ismerjük el, hogy aggodalma egyáltalán nem alaptalan...

Amint hallom, gróf Zichy Rafaelné nem es gesztusta szánta magát. Ezenként öt

őstehetségnek nyújt gondtalan megélhetést kállói birtokán. Az a célja, hogy a művelten tehetségek minden gondtól mentesen, csak művészi gondolataiknak és tervek megvalósításának éljenek. Hátha sikerül így néhány valóban értékes tehetséget felfedezni, akik nemzetközi viszonylatban is függetlenre méltó jogokat alkotni...

Pollermann Artúr ny. min. tanácsosnak van egy érdekes találmánya. Vízre lehet vele vetíteni. Állítólag filmet is lehet vele vetíteni, úgy hogy menetközben kiülnek a nézők a hajó korlátjához és a víz színén lepereg előttük a film. Főként a reklámvilágításnál lesz nagy jelentősége a találmánynak...

Journeinek a volt tanítvány Ujházy Vera, egy magyar úrilány, amint a neve is mondja, komoly sikerrel mutatkozott be Párizsban. A Paganini fűszerepét énekelte számottevő sikerei. Csak örülni tudunk minden külföldi magyar sikernek. Bár minden hétre jutna egy autódörökre való...

Egyik legismertebb dalénekesnőnkéről és egy társaságbeli fiatal férjről szól a következő történet, amelyhez fogható igazán régen hallottam. Nagy férjítársaság volt együtt. Egyetlen fiatalember volt csak jelen. Egyszer érkezik egy elegáns hölgy. Mindenki lelkesen üdvözölte, kivéve a fiút, aki sohse látta. Bemutatták. Amikor elmegy a hölgy, egyik öreg leány odafordul a fiúhoz:

— Hogy tetszett a hölgy?

Gondolta, hogy senki érzékenységét sem fogja sérteni, őszintén felelt.

— Nem tetszett.

— Ejnye!... Talán meg se csókolnád?

— Mit mondjak?... Nem!...

— Mégis, ha fízelnének érte... Meny-nyiért?...

— Ezer pengőért talán...

Ezt a kis párbeszédet a fiú tudta nélkül elmesélték az énekesnőnek. Először haragudott, azután viccre fogta. A napokban lapot kap a fiatalember a művésznőtől és meglepetve a következőket olvassa: — Az ezer pengő már megvan. De schillingben. Nem baj? Eredeti ajánlatát tartja meg? X. Y.

A váltás lávratlatig ez volt.

— Ajánlatát megkaptam. Közben az árfolyam változott ugyan, de remélem, hogy sikerül megegyeznünk. Sürgős választ kérek, hogy hol és mikor kerülhet sor a lebonyolításra. És üzleti leveleknél szokatlan aláírás, «kézcsókkal... Z. Gyuri».

Miután ennél kevesebbet úgy se tudnék már mesélni, zárom soraimat.

Fiatal, gazdag özvegy

Regény — Írta: Forró Pál

XIV.

A magyar-osztrák úszóbajnokság nagy versenye a Császárfürdőben... Pluhár úr, a rádió híres sportbemondója konferálja a példátlan izgalommal várt mérkőzését a szévezreknek, akik nem lehetnek személyesen jelen a nagy eseménynél, de akik szintén lázas kíváncsisággal várják, hogy kik viszik el a győzelem pálmáját.

— Halló, halló, hölgyeim és uraim! — konferálta Pluhár úr. — Öt perc mulva fél négy... A közönség már teljes számmal jelen van. A bejáratnál már közel-harcok folynak, akik nem kaptak már jegyet, a legkülönbözőbb trükkökkel, könyörgéssel és erőszakkal próbálnak áthatolni az ellenőrök és rendőrök kordonján. Az uszodát körülvevő park fáinak tetején elszánt gyerekek, a jövő sport csillagai gubbasztanak és benn a tribünökön egymásra kőszóltan morajlik, izgul a tömeg. Most felhangzik a katonabanda vidám indulója, az öltözők felől bevonulnak a mérkőzés résztvevői. Egetverő éljenzés! A közönség kedvenceinek nevét harsogja... Dr. Bárány mosolyogva üdvözlét int néhány lelkes hívének... Csik kissé rosszkedvűnek látszik... azt mondják tegnap tréning közben könynyebb inrandulást szenvedett... Az osztrák Kröger hatalmas atléta-termete fejfel magaslik ki a versenyzők közül. Pompás fickó. A magyar drukkerek aggódva nézik. Azt mondják, remek formában van. Az osztrákok viharos „Hoch“-kiáltással üdvözik honfitársukat. Jaurek, a másik osztrák favorit már kevésbé impónáló külsejű. Alacsony, szikár, de rendkívül szívós és nagyon rutinos versenyző, aki hosszú távon félelmes ellenfél. A magyar Halasinak kemény küzdelme lesz vele...

A rádióból most mennydörgésszerű kiabálás harsogott ki. Ezer és ezer torok üvöltözött. Pluhár hagyta, hogy a tomboló zaj egy kicsit felkorbácsolja és magával ragadja azokat is, akik csak fülükkel lehetnek jelen és azután folytatta:

— Ez a viharos taps és éljenzés a hölgyversenyzőket köszöntötte. Gyönyörű látvány, mintha nem is sportmérkőzésről, hanem szépségversenyéről lenne szó. A hölgyverseny nagy favoritja a magyar Csapó Gizi. Szoborszerűen tökéletes szöke szépség, aki már pusztá megjelenésével is maga felé fordítja a közönség rokonszenvét. Mellette áll Trude Tilke, az osztrák bajnoknő. A két régi ellenfél mosolyogva néz egymásra, de látszik rajtuk a visszafojtott nagy benső izgalom. A kulisszák mögött mindenki tudja, hogy ez a mai találkozásuk elkeseredett, vég-sőkig feszített küzdelem lesz... Eddig kétszer találkozott a két úszóbajnoknő és mind a kétszer Trude Tilke győzött. Azóta Csapó Gizi szintelenül folytatta edzési gyakorlatait és ma — a beavatottak szerint — olyan formában van, amely valószínűvé teszi, hogy ezúttal a magyar lobogó röpi majd fel a kétszázméteres hölgyverseny után... De már kezdődik a verseny. A százméteres férfiverseny szereplői starthoz állottak...

Pluhár mester tovább beszélt. A tribünön ökölbeszorított kezekkel drukkoltak az emberek. Nevek röpködtek, biztató kiáltások harsogtak, az arcok kipirultak, az emberek felugráltak, örjöngtek...

Eszi az egyik páholyban ült Kamarás dr. és Fleury társaságában. Eszi fehér volt az izgalomtól. Tudta, hogy sorsdöntő perceket él... Néki nem sportesemény volt az, ami körülötte lejátszódott, hanem életének legdrámaibb fordulója. Az ő könyörgése vette rá Kamarást arra, hogy eljőjön a versenyre. Eszi csendesen imádkozott magában, hogy Gizi győzzön. Szörnyű volna, ha vereséget szenvedne. Kamarás joggal kérdezhetné gúnyosan, hogy hát ezért kellett neki hetekig a háttérbe vonulnia? És talán még csalódottabban és kiábrándultabban fordulna el ismét Gizitől. De ha győz, akkor minden rendbejön. Nines olyan férfi, akit ne hatna meg az a nagyszerű pillanat, amikor ezekre menő tömeg ünnepli mámorosan azt a nőt, akit szeret. Gizi győzelme büszkévé és boldoggá fogja tenni Kamarást és a régi szerelemmel tér majd vissza menyasszonyához... Mindez azonban persze rajta már nem igen segít... Az ő sorsa is megpecsételődött. Fleury felesége lesz. Igaz, Fleury ragyogó férfi, olyan ember, akit mindenki irigyel tőle... De hát hiába, a szívnek nincsen logikája, külön ízlése, törvénye van és az ő szíve csak egy férfit tudna zavartalan teljességgel szeretni: Kamarást...

Utazás közben is a legjobb időtöltés a kézi munka. A könnyű keresztmetszes mintát még vonaton is könnyen elkészíthetem a szántartó Mez Perlével.

A két fivér és a gond

(Orosz népmese)

1. Élt egyszer két fivér, két szomszédos falucskában.

Az egyik dúsgazdag ember volt, hatalmas udvarház gőgös tulajdonosa és rengeteg zsákja mind arannyal telve. A másik azonban szegény csavargó volt.

Történt egyszer, hogy a dúsgazdag fivér pompás ünnepi lakomát csapott, amire minden szomszédját meginvitálta. Megtudta ezt a szegény fivér, fölkereste őt és alázatosan így beszélt hozzá:

— Édes testvérem, a te fényes udvarházadban ma hatalmas ünnepi lakoma lesz... Örökké boldoggé tennél, ha engem is megkínálnál egy kis kvasszal... (A „kvasz“: speciális orosz ital, gyöngő alkoholtartalma.)

— Kvasszal? — kérdezte a másik. — Teljesítem kérésedet. Ott van, abban a vödörben. Igyál belőle, amennyit akarsz!

2. Igen ám, de abban a vödörben csak — víz volt.

A szegény fivér teleszívtá magát vele, aztán hazafelé vette útját és menetközben vidáman dalolgot.

Egyszerre csak hallja, hogy valaki vele együtt énekel. Megkérdezte:

— Ki dalol itt!

— Én! — hangzott a felelet.

— De hát ki vagy?

— A Gond!

— Hová mégy?

— Veled megyek.

— Igen ám, de én, amint hazaérek, tüstént meghalok, — felelte a szegény.

3. Otthon a szegény fivér egyszerű koporsót ácsolt és amikor teljesen elkészült vele, így szól:

— Gond, elsőnek te feküdjél bele!...

Később megkérdezte:

— Gond... már a koporsóban fekszel?...

És a Gond ezt válaszolta:

Lohr Mária (Kronfűsz)

Vegytisztító-kelmefestő

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

Fájós lábúak

pehely-könnyű everlasting és sevróciók

SZÉKELYNÉL, csak IV. Muzeum-körút 39.

— Igen, már a koporsóban fekszem... Ekkor a szegény fivér gyorsan rácsapta és leszegelte a koporsó fedelét, aztán kicipelte a koporsót a temetőbe és a Gonddal együtt sírba ásta.

Es ettől kezdve a szegény fivér egyre jobban gazdagodni kezdett.

4. Amikor tudomást szerzett erről a gazdag fivér, a sárga irigység fogta el és kinozta a szívét.

— Csak tudnám, hogy mitől gazdagodott meg? — töprengött álmatlan éjszakáin. Később felkereste fivérét és szerénységet színelve, megkérdezte tőle:

— Édes egyetlen testvérem, meséld el nekem, miképpen sikerült, hogy ilyen gazdag ember lett belőled?

— Talán még emlékezni fogsz arra az ünnepi lakomára — hangzott a felelet —, amikor kvasz helyett vízzel kínáltál meg engem... Én ittam abból a vízből és minthogy te kvasznak nevezted, kötelességszerűen be is csíptem tőle. Hazafelé dúdolgatni kezdtem. Egyszer csak hallom, hogy valaki velem énekel. Megkérdeztem: ki dalol? És ezt a választ kaptam: én, a Gond...

— És mit cselekedtél a Gonddal? — kérdezte mohón és kíváncsian a gazdag fivér.

— Egyszerűen koporsóba fektettem és eltemettem...

5. A gazdag fivért ennek hallatára még nagyobb és kínzóbb irigység fogta el.

Kisietett tehát a temetőbe és nagy buzgalommal ázni kezdett. Addig dolgozott, amíg sikerült kiásni a koporsót. Aztán kiáltó hangon kérdezte:

— Gond... ebben a koporsóban fekszel?! A Gond pedig, amely már félig halott volt, nagyon halk hangon válaszolta:

— I...gen...

A gazdag fivér észelösen felfeszítette a koporsó fedelét és így szólt:

— Gond... én téged most kiszabadítalak koporsódból! Hálából ezért vissza kell térned a fivéremhez, aki dúsgazdag ember lett, amióta téged koporsóba tett és eltemetett...

A Gond azonban a fejét rázta és ezt felelte:

— Nagyon szépen köszönöm, amit értem tétől, de én már csak inkább veled maradok... Mert a te fivéred vidámsága engem megöl és újra sírba temet...

6. És a Gond a gazdag fivér mellett maradt. A gazdag fivér pedig egészen elszegényedett.

A másik fivér azonban, aki a Gondot koporsóba fektette és eltemette, nagy jólétben és boldogságban él még most is, ha meg nem halt...

Fleury azzal szórakoztatta Eszti, hogy arab babonákat mesélt, hogyan lehet valakinek a győzelmét bizonyos varázsmondatokkal előmozdítani. Mutatott néhány titkos mozdulatot is, amellyel az arab varázslók a jó szellemeket hívják segítségül... Kijelentette, hogy ő is hisz ezeknek a bűvös hatalmában és valamennyit hadba vonaltatta már Gizi győzelméért.

Szörnyen szeretné, ha Gizi győzne. Ennél nagyobb öröme csak két hét múlva lesz, amikor az ő egyéni boldogsága fog beteljesülni az esküvőjükkel. Addigra az üzleti ügyek is rendeződnek... Két nap múlva Eszti átadja a hatvanötezer pengőt, amelyet már francia valutában Tuniszban fog visszafizetni... Három serral a páholy mögött Zsiga bácsi és Böske néni foglaltak helyet. Böske ünnepi fekete ruháját öltötte fel. Szörnyen harcias,

Terítés uzsonnához puskaporos kedvében volt. A balsors éppen két osztrák fiatalembert sodort melléje, akik hangos kiáltásokkal biztatták honfitársaikat. Böske néni azonban olyan villámló szemmel nézett rájuk, hogy torukra fagyott a szó és ijedten néztek körül, hogyan húzódnának hátrább a harcias amazontól.

Zsiga bácsi elégedetlenül dörmögött.

— Megint elmulasztottunk egy nagyszerű üzletet! — mormogta.

— Miféle üzletet? — kérdezte Böske.

— Legalább ezer jegyet kellett volna előre megvásárolnunk. Azokat most óriási nyereséggel adhattuk volna el. De hát persze, ehhez megint tőke kellett volna és te mindig megakadályozod, hogy tőkékkel tárgyaljak. Fleury is adott volna pénzt, ha megkérem.

Böske haragosan mérte végig Zsigát.

— Szégyeld magad, hogy még most is ilyenén jár az eszed, amikor a húgod dicsőségéről van szó!

Zsiga keservesen sóhajtott és elnémult. Egy bronzhajú, feltűnően szép fiatal hölgyet kezdett figyelni, aki közvetlenül Esztiék páholyának szomszédságában ült és pillantása gyakran siklott arra. Mintha a páholyban ülők közül érdekelné valaki...

Kamarás dr. is észrevette ezeket a sajtóságot pillantásokat. Néha idegesen fordította a nő felé a fejét, akinek arcán ilyenkor mintha rejtélyes mosoly suhant volna át.

A versenyszámok gyors egymásutánban zajlottak le. A közönség izgalma percről percre növekedett. Puhár mesternek szenzációs napja volt. Minden pillanatban kiróbbant valami szenzáció, amelyet továbbítani lehetett a rádió hallgatóinak...

— A verseny hatodik, legtűrelmetlenebbül várt száma, a kétszáz méteres hölgy mellúszóverseny következik! — konferálta Puhár. — Érthető a példátlan izgalom, amely a közönséget lázban tartja. E pillanatban három magyar győzelem áll szemben három osztrákkal. Ez a befejező verseny dönti el, hogy végeredményben merre dől el a győzelem mérlege. A hölgyversenyzők már a starthoz álltak. Négyen vesznek részt ebben a klasszikus versenyben. Magyar részről Csapó és Szőke kisasszonyok, osztrák részről Trude Tilke és Gréte Urban. A négy hölgyatléta már mindegyik elfoglalta helyét a saját mezőnyénél. Csurgay dr., az ismert úszóbajnok, Csapó kisasszony tréneré látható izgalommal adja utolsó tanácsait... Az indító felemeli pisztolyát... Dermedt csend. A négy versenyző arcán feszült várakozás, az ember szinte érzi, hogyan feszül minden idegszáluk, hogy ég, robban bennük a rengeteg energia, amelyet e pillanatra halmoztak fel hónapok fáradtságos gyakorlatozásával...

Most! A pisztoly eldőrdült... A négy versenyző egyszerre vetette magát a vízbe... Valamennyien szorosan egymás mellett vannak... A közönség tombolva kiáltja Csapó és Tilke nevét... Az osztrák bajnok előretört... Gizi ne hagyj magad!... Úgy... most a magyar bajnok néhány karcsapással behozza

Lysiform nélkülözhetetlen. Saját érdekében használja. * Utasítás minden üveg mellett.

a távolságot... Szorosan egymás mellett haladnak... Fej-fej mellett... Mind a ketten a vég-sőkig feszítik erejüket... Senki sem tudhatja, hogy melyik fog győzni... A tömeg üvölt... Az osztrákok egy csoportba verődve kórusban kiáltják: Előre, Tilke!... A magyarok sem hagyják magukat... Csurgay doktor magán-kívül rohan a vízmedence mellett a parton és mint egy újfajta Svengáli, igyekszik hipnotizálni Csapó Gizit... A nézők között botrány tört ki... Egy hatalmas termetű magyar hölgy arculótött egy osztrák drukkert, aki Tilkét buzdította... A versenyzők a fordulóra értek... Halló Csapó... vigyázz... ne hagyj magad... még egy kis belefekvés!... Csapó kitünően dolgozik, de Tilke is nagyszerű formában van... Az izgalom a tetőfokra hágott... Még csak harminc méter... Tilke és Csapó még mindig egymás mellett úsznak... Egyik sem képes az élre törni... Óriási diadalordítás... Az utolsó tíz méternél Csapó váratlanul új spurtra fog... Bámulatos energiával fokozza tempóját... Rajta, Gizi... ne hagyj magad... most!... Tomboló éljenzés... leírhatatlan boldogság! Csapó Gizi karcsapással győzött... A bíró most hirdeti ki az eredményt. Szava elvész a lelkesedés orkánjában. Csurgay a győzteshez rohan, magához öleli és megcsókolja a túlboldog, mosolygó bajnoknőt, aki viszonzozza a csókot!... Győztünk! Négy győzelem a három osztrákkal szemben. Az árbcra felhúzzák a magyar lobogót... Fényképészek serege rohamozza meg a győztest, akit most kollégái vállukra emelve hoznak ide a mikrofon elé... Halló, figyeltem... Csapó Gizi, az osztrák-magyar úszómérkőzés hölgy-győztese üdvözlölni akarja a rádió hallgatóságát... Kedves Csapó kisasszony, szívből gratulálók gyönyörű győzelme alkalmával, amely új sportsikert hozott a magyar színeknek és felkérem, legyen szíves és mondja meg, mit érez e pillanatban?

Gizi a mikrofon elé lépett és most már ő vette át a szót:
— Nagyon... nagyon boldog vagyok. Életem legszebb és legmerészebb álma, amely most valóra vált... De hogy ez így történt, abban vélem teljesen egyenrangú érdeme van Csurgay György doktornak, a zseniális mesternek, aki a versenyre előkészített és aki most itt áll mellettem, hogy velem együtt örüljön... Harsány, szűnni nem akaró éljenzés nyomta ki Gizi szavát. A körülötte tolongó kíváncsiak majdnem megfojtották, mindenki kezét akart fogni vele. Eszti könnyes szemmel nézte a példátlan mértékű ünneplést. Búszke volt Gizire. Fleury elragadtatva tapsolt:

— Bravó! Szenzáció! Óriási!
Eszti körülnézett. A pillantása Kamarást kereste. Ez a perc végre meghozta a nagy elégtételt. Igazolta Gizi viselkedésének jogosultságát... Most büszkeség töltheti el: ezernyi ember ünnepli menyasszonyát... Kamarás azonban nem volt már a páholyban.

— Bizonyára Gizihez siettel! — gondolta Eszti.

Fleurybe karolt és lassan megpróbált utat törni Gizihez. Nem volt könnyű dolog. De szerencsére a rendezők közül többen felismerték és ezek utat nyitottak számára. Gizi örömtől sugározva, csuromvizesen ugrott nővére nyakába és összevissza csókolta. Eszti meghatva ölelgette vissza. De mint mindig, most is megőrizte okos gyakorlatiasságát és Gizi fülebe sűtötte:

— Keresd meg gyorsan Józsi. Szegény fiú eleget szenvedett ezért a dicsőségért... Most azután illő, hogy megvigasztald!...

— Hol van? — kérdezte.
De Kamarás, mintha csak a föld nyelte volna el, nem volt seholsem látható. Gizi arca elkomorult.

— Elment!... Itthagytott!... Haragszik a sikeremre! — mondotta keserűen.
De erről nem lehetett tovább elmélkedni. Az újjongó tömeg ismét vállaira kapta és úgy vitte az öltözők felé. Eszti földbegyökerezett lábbal, villámsuljottan nézett utána. Fleury gyengéden megérintette a karját:

— Oh, milyen komoly, ijedt arccal néz a hűga után!... Mit jelent ez? Hiszen örülnie kellene, hogy ilyen boldognak látja!

Böske tűnt fel a tömegben. Egyik kezével mint egy jégtörő hajó acélesavarja tört magának utat, a másikkal Zsiga bácsit vonszolta maga után. A jó lélek könnyezve hullott Eszti nyakába.

— Micsoda holdog nap! — szipogta meghatottan. — Sohasem fogom elfelejteni. De azt hiszem, az az osztrák jampec sem, akit megpofoztam, mert Gizi ellen ordított az fülemben... Örülsz végre, Esztikém? Jókédvű vagy? Hála Istennek, nekünk most minden sikerül!

— Igen... minden sikerül! — mondotta halkan. fátyolos hangon Eszti.
És Fleurybe karolva, lassan a kijárat felé indult.

Amikor Gizi elsőnek ért célhoz és fergeteges erővel robbant ki az őrzőgő lelkesedés, Kamarás dr. is kipirulva ugrott fel helyéről és tapsolva, éljenezve üdvözölte a nagyszerű győzelmet. A tömegmámor őt is magával ragadta és e pillanatban csakugyan minden sérelmet elfelejtett. A lendület azonban őt is lázas ritmu-

VITAMINOS KRÉM SPORTHOZ — NAPOZÁSHOZ — BŐRAPOLASHOZ! A Baeder CAOLA vitaminos krém megakadályozza a bőr felégését és az ennek nyomán keletkezett fájdalmas bőrhámilást. A Caola krém tökéletesen felszívódik, egyenletesen barnítja és bársonysímává teszi a bőrt.

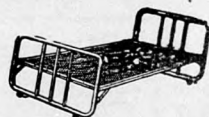
Szerelmes szívek

Wilhelm Grimm a világhírű meseíró, nagyon előrehaladott életkorában is kedvelte a vidám társaságokat. Egy alkalommal baráti körben volt és a társaság egyik hölgytagja megkérte, hogy meséljen nekik egy ismeretlen mesét. Grimm nem sokáig kérte magát és ezt a történetet mondta el:

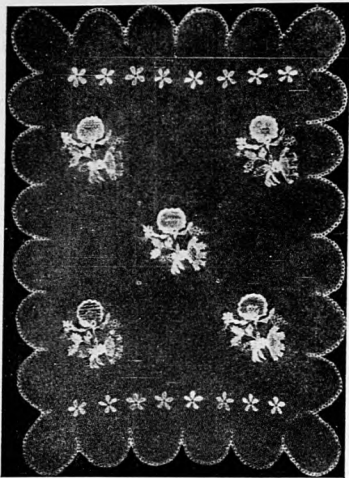
— Volt egyszer egy nagyon rosszul halló asszony, aki ráadásul kétségbejöttön csúnya is volt. Ha valaki hozzá beszélt, nem is válaszolt, mert némasággal is megverte a sors. A szerencsétlen asszony végtelen boldogtalannak érezte magát, mert nem volt orvos, aki segíteni tudott volna rajta. Egyszer aztán ez az asszony találkozott egy férfival, aki azt mondta neki: «Szeretlek!...» És ekkor megtörtént a csoda: az asszony ebben a pillanatban visszanyerte hallását és boldogan mosolygott...

Tolstoj valamikor nagyon szerelmes volt egy Sonja nevű lányba, akinek szülei házában gyakran megfordult. Esményképével négykezest játszott a zongorán, vagy pedig órákon keresztül sakkozott. Egy szép napon egy másik fiatalember jelentkezett, aki a lánynak hevesen udvarolni kezdett. Fájdalmas szívvel állapította meg Tolstoj, hogy ez az idegen fiatalember milyen lelkesen veszi be Sonja szívét és hogy a lány is szerelmre gyullad. Boldogtalan és féltékeny lett. Szíve fájdalmát elpanaszolta egyik barátjának.

HAIDEKKER-BOLT

ANDRÁSSY-ÚT 21

Hímzett terítőcske

— Te féltékeny vagy? — csodálkozott a barátja. — Te, aki írásaidban kineveltél a szerelmesek szenvedéseit? Hát mi történt veled? A józan eszed hűtlenül elhagyott?

— Nem, — válaszolta keserűen Tolstoj, — de ő, az ideálom kezd hűtlenül elhagyni...

1790-ben Schiller, a nagy német költő megnősült és háborgó szíve végre megnyugodott. Béke és harmónia vette körül és a költő kimondhatatlanul boldognak érezte magát. Volt azonban egy nő: Charlotte Kalb, aki irigyelte ezt a nagy boldogságot és aki iránt Schiller, a házassága előtt, szenvedélyes szerelmet érzett. Charlotte Kalb nem tudta eltitkolni féltékenységet és visszakövetelte a költőtől a hozzá írt leveleit, amiket aztán, a költőtől kapott levelekkel együtt, a tűzbe dobott. Amikor később Schiller találkozott vele és a nő megvallotta neki féltékeny szerelmét, a költő hűvösen csak ennyit mondott:

— Az igazi szerelem vak... Nem fog téhát magának se nehezére esni, ha legalább az egyik szemét behunyja... L. Devrient, az egykor népszerű színész, 1819-ben elvált második feleségétől és nemsokára újból házasságot kötött egy táncosnóval. A nagy színésznek ez volt a harmadik felesége. Egyik barátja megkérdezte, hogy az előjelek után ítélve, hány házasságot szándékozik még kötni?

— Soha nem lehet tudni, — felelte mosolyogva a színész. — Aki egyszer egy házasságban már megégette az ujját, az újra és újra a tüzet fogja keresni.

sába fogta. Kiugrott a páholyból, néhány lépést előrerohant, de azután egyszerre villámsujtottan állt meg. Akkor ölelkezett össze Gizi és Csurgay. Kamarás megdöbbenve és fájdalmas felháborodással nézte ezt a jelenetet. Megélesült figyelmét a legkisebb részlet sem kerülte el. Ez a csók több volt a pillanatnyi győzelmi mámor feljuggásánál. Több volt a tanítvány halás köszöneténél is. A diadalban való egyesülést szimbolizálta. Megosztását a sikernek...

Kamarás torkát vad fájdalom szorongatta. Megcsaltnak, kijátszottak érezte magát. Nem lehetett kétsége, hogy éppen most, mikor Gizi élete legnagyobb diadalát üli, semmit, egyáltalában semmit jelent számára. Gizinek eszébe sem jut, hogy ő egyáltalában a világon van. Egyetlen kutató pillantást sem vet maga körül. Csurgay az egyetlen, akiről tudomás veszi. Csak ő áll érzéseikhez közel. És a kegyetlen játék még folytatódott. Gizi a mikrofon elé áll. És az egész világ füle hallatára valósággal szerelmet vall Csurgaynak, aki belékarol és azután együtt sodorja őket a mámoros tömeg.

Ez a látvány felháborította. Most már nem lehetett kétsége: Gizi nem szereti. Semmiféle siker és dicsőség nem érhet fel a szerelem édességével. Aki valóban szerelmes, annak legnagyobb boldogsága, ha örömet mindenkit megelőzően szerelmével oszthatja meg.

A haragja, elkeseredése szinte pillanatról-pillanatra nőtt. Eszti is becsapta... Esztinek tudnia kellett ezt, mégis arra kényszerítette, hogy tartson ki Gizi mellett... Mert Fleuryt szereti és kényelmetlenül tartotta az ő udvarlását, félt, hogy Fleury esetleg megsértődik...

Ilyen csúnyán és igazságtalanul még soha senki nem sértette meg. De most már torkig van mindkettejükkel... Kamarás tombolni tudott volna haragjában, a fejét öklözni, hogy ilyen vak és ostoba volt... Milyen buta minden férfi, aki komolyan veszi a szerelmet. Mennyi tisztá érzést pazarolt Gizire és mikor Gizi egyre világosabban érezte, hogy közönyössé vált előtte, milyen őszinte, mély szerelmmel fordult Esztihez.

Soha többé senkit sem fog szeretni. Ez a megcsúfolás mindörökre kiábrándította. Megfordult, hogy a kijárat felé menjen. Ekkor hirtelen ismét azt a bronzhajú szépséget pillantotta meg, aki a mellette lévő páholyban ült és akit már a verseny folyamán többször megcsodált. Kamarás annyira zavart és szórakozott volt, hogy önkénytelenül megemelte kalapját, mint aki elköszön. A hölgy előkelő fejmozdulattal viszonozta az üdvözlést és lassan tovább ment. Kamarás már el is felejtette ezt a kis epizódot, még mindig dült-fült, tele volt dühös lázadással, bosszútervvel.

Az utcán azonban ismét belebotlott a bronzhajú hölgybe, aki idegesen nézett jobbra-balra, valamit mondott a rendőrnek, aki azonban fejét rázta, hogy nem érti. A hölgy tanácstalanul nézett szét. Mikor Kamarást meglátta, az arca egyszerre felderült és egyenesen hozzá lépett.

— Kérem uram — mondotta franciául —, nem találok az autómát, nem volna szíves segítségemre lenni? Hol szoktak itt a kocsik parkírozni?

Kamarás előzékenyen mutatta az irányt. Csak most vette jobban szemügyre érdekes szomszédnőjét és nyomban megállapította: tökéletes szépség és elegancia. A legfinomabb parfüm, a legizlésesebb kozmetika...

Kiderült, hogy az autó eltűnt. A kis francia nőnek most jutott eszébe, hogy hát persze, ő mondta a sofőrnek, hogyha fél hatig nincsen vége a versenynek, ne várjon tovább, hanem menjen egy barátjánőjéhez, akinek megígérte, hogy a kocsit estére rendelkezésére bocsátja... Már most mit csináljon? Egyetlen szabad taxi sincsen... A tömeg minden kocsit elfoglalt és ő nem ismeri ki magát Pesten... Kamarás valami édes diadalt érzett. Mégis van igazság a földön. Soha jobbkor nem találkozhatott volna ezzel a bűbajos teremtéssel. Eszébe sincsen bűnnek érezteni fejt. Miért? Hogy azok ketten a markukba nevensenek? Nagyon helyes, hogy idejekorán megtanították arra, hogy a szerelmet nem szabad komolyan venni. Ezentúl majd e böles felvilágosítás szerint fog élni...

Mosolyogva fordult a megszeppent francia felé:

— Ha megengedi, asszonyom, szívesen viszem el a magam autóján, ahová parancsolja!

— Oh, ez nagyon kedves, igazán halás vagyok! A Gellérszállodában lakom...

Kamarás a volánhoz ült, a kis francia pedig melléje telepedett.

— Megfigyeltem, hogy kitűnően mulatott ma délután! — kezdte Kamarás a társalgást. — Ennyire érdekl a sport? — Igen. Tudja filmszínész nő vagyok és gyakran szerepelek sportfilmekben. Magam is értek az úszáshoz, lovagláshoz, víváshoz, sőt képzelmre, még boxoláshoz is...

— Pihenni jött Budapestre?

— Nem. Szó van arról, hogy egy francia érdekelttség filmet forgat itt. Illetve a film egy része itt készül és helyszíni szemlét kell tartanunk a filmgyárban és a környéken, ahol a felvételeket csináljuk... Nem látott még filmen? Louise Colette vagyok!

— Sajnos, nem vagyok túlságosan szorgalmas mozilátogató. De kétségtelen, hogy nagy sikerei lehettek. Engem például már ezzel az első szerepével meghódított. Senki bájosabban nem ijedhetett volna meg, mint maga az előbb, amikor nem

Strandra túllból
k é s z ü l t
Léda melltartók
mindeniütt kaphatók P 2.40-ért

találta a kocsiját! Egyébként orvos vagyok... Dr. Kamarás...

Erre mind a ketten elnevelték magukat. Csakugyan mulatságos, hogy miután egymás mellett ülnek egy autón és percek óta bizalmasan diskurálnak, végre be is mutatkoznak.

— Mit szólna hozzá — kérdezte Kamarás —, ha arra kérném, bizza magát rám ma estére és engedje, hogy a kalauza legyek. Megismerténem magával Budapest intim szépségeit, amelyeket az idegen körülben nem láthat. Elvinném egy hangulatos budai kocsmába, tudja ez afféle helybeli specialitás... remek konyha, zamatos, hamisítatlan magyar ételek, remek borok és kitűnő cigányzene...

Kitűnő ötlet! — lelkesedett Alice, mert természetesen ő mutatkozott be Kamarásnak Louise Colette néven. — Majd gyorsan átöltözöm a szállódban és sietek vissza...

— Atöltözni? — nevetett Kamarás. — Csak nem akar estélyi ruhában menni budai kocsmákba? Ah nem, mondom, ez afféle bohém mulatság lesz. Nagyszerű kedvem van...

— Nyilván, mert a magyarok győztek? — kérdezte ártatlan képpel Alice. — Az a magyar lány, aki legyőzte az osztrákot, nagyon csinos teremtés. Azt hiszem, egészen jó lenne filmre.

— Igaza van — válaszolta keserű mosollyal Kamarás —, pompás színésznő.

Az autó a Rózsadombra kapaszkodott. A „három török pasához” címzett vendéglő előtt álltak meg, amelynek apró kertjéből pompás kilátás nyílt a megvilágított városra.

— Milyen gyönyörű itt! — sóhajtott Alice. — Tudja, csak rövid ideje vagyok Pesten, de úgy érzem, hogy Budapest a szerelmesek városa... Mindennek valami részegítő varázsa van. Ez sehol máshol nincsen...

— Maga mondja ezt, aki Párizsból jött? — kiáltotta Kamarás.

— Párizs, az más. Ott a szerelem egy kicsit látványosság, direkt az idegenforgalom számára felvonultatva revükben, apró mulatókban... De maguknál ott rejti a tüzes boraikban, az emberek örökké mosolygó kedvességében, a temperamentumukban, abban a színes velencei éjszakában, amely minden este kigyullad a Dunaparton és ebben a vértforraló cigányzenében...

Kamarás ujjai görcsös vonaglással markolták meg az előtte álló borospoharat.

— És ha azt mondanám magának — mondotta szenvedélyesen —, hogy mindez szemfényvesztés... hogy sehol nem hazudják olyan lelkiismeretlenül a szerelmet, mint éppen itt...

Alice meglepetten nézett Kamarásra.

— Oh — mondotta finom mosollyal —, bocsásson meg. Nem tudtam, hogy érzékeny témát érintek és önkéntelenül tapintatlan vagyok.

— Most kinevet, úgy-e? — kérdezte Kamarás.

— Miért? Mert családott valakiben és most minden nőre haragszik? Ezt az igazságtalanságot mi nők már jól ismerjük. Mindig mások vétke miatt kell eltűnnünk a férfiak szemrehányásait.

— Feleljen őszintén, Louise! Volt maga már igazán szerelmes?

— No hallja kérem! Tíz filmen játszottam meg a mindent legyőző és elsőprő viharos szerelmet. A párizsi fiatalág egyenesen tőlem tanulja, hogyan kell igazán szeretni.

Kamarás elnevelte magát.

— Igaza van. Ez a szerelem. Reflektorfény, rendezői utasítás, elkömedíázott csókok és azután lemoszuk a festéket és megyünk vacsorázni. Maga legalább tudja, hogy mindehhez semmi köze nincsen a szívnek. Bevallom őszintén, én ezt csak ma tanultam meg. De egészen bizonyos, hogy soha többé nem felejttem el.

El a tehets korpával!

A korpaképződés és a merev, törékeny haj a fejbőr kiszáradásának a következménye, ami viszont a hajnak alkalmatlan és erősen lugos szerekkel való mosására vezethető vissza. Holott ezeket a szereket csak anyagok tisztítására volna szabad felhasználni.

A hajnak a szappan- és lugmentes "Neo-Shampooon" - nal való rendszeres ápolása viszont visszaszerzi a haj eredeti tartását és ruganyosságát. A korpaképződés is rövidesen megszűnik, amint a fejbőr kigyógyult az örökös kilugozás súlyos hatása alól.

Akik szőkeségüket akarják megtartani, vagy esetleg fokozni kívánják, a szintén szappan- és lugmentes különleges Neo-Shampooon "Szőkéknek" erősítőszert tartalmazó fajtát használják.

NEO SHAMPOON
a "fekete fejjel"

Forgalomba hozza: MIHÁLY OTTÓ gyógyszerügynyakkereskedés. VI., Podmaniczky ucca 45.

Mindenütt kapható!

— Brávó! — kiáltotta lelkesülten Alice. — Hiszen akkor maga ideális partnerem lesz pesti tartózkodásom alatt!

— Miért? — kérdezte kissé megrökönyödve Kamarás.

— Mert nem fog szerelmet vallani nekem. Tudja, ez olyan banális és ostoba. Sokkal jobb, ha őszinte, vidám pájtások leszünk, akik semmi mást nem akarnak, csak jól mulatni... Ez a bor például remek... Hogy hívják?

— Badaesonyi muskotály.

— Hát ebből igyunk egy teli pohárral új barátságunkra...

Felemelte poharát és rámosolygott a férfitra. Különös, kissé huncut, sokat sejtető mosoly volt. Primadonnának szoktak így mosolyogni az operettek második felvonásában, mikor tangó előtt pezsgőt kocintanak a gróffal.

Kamarás el volt ragadtatva. Ez illet a mostani elkeseredett hangulatához. Elhatározta, hogy cudarul leissa magát. Mindent el akar felejteni. Könnyelmű, duhaj, a perencek élő ember lesz... Odakoccintotta a poharát:

— Hát igyunk... Ez a világ legbizarrabb pohárköszöntője! A földkerekség legbajosabb asszonyával iszom a... szerelem halálára!

És egyetlen hajtásra kiitta az egész poharat.

Aztán keserűen, inkább csak magának mondta:

— Igen, a szerelem halálára!

(Folyt. köv.)

ELEKTRO-KOMPRESSZOROS

HŰTŐSZEKRÉNY

kényelmes és gazdaságos, amellét megóvjaa egészségét, mert minden ételt, italt izletesen és frissen tart

3 TYPUS: 60 literes 90 literes 120 literes

ÁRA: 750 pengő 980 pengő 1080 pengő

Kérjen még ma ajtalan ismertetőt

BOSCH RÓBERT KFT. BUDAPEST, V., VACI-UT 22/24. Nyugati pályaudvarnál.

HAZI KOZMETIKA

Szépességápolás és gyümölcskúra

Irta: dr. Földes Miklósné

Szépességápolás előtt általában az arc bőr szépfőtőszerekkel való ápolását értik. E célból alkalmazásba kerülnek a különféle arckrémek és puderek. Igénybe veszik a hölgyek a különféle arcmasszázsokat, sőt macacsk esetekben archámiasztásra is sor kerül. Mégis vannak nehezebb esetek, mikor mindezen szépfőtő eljárás dacára az eredmény nem kielégítő és az arc tisztálanságai megmaradnak.

Ilyenkor önkéntelenül a szépséghiba kiújulásának és macacskságának okát az anyagcserében és a táplálkozásban keressük. Ezen esetekben az arc bőr rendezéséhez a diétának is hozzá kell járulnia. Általában hazánkban a legtöbb egyén szervezete és egészsége szenved a túl bőséges hústáplálkozás folytán. A hús mint tápszer nagy munkát ró a szervezetre, különösen a kiválasztószervekre, a vesére és májra. Már köztudomású, hogy a sok hús fogyasztása hajlamosít az idősebb korban a különféle anyagcserebetegségekre, érlelmeszesedésre, köszvényre és reumára. De az arc bőr szépsége is szenved az egyoldalú táplálkozás folytán.

Gyakran az arc bőr tisztálanságainak a belek renyhesége az oka. Ezért kell a beleket sok főzelék és gyümölcs bevitelével munkára serkenteni. A bélműködés zavara az arc fokozott színében és a különféle macacsk mitesszerekben és más arctisztálanságokban mutatkozik.

Vannak, akik a húsnak a szervezetre káros hatásáról annyira meg vannak győződve, hogy a teljes húsmentes, vegetáriánus kosztot hirdetik. Ha ezt túlzásnak is tartjuk, mindenesetre fontos kozmetikai szempontból is, hogy a vegyes táplálkozásban nagy szerepe legyen a főzelék és gyümölcsfélék fogyasztásának. Különösen a zöld főzelék és friss gyümölcs vitamintartalma fokozza a szervezet ellenállóképességét a betegségekkel szemben és szépíti az arc bőrt.

Mistinguetteről, az örökifjú párizsi művésznőről mondják, hogy reggelije hat narancsnak a levéből áll és a többi napi étkezéseiben is legfontosabb szerepe a narancsoknak van. Állítólag ennek köszönheti örök fiatalágát.

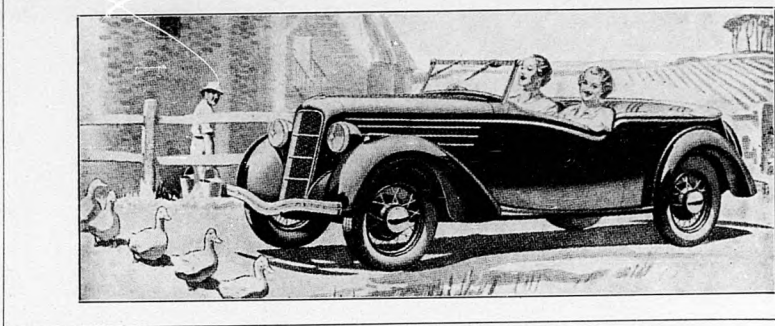
Magyar viszonyok között meg van a lehetősége az év nagyobb részében a zöld főzelékek fogyasztásának és a gyümölcskúráknak. Fogyassunk kora tavaszszal más táplálék mellett sok érett narancsot, később epret, cseresznyét, meggyet. Nyáron a paradicsom és szilva fogyasztása ajánlatos.

A legjobb gyümölcskúra, mely legkedvezőbb hatású az egészségre és a szépségre is, az őszi szőlőkúra. Ez utóbbi különösen azért ajánlatos, mert mintegy átöblíti a szervezetet és a szőlő különösen kedvezően befolyásolja a renyhe belek munkáját.

Kozmetikai üzenetek:

«22 éves asszony» jellegre: Tessék Kozmetikai egyetemen szakközvetítő felkeresni. Panasztott szépséghibája feltétlenül kiküszöbölhető.

«K. Lili, Szolnok»: Kozmetikai intézetem Junó, Károly király-út 24. Naponta 9—6 óra között nyáron is személyesen rendelkezésre állok.

Mégis csak jobb lett volna...!

Egyes emberekben hihetetlen képesség van arra, hogy minden dolgot a visszajáról nézzenek. Mindenben találnak valami kivételalót és minden dologban ott érzik:

— Igen ám, de...

Ülnek a vendéglőben, nincsenek megelégedve az asztallal. A másik sokkal szebb. Kirándulnak és nem a táj szépségeiben gyönyörködnek, hanem a sok autó és a rossz vasúti összeköttetés fölött mérgelednek.

Ők az örök elégedetlenek, akik a legszébb valóságot is tönkre tudják tenni. De még ezeknél is különösebb emberek élnek a világon. Ezek azok, akik állandóan így sopánkodnak:

— Mégis csak jobb lett volna...!

Alapjában véve épp olyan zavart lelkűletiek, mint az előbbieket, ráadásul azonban állandó gyötrelmet okoznak embertársaiknak:

— Nem gondolod, hogy jobb lett volna, ha azt a szürke ruhát vásároltam volna meg a sötéteket helyett...

— Mégis csak jobb lett volna, ha azt a másik kalapot veszem meg, amely ugyan valamivel drágább, de biztosan jobban állna...

— Mégis csak jobb lett volna, ha idén a tenger helyett a hegyek közé utazunk.

És így tovább, szinte a végtelenségig! Mindenkinen van ilyen ismerős. Nem is egy, hanem nagyon is sok! Senki nem követelheti azt, hogy mindenki egyszerűen ráataláljon a leghelyesebb útra. Mindenkinen az életében előfordul, hogy a saját kárán kell tanulnia. De csak az az ember boldog, aki el bírja felejtetni azt, amin már úgysem lehet változtatni. Az elmúlt dolgoknak nem szabad zord kísérteteként visszajárniuk az emlékezetbe, hanem tanulnunk kell az elkövetett hibákból és vidáman a jövő felé irányítani tekintetünket. Nem pedig állandóan jajveszékelnünk:

— Mégis csak jobb lett volna...

És hány öreg út százából hallani, mint böles és sokat jelentő mosoly kíséretében megállapítja:

— Ha újra húszéves lennék és mai tapasztalataimmal rendelkeznék, akkor tudnám, hogy mit kell csinálni!

— Ha akkor tudtam volna... — sopánkodik némelyik férj (és némelyik feleség) — minden másként történt volna...

Fogadjunk, hogy mindnyájan ugyanúgy élünk végig az életünkön, ha véletlenül úrra húszévesek lehetnénk, mint ahogy végigéltük. Mert az életkörülmények és a kilátások egészen mások a mi korunkban és sajnálatraméltóak lennénk, sok boldog, gondtalan órát és sok örömet

szalasztanánk el, ha nagyon okosak és tapasztaltak lennénk és nem volna meg bennünk a fiatalság vidám könnyelműsége. Talán éppen a tapasztalat az, amely megakadályoz bennünket, hogy élvezzük és valóban átéljük az élet szépségeit.

Ennek a „mégis csak jobb lett volna!” sóhajtatásnak van egy kitünő paródiaja. Két fiatal házaspár kirándul a zöldbe. A férj árnyékos helyet keres az erdőben és ott helyezi magát kényelembe. De kis idő múlva meggondolja magát és így szól: — Mégis csak jobb lett volna, ha nem ilyen messze, valahol lenn pihentünk volna!

Az asszonyka beleegyezik és helyet változtatnak.

— Látdot ott, hátul, azt a padot? — kérdezi kis idő múlva a férj.

Háromszor-négyszer változtatnak helyet. Végre mégis csak elszakad a türelem és kitör a veszekedés. Ha az első szép helyen ottmaradtak volna, elmarad a veszekedés és a kirándulás jól sikerült volna. Így azonban az örökös „mégis csak jobb lett volna!”-val minden örömet megmérgezték.

Mindenki tudja, hogy a nagy embereknek külön tulajdonságaik vannak. A vezérgigazgató urat otthon jobban felingerli, ha a telefonközpont rosszul kapcsol, mint valami súlyos üzleti vesztés. A közgazdasági életben számottevő embereket magánéletükben a legesekelebb kellemetlenség is nagyon felizgatja. Kevés emberben van meg a képesség, hogy örömet vagy nyugalmat a saját szépségével meg ne mérgezzék. Pedig csak arra kellene gondolni, hogy végeredményben olyan mindegy, hogy ezt a kalapot vette-e meg, vagy azt a kalapot, hogy vagdalt sniclit evett-e, vagy pedig borjúsültet. Ötven év múlva minden mindegy!

A legtöbb esetben nem is kell olyan hosszú idő, hanem már a legközelebbi örök bizonyítékkal szolgálnak, hogy helyes volt-e a szimatunk és a választásunk. — A jó ember a legnagyobbán ködben is rátalál a helyes útra! — írja Goethe.

Ha lefordítjuk hétköznapi nyelvre, azt mondhatjuk:

— Minden út, amelyen elindulunk, a helyes cél felé vezet.

Próbáljuk meg ebből a szempontból nézni mindennapi életünket. Minden kis mérgeledésünket, minden gondunkat, minden körülöttünk lejátszódó ügyes-bajos dolgunkat átéljük meg ennek alapján.

— Mégis csak jobb lett volna...
Milyen kicsinyes dolog így gondolkodni és így beszélni. Gondoljunk mindig erre, valahányszor ez a szármalmas és nevetséges mondat el akarja hagyni a szánkat...

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves előfizetőink

közül Petrovác Gyuláné, országgyűl. képviselője a tirolai Seefeldből, Zsenyey Józsefné m. kir. áll. pénzt. tisztje neje Parádáról, Kovács Mária Siófokról, Mohácsy Balázs és fia, Ervin Szolnokról, Kosztúr Erzsébet Előpatákról, Tarnavölgyi Mária Mátrafüredről, Kovács Józsefné és leánya, Zsuzsa Dombóvárról, Leitnerné ny. tanítónő Balatonlelléről, özv. Dely Lajosné Fonyód-Sándortelepről, Ács Frigyesné pedig Zamárdián keresett fel kedves soraitval, amit hálással köszönünk és szívvel-jóvóló üdvözléssel viszonzunk.

Hímen-hírek

Dr. vesztényi Muntyán István táblai tanácselnök leányát, Gizellát, kedves előfizetőnk, oltárhoz vezette Szegeden dr. Magyar István. — Galgóczy Vilma izsáki kedves előfizetőnkét eljegyezte Pál Béla. — Simkó Mária okl. zenetanár, kedves előfizetőnk és Antos Kálmán organuművész örök hűséget esküdött a szegei fogadalmi székesegegyházban. — Luczy Fekete Icutát, Luczy Márton urad. főintéző leányát, kedves előfizetőnkét az dszári r. k. templomban oltárhoz vezette Csiszár László m. kir. gazd. ellenőr. — Vankó Irén kedves előfizetőnk és Szövényi Lúx Géza örök hűséget esküdött az újlaki plébánia-templomban. — Zalai Szalay Kató (Budapest) és papi és szentléleki ifj. Kozma Oszkár (Győr) örök hűséget esküdött a Horánszky-utcai r. k. kongregációs kápolnában. — Tallér Ilona és Palócz Miklós kedves előfizetőnk örök hűséget esküdtek az erzsébetvárosi r. k. plébánia-templomban. — Kovács Gabriella rákóczi falvai kedves előfizetőnkét eljegyezte dr. Csaba Mihály ügyvéd. — Hoffer Gyula és Effert Urbálya Óbudán ünnepelték házasságuk 50. évfordulóját. — Gratulálunk!

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül Bertalan Antalné Alsóajón, Tóth Lenke Balatonlellén, Falk Viktorné Sopronban, Lehóczky Mártonné kir. ügyész neje Balatonzamárdiban, Hollós Ilona Budapestben, Galgóczy Jánosné rg. tanár neje Balatonzamárdiban, özv. Bencze Jánosné jegyző neje Vaján, Bacsa Antalné Fonyódon, Gulyás Imréné Veresegyházán, Kertész Gyuláné Tinnyén, dr. Albert Józsefné törvényszéki bíróné Balatonmáriafüredön, dr. Jobszt Pálné Balatonszemesen, Nagy Dánielné Komádiban, Stranzky M. Ilona tanítónő Akalin, Schleifer Aladárné örnagy neje Székeshérváron, Szijártó Károlyné Balatonfenyvesen, Utas Emma tanítónő Kolosán, Varga Károlyné ref. lelkész neje Nyárjason, Veibel Ignácné áll. títónő Balatonszárszón, özv. dr. Wilcesz Jánosné Bocskaykerten, Zeké Dánielné Hajdúszoboszlón, Pécsvárady Gyuláné Balatonvilágoson, Csinscák Lujza postamester Zebegényben, Bakay Árpádné örnagy neje Balatonfenyvesen, Kostyál Kálmánné pü. felügyelő neje Hévízszendrőn, Cserháti Mihályné Kiskúnefélegyházán, Regőczy Sándorné Balatonföldváron, Pap Antalné rg. tanár neje Fonyódon, Almássy Istvánné min. tan. neje Badacsonyan, Bors Jenőné Keszthelyen, dr. Girsik Gézáné Felsőgödön, dr. Holly Sándorné Törökbalinton, Pék Béláné bírósági igazg. neje Budakeszin, Sztikey Béláné Balatonfüreden, özv. Lipcsey Leoné Balatonfenyvesen, Tauschek Jenőné Révfülöpon, Sváb Já-

nosné Erden, Schmitt Gyözné Balatonakaratyán, dr. Várady Gáborné Füzérkajátán, Várhegyi Gáborné főhadnagy neje Budapestben, Király Gézáné Felsőcsatáron, Köves Ernőné gyógyszerész neje Monori-erdőn, Kremmer Béláné Kláratelepen, dr. Kun Árpádné Romániában, Lápóssy Ferencné Balatonfenyvesen, vitéz Lévy Mihályné Budapestben, Marijai Viktorné Máv. int. neje Agárdon, Nagy Józsefné Budapestben, nemes Pathy-Nagy Kálmánné alezredes neje Karászon, Rau Jenőné Ausztriában, Récsy Péterné iparisk. tanárnő Budatétényben, Sasváry Artúrné Pankaszán, Takó Aladárné Balatonszárszón, Kiefer Vendel tan. képvis. int. tanár Balatonbogláron, Sebő Béláné Vecsésen, Keller Lászlóné intéző neje Fonyódon, Keller Antalné títónő Balatonlellén, Keresztury Zsófia ev. títónő Bánkon, Babos Ilona títónő Rumon, Hóss-Nagy Lajosné főmérnök neje Balatonyörökön, Csaba Pálné Tokod-Altáron, Medveczky Irénke rk. títónő Egerben, Drozda Erzsébet rk. títónő Egerben, Groszmann Sándor Otátrafüreden, Pozsonyi Józsefné OTI bizt. felügyelő neje Gyömörön, Snassl Ferencné Révfülöpon, Vincze Erzsébet Veszprémben, Staut Rózsa r. k. tanítónő Sátoraljaújhelyen, Pernecky Lászlóné körildarvos neje Esztergomban, Elek Leoná Szolnokon, Bánfalvy Ignácné Balatonmáriafüredön, Arany Lajosné f. tanítónő Gárdonyban, Bogdánffy Istvánné Farkaslyukon, lisznyói és feldobolyi Dámó Jenőné, alezredes neje Balatonkenesén, Devetics Mihályné Erden, özv. Pazonyi Elek Lászlóné Demecseren, Gáborfy Jenőné Keszthelyen, vitéz Ginszkey Oszkárné, alezredes neje Szilvásváradon, Holló Zsuzsika Szentendrén, Máté Jánosné, tanító neje Gasztonyban, Svéd Vilmosné Klotildigetén, Schéry Gézáné Esztergomban, dr. Schürger Sándorné Balatonzamárdiban, özv. dr. Vámosy Károlyné Csehszlovákiában, Specziár Zoltánné f. tanárnő Balatonzamárdiban, Bodor Júlia tanítónő Egerben, Radó Arminé Ausztriában, Gróf Sándorné áll. tanítónő Sárváron, Bukovits Teréz tanítónő Veszprémben, özv. Roit Lajosné Fonyódon, dr. Ringbauer Ferencné Balatonalmádiában, Honfy Sándorné Ausztriában, Ács Ilkés és Mária Fonyódon, Bán Józsefné Révfülöpon, Baráth Erzsébet tanítónő Esztergomban, özv. Beck Nándorné Csehszlovákiában, Csikász Istvánné Balatonalmádiában, dr. Horváth Andorné, itélőtáblai bíróné neje Balatonkenesén, Deutsch Ernőné Mátrafüreden, Garamszeghy Jánosné Agárdon, Illés Sándorné Szentesen, báró Ivánka Gézáné Pátkon, vitéz Kálmán Józsefné Dunavecseán, Kokas Sándorné Tinnyén, Koppány Béláné tanítónő Máriabesnyőn, dr. Kosztolányi Józsefné Abrahamhegyen, Kovács Barnabásné, ny. ezredes neje Dunalmáson, Laky Jánosné Ikerváron, Müller Ferencné Csepelen, Nagy Lászlóné, kir. műsz. tan. neje Újhatán, Szabó Júlia Balatonvilágoson, Szabó Jánosné Tiroiban, Szeberényi Gyuláné, f. polg. isk. tanár Badacsonytomajban, dr. Szentkirály Jánosné Balatonszéplakon, Turzay Józsefné Balatonrendesen, Koppán Erzsébet Balatonaligán, Újhegyi Sándorné Rákostligeten, vitéz Vendéghegy Gézáné Abaujvecseren, ifj. Weintegl Sándorné Keszthelyen, Winter Imréné Fajszon, dr. Bartha Miklósné Udzon, Bittenbinder Gyuláné Nógrádvöröcsén, dr. Hermann Béláné Kővágóörsön, Párkányi Aranka

felső keres. isk. tanár Balatonalmádiában, Rehák Józsefné Erden, Klein Salamonné Újhatán, Békly Albertné Halmajon, Frey Nándorné Balatonfenyvesen, dr. Tóth Lajosné, rendőrkapitány neje Ócsodón, Horváth Miklósné Balatonszéplakon, Schartner Ignácné Pócsmegeyeren, Németh Nándorné Erdőteleken, Szentimrei Dezsőné Diósjenőn, Nagy Lajosné tanárnő Balatonalmádiában, Patay Erzsébet ref. tanítónő Révfülöpon, Gaál Sándorné Hévízen, Bugár Pálné Fonyódligetén, Jugovits Istvánné, rendőrfőtanácsos neje Kőszegen, Alagi Istvánné Szabadbattyánban, vitéz Bánky Antalné Ausztriában, Clementisz Lászlóné Gödöllőn, Dékán Rezsőné, f. polg. isk. tanár neje Nyír-dábrányban, vitéz Dusáry Józsefné Gyopárosfürdőn, Gábris Ilonka Budapestben, Gulden Richárdné, m. kir. gazd. főtan., urad. jószágig. neje Balatonyörökön, dr. Homolka Béláné, orvos-ezredes neje Mezőkovácsházán, Keresztffy Aladárné Csehszlovákiában, Kirchmayer Odónné, igazg. neje Balatonlellén, Konkolyi Lajosné, okl. gépészmérnök neje Fonyód-Bélatelepen, dr. Kósa Zoltánné Balatonfenyvesen, özv. Kuchenbauer Jenőné Pomázon, dr. Marcsek Jánosné Gyónon, Misztly Károlyné Horányban, Pongrácz Alajosné Budapestben, dr. Szinyei Géza ny. joggy. igazg. Balatonalmádiában, dr. Tóth Istvánné, tanácsvezető kir. itélőtáblai bíróné neje Gyenesdiáson, Török Aai Szentkirályon, Triznyay Lászlóné Gyömörön, vitéz Zay Odónné, ezredes neje Nagykanizsán, Ludesch Kornélia Ausztriában, Massányi Józsefné Balatonfüreden, Ruthner Gyuláné Balatonbogláron, Thalwieser Antalné Tárnokligeten, Felsőöry Jenőné Diósgyőrben, dr. Pattantyús A. Gézáné Abrahamhegyen, Sándor Pálné Szentendrén, Sárvary Dezsőné, Balatonzamárdiban, Gesztesy Gyuláné Künszentmiklóson, dr. Domby Zoltánné Parádon, Némegy Gabriella polg. isk. tanár Kétegyházában, özv. Boross Ferencné Debrecenten, Heitlinger Henrikné Dömösön, özv. Császár Jánosné Felsőzamárdiban, dr. Dornay Béláné, gimn. tanár neje Gyenesdiáson, Fazekas Gyuláné Balatonbogláron, dr. Berzsenyi Ferencné Olaszországban, Cseh Györgyné Fonyód-Bélatelepen, Szigetváry Károlyné, gimn. tanár neje Balatonszéplakon, Göllner Frigyesné, itélőtáblai bíróné neje Budatétényben, Gulyás Lajosné Tahitótfalun, dr. Gerecs Árpádné Sátoraljaújhelyen, Kertész Tiborné Balatonkenesén, Patay Odónné Balatonkenesén, Szolnay Ferencné tanítónő Alberti-Irsán, Fidlóczy Vilmosné Felsőgödön, dr. Arday Dezsőné Balatonszárszón, Czifron Sándorné Nagymaroson, Diószeghy Lipótné Miskolcon, Faringer Istvánné Keményfán, özv. Gyulay Károlyné Sátoraljaújhelyen, Jakabffy Zoltánné Mátraszőlősen, Jambrik Alajosné Kőszegen, Ledényi Elemérné Gödöllőn, Lukács Miklósné Dunakeszin, Primusz Jánosné Mátrafüreden, Skublics Jánosné Balatonfenyvesen, dr. Stern Leoné Balatonlellén, Szentpétery Istvánné Zalalövön, dr. Tóbiás Kornélné Balatonalmádiában, Harmath Béláné MAV főintéző neje Balatonföldváron, dr. Muzsnay Józsefné, kir. kúriai bíróné neje Karászon, Peschko Zoltánné Csehszlovákiában, dr. Verebes Jenőné Balatonberényben, Vanák Béláné Gárdonyban, Berki Jánosné Marázán, Tarnavölgyi Mária Mátrafüreden, Szalay Viktorné Maglódon, dr. Gedeon Mátýásné Csehszlovákiában, özv. dr. Farkas Rudolfné Hajdúszoboszlón élvezi a nyaralás örömeit. Többi előfizetőnk nyaralásáról helyszűke miatt csak a jövő számban számolhatunk be.

HÁZTARTÁS

A háziasszony büszkesége

Paradicsomleves. Egy kg paradicsomot jól megmosunk, összetörve kevés vízzel főni tesszük. Ha puhára főtt, szitán áttörjük. Lábosban híg rántást készítünk, a paradicsomlével feleresztjük, sóval, cukorral ízesítjük és egy cikk hagymát is adunk bele. Tálaláskor átszűrjük és rizst főzünk bele, vagy pirított zsemlyekockát adunk hozzá.

Sonkástekeres. 5 tojás sárgájával jól elkeverünk 10 deka vajot, kevés sóval, 8 deka lisztet és végül 3 tojás kemény habját keverjük hozzá. Kikent tepsiben mérsékelt tűzön megsütjük, behintjük finomra vagdalt sonkával, reszelt parmezánsajttal és egy kis tejföllel, összesodorjuk, tejföllel bekenjük, meghintjük vagdalt sonkával, parmezánsajttal és néhány percre viszatesszük a sütőbe.

Sajtos burgonyafőzelék. Másfélkiló nyersburgonyát, 2 sárgarépát, 2 cellert, 2 petrezselyemgyökeret, finomra vágott zöldpetrezselyem levelet, egy reszelt hagymát, kevés citromlevet vajban, vagy zsírral megpárolunk, felöntjük zöldséglével vagy vízzel, de csak félig és ¾ óránál tovább főzzük és ízlés szerint megsózzuk. Tálalás előtt 4 kanál reszelt sajtot keverünk hozzá.

Tejfőlös hal. Hagymát puhára főzünk, azután átpaszírozunk, zsírral, paprikával, fél kávéskanál ecettel megfuttatjuk, a besózt, összedarabolt halat beletesszük, húslével felöntjük. Kissé dinsztaljuk, azután adunk hozzá 2 deci friss tejfölt. Tálalás előtt a mártásába adunk egy tojásnyi vajat, 2 tojás sárgáját, egy citrom levét, egyszer felforraltjuk és ráöntjük a halra.

Dr. Kommen Elekné.

„Takarékos háziasszony gázzal főz“

Szárnyas krokett. A szárnyas bőrét leszedjük, a húsát metéltre felvágjuk, adunk hozzá fele mennyiségű marhanyelvet szintén metéltre vágva, szarvasgombát, kemény tojást karikára vágva, tejmártásban tojássárgájával összekeverjük, borssal, sóval ízesítjük. A tűzhelyről le vesszük, hűlni hagyjuk, labda alakot formálunk belőle. Lisztben, tojásban, zsemlyemorzsa-ban megmártjuk, forró zsírral kisütjük. Gombamártást adunk hozzá, melyet következőképpen készítünk: néhány csiperkegombát szeletekre vágunk és kis lábosban vajjal megpirítunk, azután feleresztjük néhány kanál becsinált mártással s ha forr, vágott zöldpetrezselymet és igen kevés törött borst adunk bele. Negyedóráig forraljuk, azután félrehúzzuk, egy dió nagyságú vajat, 2 tojás sárgáját és fél deci édes tejfölt, pár csepp citromlevet kavarnak hozzá.

Vadkacsa. A vadkacsát megtisztítjuk, megsózzuk és meghintjük borssal. Három vöröshagymát megtisztítunk, karikára vágunk, egy petrezselyemgyökeret, egy sárgarépát megtisztítunk, karikára vágjuk és egy kikent lábas aljára tesszük. Három deka füstölt szalonnát apró kockákra felvágunk, megolvasztjuk, hogy üveges legyen s ráöntjük a zöldségre zsírral együtt. Adunk közé néhány szem borsot, pár szál kakukkfűvet, 1 babérlevelet. A kacsát beletesszük és sütőben negyed óráig sütjük, azután kivesszük a sütőből s ha kissé kihűlt, a kacsát felszeleteljük. A zöldséget meghintjük egy kanál lisztel és sütőben halvány barnára pirítjuk, majd feleresztjük 2½ deci fehér borral, ugyanennyi vízzel, felforraltjuk, azután beleadjuk a felszeletelt kacsát, leföldjük és puhára pároljuk. Ha a hús megpuhult, kiszedjük a mártásból, a levét citrommal és mustárral jól ízesítjük, 2 deci tejfelt adunk hozzá, pár percig forraljuk, azután finom szitán átszűrjük, a kacsát húsát beleadjuk. Tetszés szerinti kőrítéssel tálaljuk.

Rostélyos. A szép rostélyos szeleteket verjük ki, sózzuk meg és hirtelen süssük ki forró zsírral és helyezzük lábosba. A zsír felét öntsük le, készítsünk belőle mártást, öntsük rá a húsról és fedő alatt pároljuk puhára. Ha kész, a hússzeleteket vegyük ki és a mártást a következőképpen készítjük el: vágjunk fel finomra egy fél vöröshagymát, fél ecetesuborkát, egy tisztított szardellát, mindezeket vadaljuk össze és kevés zsírral pirítsuk meg. Ízesítsük borssal, hintssük meg egy kanál lisztel és egy deci tejfölt adjunk bele. Forraljuk fel, öntsük a rostélyosra és pároljuk együtt puhára. Zsemlyegombóc, vagy makaróni kőrítést adjunk hozzá.

Vegyes saláta. Zöldpaprikát leforralunk, metéltre vágjuk, főtt céklát, cellert szintén metéltre vágunk, leöntjük majonézmártással, porcukorral, citromlével ízesítjük, azután üvegtárra helyezzük, tetejére szeletekre vágott szarvasgombát tesszük és paradicsomsalátával kőrítve adjuk fel.

Uborkasaláta. Középnagyságú uborkát veszünk, héjától megtisztítjuk, megvaluljuk, besózzuk és egy órát állni hagyjuk benne. Ezalatt elkészítjük a levét, fele víz, fele ecet, ízlés szerint só, cukor, törött bors és egy cikk fokhagymából. Az uborkát a sótól kicsavarjuk, ha nagyon sós lenne, hideg vízben kimossuk, ebből is kicsavarjuk, azután beletesszük az elkészített lébe, egy órát állni hagyjuk benne, olajjal és törött borssal adjuk fel.

TÉSZTARECEPTÉK

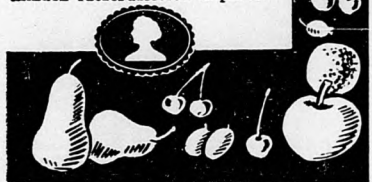
Csokoládétekercs. 14 deka cukrot 6 tojás sárgájával habosra keverünk. 7 deka darált mandulát, 2 szelet puhított csokoládét és a 6 tojás habját hozzákeverjük és a tepsibe tett zsíros papíron sütjük. Ha

a tarkán ragyogó befőttesüvegok. A befőzőnél a következő szabályokra kell ügyelni:

1. Foltmentes és tisztára mosott gyümölcs,
 2. Kékitetlen cukor, a legjobb a darácsukor,
- 3. Dr. Oetker-féle befőzőpor** használata!

A befőzőport főzni sohasem szabad, hanem feloldva a forró masszába kell belekeverni. 5 kg. készítményhez 1 csomag Dr. Oetker-féle befőzőport számítunk.

A Dr. Oetker-féle befőzőpor minden fűszerüzletben kapható.

kihűlt, tejszínhabbal töltjük, üszszegnyölgük és csokoládémazzal bevonnuk.

Magyar Kálmáné

Mogyorós tészta. 20 deka cukrot 4 tojás-sárgájával habosra keverünk. 20 deka lisztet 10 deka darált mogyorót, kis sütőporral és 1 és fél deci tejet keverünk hozzá. Kikent formában félig megsütjük, gyümölcszettel megkenjük, a 4 tojás habját 15 deka cukorral elkeverjük, rákenjük, teljesen kisütjük.

Magyar Kálmáné

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok). Uj bundák - ezüstrótkák - nerzek - kepek

Könyű tészta. 14 deka vajat 14 deka cukorral habzásig keverünk, hozzáteszünk 14 deka lisztet, egyenként 4 egész tojást. Ha nem lenne elég lágy, még tojást keverünk bele. Teszünk bele egy fél kávéskanál fahéjat, két káshégnyi szegfűszegget. A sütőpléhet vajjal kikenjük, papírossal kibéleljük, a tésztát beleöntjük és gyenge tűzzel kisütjük. Fodor Józsefné

Pité. Hat egész tojást 6 kanál lisztel, 3 deci tejjel, kis sóval elkeverünk, zsírral megkent plébbe öntjük s ha félig megsült, tejszínnel locsoljuk, törött cukorral meghintjük és ropogásra sütjük.

Fodor Józsefné

Tejfelesrítés. Előző este egy liter jó vajas tejfölt ritkaszővésű ruhába öntünk, átköztjük és egy éjjelen át a kamrában lecsurgatjuk. Másnap a sűrű tejfelt tálba borítjuk, beleadunk 4-5 tojássárgáját, hat deka porcukrot, reszelt citromhéjat, a tojások habját ugyancsak 6 deka cukorral. Az elkészített és kinyújtott rétes-tésztát felét behintjük grizzel, megtöltjük, felcsavarjuk, a tetejét megkenjük olvasztott vajjal, vagy zsírral és meleg sütőben jó ropogásra kisütjük és melegen tálaljuk. Ha a rétes kiszült, vaníliás porcukorral meghintve tálaljuk. Fodor Józsefné

Almáslepény vajastésztából. Vajastésztát készítünk, félcenti vastagra kinyújtjuk, villával megszurkáljuk, félig kisütjük. Ezalatt meghámozzuk az almát, vékony szeletekre vágjuk. Az almát edényben tűzre tesszük, adunk hozzá cukrot, egy-két darab fahéjat, egy szelet citromot és

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

addig pároljuk, míg az alma leve elpárolog. A közben kihűlt tészatalapot meghintjük zsemlyemorzsával és egyenletesen rákenjük az almát. Egy másik vajás tészatalapot, mely kissé vékonyabb, mint az előbbi volt, nyersen rátesszük, tojással megkenjük és villával megszurkáljuk, hogy a közötte levő levegő kijöhessen. Ha a tészta alul gyorsabban pirulna, tegyünk alá hideg sütpölehet. **Váry Edith Kuglóf.** Kilenc tojássárgáját, 3 egész tojást üstbe teszünk, hozzámérünk 20 deka cukrot s a tűzhely szélén addig verjük, míg meleg és habos lesz. Azután hidegre tesszük s tovább verjük, amíg egész sűrű és hideg. Azután 20 deka lisztet szorunk bele és a vajjal kikent és liszttel meghintett formába öntjük és lassan kisütjük. Tetejét vaníliás cukorral meghintjük és asztalra adjuk.

Váry Edith Linci-torta. 8 tojás vajból, 25 deka cukorból, 25 deka lisztből, 2 tojás sárgájából tésztát készítünk, adunk hozzá 14 deka reszelt mandulát, kevés fahéjat és citromhéjat. A tészta egyik felét tortalapra helyezzük, ostyával betakarjuk és ribizkizzel bekenjük. A tészta megmaradt részéből kis rácsokat helyezünk rá.

Váry Edith Stefánia-torta. 8 tojás sárgáját 25 deka vaníliás cukorral félórát keverünk, azután hozzáadunk 12 deka lisztet, fél citrom levét és 8 tojás fehérjének keményre felvert habját. Töltelék: mokkalrém. 15 deka vaníliás cukor, 12 deka vaj, két tojás sárgája, erős feketekávé ízlés szerint. Megtöltjük és bevonjuk vele a tortát. Tetejét és oldalát törött dióval meghintjük.

Hóra Mariska

Olesó csokoládés tészta. 9 deka vaját, 9 deka cukorral, 9 deka olvasztott csokoládéval, 4 tojás sárgával jól kikeverünk, végül 6 deka lisztet 4 tojás fehérjével teszünk bele és mérsékelt tűznel egy hosszú, keskeny formában kisütjük.

Dr. Kommen Elekné

Linci-tészta zsírral. 4 tojás sárgáját, 12 deka cukrot, 12 deka zsírt, 30 deka lisztet, tetszészerinti ízzel félórát keverünk, lepsiben féljég megütjük és kihűve, lekvárral megkenjük. A 4 tojás keményre felvert habjába 12 deka cukrot, 12 deka diót adva, citrom, naranhéj, fahéj és szegfűszeg hozzáadásával, enyhé tűznel megsütjük egészen.

Dr. Kommen Elekné

Kelt, zsírban sült krumpjáslaska. Tetszés szerint lisztet veszünk, főtt, reszelt krumpjót tesszünk bele, sőt, 2 deka élesztőt tejben áztatva, ezt kézzel jól kidolgozzuk és keletjük. Utána kis cipőcskákat csinálunk s palacsintalakra kisodorjuk, de nem vékonyra. Palacsintasütőben jó bő zsíron mindkét oldalát pirosra sütjük. Kitűnő és tápláló eledel.

Falus papné

BEFŐZÉS

Baracklekvár. Egy kg. barackhoz 65 deka cukrot veszünk. A barackot megtisztítjuk, kettévágjuk, egy nagy zománcozott edénybe tesszük úgy, hogy egy sor barack és egy sor porcukor felváltva kerüljön bele. Az edény aljára cukrot hintünk, úgyszintén a tetejére is. Leföldjük és másnap hidegen tartjuk. Másnap főni tesszük s folytonos keverés között addig főzzük, míg sima lesz s ha egy perccelán tányérra kiveszünk belőle, meg-

kocsonyásodik. Azután üvegekbe rakjuk és lekötjük. Hűvös kamrában tartjuk.

Ribizillekvár. A megtisztított ribizilt szitán nyersen áttörik és minden kiló léhez 90 deka porcukrot veszünk és lassan belekeverjük a ribizilélbe, amit folyton kavarnak egy óráig. Ha több mennyiségből készítjük, tovább kell kavarni.

Őszibarack befőtt. A barackot meghámozzuk, felébe vágjuk, a magvát óvatosan kivesszük, megkénnezzük és bő vízben többször kimossuk. Üvegekbe rakjuk, egy kiló barackhoz 4 deci vizet, 45 deka cukrot és egy késhegynyi szalicilt veszünk, szirupot főzünk belőle, ráöntjük, erősen lekötjük és gőzben kifőzzük.

Meggy horban. Egy kiló meggyhez veszünk 5 deci bort, 45 deka cukrot, egy kis fahéjat, néhány szem szegfűszeget és egy evőkanál gyümölcscevet. Felfőzzük, azután lehűtjük, átszűrve az üvegekbe rakott meggyre öntjük, lekötjük és hűvös helyen tartjuk néhány napig. Akkor a szirupot leöntjük a meggyről és sűrűre elfőzzük. Mikor jó sűrű lett, a meggyet beletesszük, egyszer felforraljuk, azután kiszedjük és visszatesszük az üvegbe és a szirupot langvosan ráöntjük. Csak másnap kötjük be az üveget s azután a forrástól számítva 8—10 perccig gőzben kifőzzük.

Itt a befőzés ideje!

H a s z n á l j o n :

Chinoïn szalicilt,

amely a beföttekelt minden romlástól megvédi
Mindenütt kapható

Töltött körte. Apró körtéket veszünk, meghámozzuk, a szárából egy kis darabot rajta hagyunk, a magházat hegyes késsel kikaparjuk és citromos vízbe tesszük. Azután forró citromos vízben átfőzzük, a vizet lecsepegtetjük, cukrozott naranhéjjal megtöltjük, azután üvegekbe rakjuk, hideg sziruppal leöntjük, elzárjuk, gőzben 8—10 perccig kifőzzük.

Zöld paradicsomjam. A megmosott zöld paradicsomot kis darabokra felvágjuk, magházát kikaparjuk, két liter vízhez két és fél deci ecetet öntünk, 15 perccig főzzük benne, majd szűrőkanállal kiszedjük, levét lecsurgatjuk, lemörjük és minden kilóra 60 deka cukrot veszünk, kevés vízzel szirupot főzünk belőle, a paradicsomot beletesszük és vaníliával, karikára vágott citrommal ízesítve, felfőzzük. Forrón rakjuk üvegekbe s ha kihűlt, lekötjük.

Kandirozott gyümölcs. Nem túlságosan érett, ép gyümölcsöt használhatunk erre a célra. A nagyobb gyümölcsöket meghámozzuk, a magvát kivesszük. Egy kiló cukorhoz fél liter vizet veszünk, jól felforraljuk. A gyümölcsöt olyan edénybe tesszük, amelyet leföldhetünk, ráöntjük a fővő szirupot, leföldjük és egy napra hideg helyre tesszük. Másnap a levét leszűrjük, jó sűrűre befőzzük és forrón a gyümölcsre öntjük. S ezt addig folytat-

juk, míg a leve teljesen elfő. Tíz nap után a gyümölcsöt napra állítjuk, hogy teljesen megszáradjon. A gyümölcsön a cukor akkor lesz fehér, ha egy liter szirupra egy citrom levét belecavarjuk.

Sárgadinnye rummal. Érett, kemény cantalupdinnyét veszünk, megtisztítjuk, magját eldobjuk, a puha belső részét kivesszük, majd 10 centi hosszú és 2 centi széles darabokra vágdaljuk. Egy kiló dinnyéhez 80 deka cukrot és 2 deci vizet veszünk. Sűrű szirupot főzünk belőle, melynek habját leszedjük. A sűrű sziruphoz öntünk 2 deci rumot, újból felforraljuk és a dinnyét beletesszük. A lábat főzés alatt többször megrázogatjuk, kavarni nem szabad, hogy a dinnye ne törjön össze s addig főzzük, míg a dinnye üvegszerűen átátszóvá lesz. Ha elkészült, szűrőkanállal szedjük ki, lecsurgatjuk, a levét sűrűre elfőzzük s ráöntjük a kiszedett dinnyére. Másnap a levét leöntjük, ismét felforraljuk s kihűlt állapotban töltjük üvegekbe és légmentesen lekötjük.

Ringlőlekvár. A teljesen érett ringlőt pár pillanatig forró vízbe tesszük, hogy a héját leelhassuk. Magját kivesszük. Egy kg. ringlőhoz 40 deka cukrot és egy deci vizet veszünk, felfőzzük, a megtisztított ringlőt beletesszük és folyton keverve, addig főzzük, míg tányérra cseppentve, megkeményedik. Míg fő, egy citrom levét belecavarjuk s ha elkészült, száraz, melegített üvegekbe töltjük s ha kihűlt, lekötjük. Biztonságból a lekötött lekvárt gőzben is kifőzhetjük.

Paradiesom eltevé. Jó érett, egészséges paradicsomot veszünk, megmossuk és zománcozott edényben főni tesszük, ha a héja összezsugorodott, átpaszizrozzuk, azután ismét főni tesszük s ha a vizes részét jól elfőtte, tisztára mosott és száritott üvegekbe öntjük, légmentesen lekötjük s azután forrástól számítva félórát gőzben kifőzzük és ebben az edényben hagyjuk kihűlni. Száraz kamrába eltelessük.

Lecsó. Húsos zöldpaprikát felszeletelünk és gyengén sózott vízben előre főzzük pár perccig, szitára öntjük és lecsurgatjuk. Közben paradicsomot főzünk, szitán áttörik és jó sűrűre befőzzük. A lecsurgatott zöldpaprikával az üveget megtöltjük, sűrű paradicsommal felöntjük, tetejére tesszünk egy csipetnyi szalicilt s ha lekötöttük, 20—25 perccig gőzben kifőzzük s az edényben hagyjuk kihűlni.

TANACST?KÉRNEK

Augusztus hó 14-től 31-ig terjedő idő alatt Budapestben szeretnénk fölteni a szabadságot, kérnénk kedves olvasótársainkat, ajánljanak szerényebb áru pénzűt, vagy esetleg magánlakást, ahol fenti időben lakhatnék. Leveleket „Erdélyi leány” jelígre kiadóba kérek.

Kedves olvasótársaink közül ki ajánlhatna fajtszta fehér buldogkölyköket. Az árat kérem megjelölni. Szív. üdvözlettel Máté Józsefné, jegyző neje, Nagybjom. **Kérem** kedves olvasótársainkat, ki tudna felvilágosítást adni, hogyan tegyem el a zöldbabot Ultrareform üvegekbe, melynek üvegfedője van? Egyszer más tettem el sósvízben főzve és ennek a levét öntöt-

JÉGSZEKRÉNY

FRIDRICHNÉL

Budapest, V., Vilmos császár-út 2. Telefon: 1-800-96

Alapítva 1887

BŐSÉGES ÉTLAP

1936 július hó 21-től július hó 31-ig

KEDD 21 Rk. Praxed sz. Pr. Dániel	EBÉD: húsleves daragaluskával, főtt hús gombásrizskörítéssel, paradicsommártással, szárnyas koretét vegyes komppóttal, vajás tészta almával töltve. VACSORA: vese-velő burgonyakörítéssel, gyümölcs.
SZERDA 22 Rk. Mária Magd. Pr. Mária Magd.	EBÉD: zöldbableves, sertés-karaj rakott makaróni-körítéssel, kovászos uborkával, palacsinta lekvárral, gyümölcs. VACSORA: tojáslepeny sonkával töltve, salátaugorkával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 23 Rk. Apollinár p. Pr. Lenke	EBÉD: almaveles, paprikás-csirke galuskával, tejfőlé salátával, csokoládéslelet. gyümölcs. VACSORA: hideg felvágott retekkel, sajt, tészta és gyümölcs
PÉNTEK 24 Rk. B. Kinga Pr. Krisztina	EBÉD: tejeles burgonyaleves, töltött csuka, daramorza izel, gyümölcs. VACSORA: aludtje, tojásomlett gombával, salátauborka, sajt, gyümölcs.
SZOMBAT 25 Rk. Jakab aps. Pr. Jakab	EBÉD: paradicsomleves galuskával, töltött kalarabé, alma bundában, gyümölcs. VACSORA: borjúláb kirántva szalmaszál burgonyakörítéssel, kovászos uborkával, gyümölcs.
VASÁRNAP 26 Rk. Anna assz. Pr. Anna	EBÉD: tyúkleves vékony tésztaival, főtt hús a levesben tálalva, töltött borjú zöld borsóval, burgonyapüré-körítéssel, salátával, Pali-torta, gyümölcs. VACSORA: paprikásrostélyos makaróni-körítéssel, uborka, tészta, gyümölcs.
HÉTFŐ 27 Rk. Pantaleon vt Pr. Olga	EBÉD: kaporleves, töltött káposzta, máglyarakás, gyümölcs. VACSORA: csirkebeszínalt zöldborsóval, gyümölcs.
KEDD 28 Rk. Ince p. Pr. Ince	EBÉD: zöldborsóleves, vagdalt hús parajfőzeléssel, burgonyakörítéssel, piszkótekeres, gyümölcs. VACSORA: libamáj pirítva zöldpaprikával, tarhonyakörítéssel, tészta, gyümölcs.
SZERDA 29 Rk. Márta sz. Pr. Márta	EBÉD: gombaleves, sertés-karaj egybesültve párolt káposztával, tejeles rétes, gyümölcs. VACSORA: velő kirántva, burgonyapüré-körítéssel, uborkasalátával, tészta és gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 30 Rk. Judit vt. Pr. Judit	EBÉD: kalarabéleves, vagdalt libamell tökfőzeléssel, alma-pudding. VACSORA: spárga vajjal, tojásrántotta párolt zöldpaprikával, kovászos uborkával, gyümölcs.
PÉNTEK 31 Rk. Loyol Ign. Pr. Oszkár	EBÉD: tejeles reszelt tésztaival, réccsal, túrós-kocka, gyümölcs. VACSORA: kirántott borjúhús pírásra sült burgonyakörítéssel, paprikasalátával, gyümölcs.

MÉLYEN TISZTELT NYARALÓ ELŐFIZETŐINKET szeretettel kérjük, kegyeskedjenek új társaságuk érdeklődését felhívni lapunkra és ha teljesíthető a kérségnk, méltóztatassanak egy levelezőlapon beküldeni új ismerőseik címét, hogy lapunk mutatványszámát megküldhessük és megkedveltessük azokkal is, akik még nem ismerik. Kedves előfizetőink pártfogása mindenkor értékmérője volt lapunknak és ma is ezzel az érzékeny mérleggel számolunk, amikor kérjük, hogy egyenként említsék fel irodalmi és praktikus érteiket, amelyek külön is megemlémk, hogy azok is szeretettükbe fogadják, akik még nem ismerik. Gonddall, szigorú kritikával válogatjuk össze a legkiválóbb magyar írógárda remek írásait, hogy minden tíz napban a legszebb alkotásokkal szórakoztathassuk olvasóinkat. Emellett olyan művészi értékű kézimunkamintákat, rece, színes és szürtsablón mellékleteket adunk minden számunkhoz, amely nemcsak a sajátkezüleg kézimunkázókra hölgyeket, de azokat is érdekli, akik otthonuk díszítéséhez kézimunkát választanak. A színes dívalmodellek rendkívüli finomsága a legkényesebb úriízlést szolgálja. Ez a mi munkánk. Hálás köszönettel várjuk kedves előfizetőink által nyaralóhelyükről küldendő cimeket. Jó és kellemes nyaralást kíván
a M. U. L. Szerkesztősége.

ÜZENETEK

Felhívjuk kedves előfizetőink szíves figyelmét ezen számunkhoz mellékelt nagyív szürtsablón mellékletünkre, melynek mintáit alábbiakban van szerencsénk ismertetni: Az 1. számmal jelölt buzsáki mintával díszíthető kis asztalterítő, milió, tálca-kendő, bluz és gyerekruha. Kidolgozásához piros, kék gyöngyfonal használandó. 2. Tálca-kendő riselő himzéssel készíthető. 3. és 4. számmal jelölt gyümölcsös mintákkal díszíthetünk konyhagarnitúrát, pl. szekrényesítőt, asztalterítőt, stb., melyekre elszórtan nyomtatjuk elő és színes gyöngyperlével, szárítottal varrjuk. 5. Kombiné díszítésére himzési minta. Az anyag színével azonos himzőanyaggal készíthető. Ezen minta felhasználható zsúrterítő díszítésére is. 6. Futó, milió, terítők, függöny, párna, sőt ágynemű is díszíthető ezen mintával, amely készíthető rátétes díszítéssel, vagy riselő himzéssel. Pl. lakszínű ágyneműt világoskék, vagy kéket fehér rátéttel lehet nagyon szépen díszíteni. 7. Kombiné díszíthetünk ezen mintával. Akár madeira-himzéssel, akár magashimzéssel varrható tetszésszerűtű mulinéval. PA. és GI. monogrammal ágyneműt, LI. és BI. monogrammal zsúrterítőt, VM. monogrammal zseb-kendő, férfi fehérneműt jelzünk. A szürtsablón használata olyképpen történik, hogy egy sima felületű asztalra terítünk egy terítőt, erre helyezük el az előnyomatandó anyagot, melynek megfelelő helyére ráillesztjük a szürtsablón előnyomatandó mintáját. A szürtsablón egyik használattal sarkát lenyomatjuk valami nehezéssel és az előnyomatandó mintát kézpörba mártott posztódarabbal átörzsoljuk négyszer-öttször. Ezután a szürtsablont eltávolítjuk és a mintát szeszszel befújuk, vagy selyempapírral letakarva, forró vasalóval átvasaljuk.

K. Angela. A szombathelyi pilótaiskolába csak besorozott katonák nyerhetnek felvételt. E tekintetben levele hiányos, nem

EGYSZERŰ ÉTLAP

1936 július hó 21-től július hó 31-ig

KEDD 21 Rk. Praxed sz. Pr. Dániel	EBÉD: húsleves daragaluskával, főtt hús almamártással, rizskörítéssel, uborkamártással, gyümölcs. VACSORA: borsos tokány burgonyakörítéssel, salátauborkával, gyümölcs.
SZERDA 22 Rk. Mária Magd. Pr. Mária Magd.	EBÉD: reszeltleves, borjú-becsinált zöldborsóval, gyümölcs. VACSORA: körített liptói zöldpaprikával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 23 Rk. Apollinár p. Pr. Lenke	EBÉD: zöldségleves, székcly-gulyás, gyümölcs. VACSORA: aludtje, gombásrizs kovászos uborkával.
PÉNTEK 24 Rk. B. Kinga Pr. Krisztina	EBÉD: tejeles gerstleves, túróspalacsinta, gyümölcs. VACSORA: tojásomlett sajttal, zöldpaprikával, gyümölcs.
SZOMBAT 25 Rk. Jakab aps. Pr. Jakab	EBÉD: zöldbableves, tejben rizs csokoládéval, gyümölcs. VACSORA: kávé, vajaskenyér, gyümölcs.
VASÁRNAP 26 Rk. Anna assz. Pr. Anna	EBÉD: húsleves koktatésztával, főtt hús paradicsommártással, darált hús salátafőzeléssel, almásrétes. VACSORA: hideg hús uborkával, gyümölcs.
HÉTFŐ 27 Rk. Pantaleon vt Pr. Olga	EBÉD: gombaleves, töltött kalarabé, gyümölcs. VACSORA: párizsi ceettel, hagymával, gyümölcs.
KEDD 28 Rk. Ince p. Pr. Ince	EBÉD: paradicsomleves, kirántott borjúszellet burgonyapüré-körítéssel, salátával, gyümölcs. VACSORA: savanyú túdó gombóccal, gyümölcs.
SZERDA 29 Rk. Márta sz. Pr. Márta	EBÉD: kaporleves, barack-gombóc, gyümölcs. VACSORA: sertéspörkölt burgonyával, uborkasalátával, gyümölcs.
CSÜTÖRTÖK 30 Rk. Judit vt. Pr. Judit	EBÉD: zöldségleves, székcly-gulyás, gyümölcs. VACSORA: velő tojással, kovászos uborkával, gyümölcs.
PÉNTEK 31 Rk. Loyol Ign. Pr. Oszkár	EBÉD: tört burgonyaleves, főtt hal burgonyasalátával, gyümölcs. VACSORA: kávé, vajaskenyér, liptói retekkel, gyümölcs.

állapítható meg, hogy mint privát egyén akár kiképzést nyerni, vagy mint besorozott katona a légvédelmi osztályhoz kerülni. Előrebocsátjuk, hogy rendkívül nehéz bejutni akár mint katona, akár mint magánember kíván felvétetni. Felvétel

Aki a kutyáját igazán szereti

PULVEX

rovartíróport vesz neki. Hatása nagyserű. Nem mérgező. Szagtalan. Kapható drogériákban, festékkereskedésekben

iránti kérését a M kir. Légügyi Hivatalhoz kell beadni (Budapest, Hunyadi János-utca 13), melyhez melléklendő születési, illetőségi, állampolgársági, iskolai bizonyítvány és közjegyző előtt hitelesített szülői beleegyező nyilatkozat. A kérvényt két aktív tisztel is alá kell íratni, akiknek az aláírását a Dandárparancsnokságnál is igazoltatni kell. A kérvény beadása után külön orvosi vizsgálatra is behívják.

Sziv. üdv. Szerk.

Margit. Leveléből nem tűnik ki, hogy a bérelt kertes ház Budapestben van-e, vagy vidéken s hogy a szerződésben nincs-e valami olyan megállapodás, ami a felmondási időt szabályozza. Ezeknek hiányában csak arra adhatunk felvilágosítást, hogy Budapestben a felmondási idő a havonta fizetés mellett is három hónap, ha tehát Budapestben van a béreltük, úgy az egy hónapra szóló felmondást nem kötelesek elfogadni.

Sziv. üdv. Szerk.

BELFÖLDI és külföldi úrhölgyeket legelőkeltebben hivatásos kozmetikusnökké kiképez Földesné JUNO kozmetikai intézete, Budapest, IV., Károly-körút 24. A M. U. L. előfizetőinek tandíjkezdvezmény.

A legszebb kert is csak akkor szép, ha finom, illéses kerti bútor díszíti. A leggyeszerűbb és legolcsóbb forma is szép, művészi értéket kap, ha hímezett párnákkal, terítőekkel ékesítjük. Népi hímezés a legszebb rá, amit Wolga-fonállal hímeztünk.

Segítsenek rajtam. Előbb a baj eredetét szíveskedjék megállapítani, mert csak aztán kerülhet sor a gyógyításra. Ön szerint nem a fogak okozzák a szájból szivárgó kellemetlen illatot, tehát bizonyosra vehető, hogy a gyomorból húzódik fel. Nem volna okos, laikus tanácsot követni, mert az semmit nem használna. Vizsgálta meg magát orvossal és utasításait tartsa be. Hasonló panaszok előlirt kúra szerint rövidesen gyógyulnak.

Sziv. üdv. Szerk.

H. J. „Könyörgés“ e. költeménye meleg fohász, amely minden ember szívében felfakad, de még nem költészet. Ha kedve van a versíráshoz, verseljen csak tovább, szívesen elolvassuk és véleményünkről tájékoztatjuk. Sziv. üdv. Szerk.

Születésnap. Szégyellem magam előtt és azok előtt ismételnéi, akik olvassák asszonytársuk szomorú kálváriáját, hogy harmincadik születésnapján, házasságuk

kilencedik évében, mint négy gyermek anyja kapott pofont férjétől. A férfiak brutális magafelejtkezése — sajnos — nem egyedülálló az asszonyok életében, csak az egyik hallgat róla, a másik nem bírja elviselni feljajdulás nélkül. Csak véletlen — higgye el —, hogy éppen ezen a napon mutatkozott meg a maga nyers valóságában. Nagyságos Asszony kérte, maradjon otthon, vendégeket vár, férje azonban mindenáron menni akart a maga megszokott söröző, kuglizó partnereihez s ebből a két ellentétes akaratból olyan ellenséges, szenvedélyes vita fejlődött ki, hogy a férje meglepedkezett magáról és mielőtt gondolhatott volna védekezésre, megtörtént a legabszurdumabb valóság és felborította mindkettőjük lelki egyensúlyát. Azóta nem beszélnek, nem látják meg egymást, kerülük a találkozást. Hova fog ez vezetni, megállhatnak-e a meredeken, vagy mind messzebbre távolodnak egymástól — senki nem tudhatja. Akik panaszát olvassuk és magunkban átéljük, érezzük, hogy igaza van, amikor a megdöbbenéstől megmerevedett szívében a szeretet és nem tud jó szívvel közeledni feléje. Asszonyors, cseng a füllünkbe a beletörődötték megállapítása. De nem volna szabad, hogy asszonyors legyen, mert nézünk csak körül, kik azok, akik ebben a sorban osztoznak egymással: a sokgyermekes anyák, akiknek szíve a család oltára s két kezük munkája az áldozat rajta. A hisztérikák előtt meglapul a férfi, mert tudja, hogy velük szemben rajtuk nevetnének, ha botrányt idéznének elő. Nem baj, ha ezek a démonok könnyelműek, lusták, hanyagok, bíborra lakozott körmeiknek egyetlen intésére kezes báránnyá szelidülnek. Az olyan asszony, aki fillért fillerre rakosgat, aki nem enged meg magának még egy cukrásziteményig terjedő könnyelműséget sem, aki ellesi az ura gondolatát — meg kell elégedjen azzal, hogy lesz még neki is ünnepe, amikor elégtételt kap az urától. Az élettől megtépázott férfi alázatosan kullog majd vissza asszonyához, mert sehoh máshol nem talál szeretetre. Megvagyok győződve, hogy Nagyságos Asszony igazi anyja és gyermekeiért elefjelt a kapott üsté. A feleség és a férj egymáshoz való viszonya nem úgy bírálandó el, mint két idegen emberé, akik nem bocsátják meg a sérelmeket. A férjét bizonnyára épp úgy bántja az ő magafelejtkezése, mint Önt, Nagyságos Asszonyom és ha ma még csökönnyösen úgy tesz, mintha Nagyságos Asszony volna az oka, hogy ő a pofonig súlyedtt, legyőzi férfigődjét és alázatos szeretettel megköveti Önt. Nagyságos Asszony pedig jól tudja, hogy a mindennapi életben elkerülhetetlenek az ilyen fájdalmas surlódások és csak akkor lehet igazán boldog, ha az ütésért simogatóst tud adni. Az asszonyi könnyek lemosások azoknak bűnét, akik vétkeznek ellenük és ha akarják, tisztán állhatnak meg előttük. Drága jó Nagyságos Asszonyom, Önnek könnyebb kinyújtani feléje a kezét. Szelid jószágával könnyítse meg, hogy megbánásával ráhajolhasson. A megosztott könnyeken több boldogság van, mint a legnagyobb örömben, mert az öröm, higgye el, nem mindig boldogság. Köszönjük végtelen szeretetét, amelylyel lapunkat fogadja és reméljük, hogy ez volt az első és utolsó problémája, amelyhez a mi tanácsunkra, vigasztalásunkra és együttérzésünkre volt szüksége, hogy megbékéljön a szívében.

Meleg köszöntéssel Szerk.

Kismama. Ma nem kell attól tartani, hogy bármelyik ismerőse megsértődne, ha nem

SZÉP KEBEL

3-5 hét alatt a világhírű párizsi metódus által

Ha a melle fejletlen vagy visszamaradt, ha ernyedti és puha

akarja, hogy rövid idő alatt jólfejlett legyen? **akarja,** hogy formás és rugalmas legyen? **akarja,** hogy mindenki csodálja?

Akkor kérem díjtalan felvilágosítást

EXUBER BUST RAFFERMER megteltíti és ruganyossá teszi a keblet

EXUBER BUST DEVELOPER kifejeleszti az elmaradt mellet.

Mind a két módszer **külső eljárás és teljesen ártalmatlan.** Nem kell semmit szedni, nem kell diétát tartani, nem kell fárasztó testgyakorlatokat végezni. 26 év alatt minden esetben bevált! Orvosok ajánlják! Sok színpadi nagyság és filmsztár, akiknek alakját csodálja és irigyl, a párizsi **módszerek** köszöneti sikereit.

UTALVÁNY

A „Magyar Uriasszonyok Lapja“ hölgyolvasói díjmentesen, diszkrét, cécjegyzenélküli, lezárt borítékban minden utasítást megkapnak a kebel fejlesztésére, ruganyossá tételére. (A nem kívánt módszer áthúzódnó.)
Mme Helene Duroy, Div. H. 305. F. Rue de Miromesnil 11, Paris, (VIII). Olvasható írást kérünk! 50 filléres bélyeg mellékelendő.

közülük választ a gyerekének keresztnevet, mert kiadással járó tisztségülig sem vállalnak szívesen az emberek. Csak helyes lehetjük, hogy a Nagyságos Asszony hűgét és a férje öccsét hívják meg keresztnevelükül, akiket ilyen gondok nem terhelhetnek, mert egyik sem keres. Nagyságos Asszony egyszer hasonló körülmények között volt s emlékezik, milyen kellemetlenül érintette Önöket, miyanyagi viszonyai miatt nem fogadhatták el a meghívást, vagyis csak olyan feltétel mellett fogadhatta volna el, ha kölcsönvett összegből felezi a kiadásokat. Mikor körülményeiket öszintén feltárta barátmője előtt, ő tiltakozott a leghatáro-

HAJFESTÉS!

KOMOL párizsi hajfestékekkel festett hajszébb és természetesebb, mint az eredeti. Egyszerű, gyors, kényelmes kezelés és biztos eredmény. Díjtalan prospektust küld:

Vezérképvislet: Teréz-körút 40-42/a

JÉGSZEKRÉNYEK

jégre és villanra. Figyelem! Cégünk újdonsága. Különleges színeletű, külső és belső színes zománc, pala- és üvegburkolatú háztartási jégszekrény. **HENNEFELD** Jégszekrény Rt. Budapest, VI., O-utca 6. Tel.: 1-120-26, 1-156-46.

zottabban az elfogadás ellen és áldozatkész-ségüket nem fogadta el, hanem más hívt helyettük keresztülőknek. Ön nagyon tapintatos, Nagyságos Asszonyom, amikor egyik ismerősét sem akarja ebbe a helyzetbe hozni, hanem családja körében oldja meg a keresztelés problémáját. Ha mindenki tekintettel volna barátai finansziális viszonyaira, megszűnének az egymást túlléptető versenyek, csökkenének a gondok és nem volna olyan nehéz az élet. Kár, hogy kevesen mérlelik komolyan embertársaik helyzetét.

Sziv. üdv. Szerk.

Fűző helyett PREISZNÉ

vis-ejlen nyáron egybe-szabott, **harisnyatartós melltartót.**

Dohány-utca 16 - 31 fűzőszalon, Telefon 1-351-18

„B. Mária“ jeligré küldöm: *Lehullott a rezgő nyárfa. Rácz Pali szerzeménye.* Lehullott a rezgő nyárfa ezüstszínű levele — S hogy lehullott, elsodorta azt az ősz hideg szele. — Egy levelen volt írva rózsámtól az izenet, — Isten hozzád édes, Isten veled kedves, — Elnünk együtt nem lehet. — Elmúlt az ősz, el a zord tél, kivirult a kikelet, — Újra hajtott az a nyárfa ezüstszínű levelét. — Azon is volt egy izenet éjgyöngy harmattal írva, — Isten hozzád édes, Isten veled édes, — Visznek engem a sírba. — *Nem tudok én neked csak virágot... Farkas Imre verse. Balázs Árpád zenéje.* Nem tudok én neked csak virágot hozni, — Nem tudok én már csak rólad gondolkodni. — Nem látok, nem hallok, rabod vagyok lelmem, — Kékszemű, szőghajú, sugaras szerelmem. — Két apró kis szoba, hej, több hogy is lenne, — Úgy-e, kis galambom, megleszünk mi benne, — Úgy-e nekivágunk, úgy-e, hogy nem félünk, — Megáldja az Isten a mi szegénységünk. *Biró Lilly, Újpest* Ifj. J. Jánosné, Gyönyörű volt a levele, Nagyságos Asszonyom. A lelkét, nemesen dobogó szívét láttuk meg benne. „Kedves Főzserkesztő Ur, engedje meg, hogy hálás köszönetemet nyilvánítsam, azért a kedves, megható és a régi boldog időköt visszaidéző cikkért. Legkedvesebb aján-dékom lett az ünnepen, amit az én szeretett lapom, a M. U. L. adott nekem. Olivastam a színes sorokat, melyek meglepítették a multat. Elvonult előttem gyermekkorom boldog szaka, amikor még az én jószágos édes apám kezét megcsókoltam, arcát megsimogattam, azért az apáét, aki harminchétéven át tanította egyik kicsi falu gyermekeit a jóra és ne-

velte hazaszüretre. Tele lett a szemem könnyel s míg én újból átéltem a magam gyermekkorát, hozzámsimult az én nagy édes anyám kicsi fiacskám és kérdezte, miért sírsz, édes anyuicám. Mit is felelhettem volna neki? Magamból öletem és édes, megnyugtató boldogságomban megírtam ezt a pár sort, hogy kedves Főzserkesztő Urnak köszönetet mondjak a M. U. L. meleghangú összeállításáért, amellyel olvasóit megajándékozta. Ünnepi hangulat dobogtatja meg a szívemet mindig, amikor az én kedvenc lapom megérkezik. Kérem kedves Főzserkesztő Urat, a cikk írójának is tolmácsolja köszönetemet.“ Drága jó Nagyságos Asszonyom, szeretünk kísérte sorait. Papp Jenő munkatársunkkal együtt szívből köszöntjük kis családját is.

Szerk. **30984. Jó alak.** Szíveskedjék a JUNO kozmetikai intézethez fordulni (Budapest, IV., Károly-körút 24) megbízható felvilágosítással szolgálnak. Az árra vonatkozólag is tájékoztatják. Olyan rendkívüli eredményekről tudunk, amely kielégítheti Nagyságos Asszonyt is. Azzal azonban számolni kell, hogy pénzbe kerül.

Sziv. üdv. Szerk. **Labora.** Vannak színes sorai, néhány költői gondolatára is felfigyeltünk, sajnos, még sem sikerülnek a versei. Ha nem mond le a versírásról, máskor is szívesen átolvassuk és tájékoztatjuk véleményünk-ről.

Sziv. üdv. Szerk. **Lili 15.** Gyerek írását nem lehet grafológizálni, mert nincs egyénisége, karaktere. Vonásai ugyanazok, mint a tanítójáé. Karakterét akkor fejezi ki, ha felszabadul a tanító hatása alól és önállósága, egyénisége írásának vonásaiban is kifejezésre jut. Húsz-huszonkettő éves korában szívesen foglalkozunk írása grafológizálásával. Addig semmi olyan különlegest nem fejezhet ki, amiről nem volna tudomása.

Sziv. üdv. Szerk.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok). Uj bundák - ezüstrókkák - nerzek - kepek

Bizom Istenben. „Olyan egyedül vagyok a bánatommal, családom egyetlen tagjához sem lehetek őszinte, nincsen senkim, aki megértene, aki velem együttérezne, csak Őnhöz fordulhatok, Főzserkesztő Ur tanácsért, mert bár nem ismerem, de üzeneteiből olvasom, hogy a hozzáfordulók nem csak tanácsot ad, de együtt is érez velük.“ Ezekkel a megtisztelő sorokkal vezette be levelét s én hasonlóképpen vallom, hogy együttérzőből merítjük az erőt, s hogy ez segít, hogy lerázzuk magunkról azokat a szenvedéseket, amelyek az októl kapunk, akiknek odaadtunk a szívünkbeli egy darabot. A családás egyformán égő sebként sajog minden ember lelkén s egyik napról a másikra nem gyógyul be, hiába akarjuk elfelejteni, vagy magunkra parancsolni a felejtést. Túlzott önbizalma okozta, hogy belesett a verembe, ami tudatosan, jól eltervezve készített elő lelkiismeretlen udvarlója. Rea is vonatkozik, hogy „kutyából nem lesz szalonna“, de melyik fiatal lány rendelkezik több tapasztalattal, emberismerettel, hogy hasonló körülmények között elkerülte volna a kelepéct? Örüljön és adjon hálát a Mindenhatónak, kedves kis-leány, hogy a családás nem akar érte, amikor már nem lehetett volna segíteni. Előtte volt annak a másik kisleánynak a példája, akinek szintén éveket udvarolt, aztán gyszerűen faképnél hagyta és magánál folytatta csapadék, hízelgő udvarlását. Aztán elég volt egy csók, hogy többé ne jelentkezzen, hogy ne váltsa be

Finom női táskák Bőröndök Aktatáskák „Dames“ bórdíszműves szalon
Mityik Lajos Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 1 sz. Udvában

igéretét. Míg nem volt biztos győzelmében, a csillagokat is lehozta volna az égről, legtöbbet a házassági szándékát hangoztatta, mert egy komoly úriéleányhoz nem közeledhet másként és amikor az eljegyzés dátuma is ki volt már tűzve, elmaradt, mintha semmi köze sem volna esküvőseihez, könyörgéseivel. „Vonnas-kérdőre az édesapámmal, vagy én kérjem számon tőle jellemtelen eljárását“, kérdi, amire én nem ajánlom egyiket sem, bár édesapja felvilágosítást kérne indokolatlan magatartása felől, de azt semmierte sem ajánlom, hogy Őn vonja felelősségre. Hazudni éppen eleget hazudott eddig, ne akarja hallani, milyen újabb hazugsággal próbálna menteni magát. Mindegy, hogy rózsaszínű, vagy fekete szépségtapaszt használna gonoszgága eltkarására, mert átít mindkettőn jellemtelensége. Azok, akik tudtak tervbe-velet eljegyzésükről, Őnt el nem ítélik, hiszen ismerik őt is, talán jobban is, mint Őn, aki tőle csak hazugságot, félrevezetést kapott, ami mögött rúg, aljas, romlottság bűj meg. Egy ilyen embernek az elvesztése nem szerencsétlenség, nem tragédia, hanem szerencse, aminek örülnie kell. Hála Istennek, hogy megírte et-től a házasságtól. Elimádkozhatja lelkéből ezt az imádságot, mert el nem képzelt szenvedésektől menekült meg. Nem ő hagyta el magát: hanem Magát védte meg őrző angyaloktól, amikor eltávolították mellőle. Tudja, hogy így van, így kell legyen mindazokután, amiket tud felőle, mégis lássa be, annyira gyarló az ember és mennyire vak, hogy azt sem hiszi el, amit látott, ami kétségtelenül világosan áll előtte. Persze, nehéz bevallani, hogy csalódott, hogy olyan embert szeretett, aki méltatlan megbecsülésért. Ideális szerelmében túlbecsülte mint férfit, mint embert, mert sem mint ember, sem mint férfi nem felelt meg annak a remek férfiúknak, ami lelkében megrajzolt a fála. Nehéz, mert erős elhatározásra volna szükség, hogy kitörülje emlékéet a lelkéből, pedig csak ez a radikális elintézési mód segíthet hiábavaló töprengésén. Ne hogy azt higgye, hogy megvalósíthatta vagy a saját, ideális lelke szerint nevelhette volna. Talán tett is egy-két ilyen kísérletet s éppen ennek volt a következménye, hogy inkább elmenekült a formáló gondolata elől, mint az ördög menekül a tömjéntől. Az ilyenkorú agglegényeket nem lehet ám semerre hajtítani, megrögzött csoportok, akiknek tetszik a hamvasarcú fiatal lány, de annyira még sem hódolnak meg előtte, hogy egyéniségüket kívánsága szerint megváltoztassák. Vizsont Önnek teljesen igaz van, amikor olyanok akarta, amilyenek hazudta magát, de a hazugságot nem bírta valóságra váltani. A sok közül egyik ez lehetett, ami inkább menekülésre késztette. Higgye el, ez volt az egyetlen jó, amiben részesítette s amiért megbocsáthat neki azzal, hogy tökéletesen elfelejt, mintha nem is létezne.

Sziv. üdv. Szerk.

BUTORT mindenki BOG-MIL butoráruházban vásárol VI. Vilmos császár-út 43. (Báthory utcával szemközti). **KOMBINÁLT SZOBÁK, HÁLÓK, ERÉDLŐK** dús választékban.

CZIGÁNY ADÉL VIRÁGKERESKEDÉSE

Budapest, VI. ker.,
Teréz-körút 60
Telefón 1-139-09
Telefón 1-224-15
Kertészeti telep
Telefón 2-699-77
Budatétny
villatelep

KOSZORÚ-ÉS
CSOKORKÖTÉSZEK,
ESTÉLVEK, BALÓK
DÍSZÍTÉSEK VÁLLA-
LÓM, DÉLSZAKAI
NÖVÉNYEK KÖL-
CSONZÉSE
AZ ORSZÁG
LEGNAGYOBB
NÖVÉNYLERAKATA

Barackíz és jam

készítéséhez nélkülözhetetlen a

Citropekt

Finom aroma, gyors és kitűnő kocsonyásodás. Évekig konzervál, kiadós, olcsó. Nagy idő- és tüzelőanyagmegtakarítás. Próbálja ki. Kapható csemege- és szaküzletekben.

Verbotenus. „X ezredeské gardenpartiján, akinek a felesége kolléganóm volt és barátnóm, ma is változatlan szeretetet érez irántam, több magasrangú katonatiszt feleségével ismerkedtem meg, akik a bemutatkozásnál letegeztek. Természetesen én is visszategeztem. Utólagosan szeretném tudni, helyesen tettem-e, miután fiatalabb is vagyok s amellet szerény postatisztviselői állásom sincs az illetők állásával egy színvonalon. Magatartásuk legszívélyesebb és legbarátságosabb volt, hol egyik, hol másik togett karon és mutatta be nekem a férjét. Ahol a szeretetreméltóságnak ilyen meglepő közvetlenségét tapasztaltam, magam is közvetlen és baráti hangon beszéltem velük, mintha rég ismerősök volnánk, holott akkor találkoztunk először.“ Bevett társasági szokás, hogy társaságban jelenlevők kivétel nélkül tegezik egymást. A tegezést természetesen az idősebbek, vagy rangban magasabbak kezdik, tudatában annak, hogy visszategezi, akit letegezett. Külön felszólítás a tegeződésre felesleges, mert akit letegeztek, annak joga van visszategezni, még ha idősebb vagy magasrangú is az illető. Megnyugtathatjuk, nem követett el hibát a visszategezéssel. Szív. üdv. Szerk. F. Gyuláné, Eger. Nagyon kedves levelét hálaosan köszönjük. Mindkét előfizetés, úgy a Nagyságos Asszonyé, mint a kedves rokonáé, jövő év február 1-ig van kifizetve. Az esedékessé vált ajándékot b. címökre megküldöttük. Örülünk, ha mindkettelen szeretettel fogadnák és megvolnának elégedve vele. Kedves Nagyságos Asszony által ajánlott előfizetésben szintén lelkes jóbarátot remélünk találni, aki Nagyságos Asszonyhoz hasonlóan hűséggel kitart mellettünk. A jelzett időben valóban lapunktól járt ott két megbízotunk, akik valószínű, azért kérték el a címét, hogy arra való hivatkozással szerezenek ott előfizetőket. Az előfizetési díjból senki engedményt nem kaphat, még akkor sem, ha az ajándékra nem reflektál, mivel kivételt senkivel nem teszünk. Aki ilyet állított, az nem tőlünk értesült s hogy ez az álhir ne terjedjen tovább, ezennel nyilvánosan is megcáfoljuk, s egyben Nagyságos Asszony előtt is igazoljuk valótlanágát s kijelentjük, hogy egyetlen előfizetőnk sem részesül előfizetési kedvezményben, mert lapunk előállítása, színes divatmellékletünk, nagyív kézimunka-, szűrtsablón- és színes kézimunkamellékleteink olyan horribilis öszszegbe kerülnek, hogy az előfizetési díjból kedvezményt nem adhatunk. Szerelnők meggyőzni Nagyságos Asszonyt, hogy a hallottak nem felelnek meg a valóságnak s aki ezt a hírt terjesztette, nem lehet előfizetője lapunknak. Nagyságos

Asszony, mint nyugdíjas tanító felesége nyugdíjat kap és nem kegydíjat. A nyugdíjat élvezett férj elhalálózása után a feleség szintén nyugdíjra jogosult. Kegydíjat, amint azt e szó is jelzi, kegyelemből azok kapják, akik még nem jogosultak nyugdíjra, de kegyelemből részesülnek kevesebb összegű kegydíjban. Tévedés Nagyságos Asszony részéről, hogy nyugdíjat kegydíjnak vélte. Nagyon kellemes nyaralást kívánunk és szívélyesen üdvözöljük. Szerk.

MÉLYEN TISZTELT NYARALÓ ELŐFIZETŐINKET szeretettel kérjük, kegyeskedjenek új társaságuk érdeklődését felhívni lapunkra és ha teljesíthető kérsünk, mellőztassanak egy levelezőlapon beküldeni új ismerőseik címét, hogy lapunk mutatványszámát megküldhessük és megkedveltsük azokkal is, akik még nem ismerik. Kedves előfizetőink pártfogása mindenkor értékmérője volt lapunknak és ma is ezzel az érzékeny mérleggel számolunk, amikor kérjük, hogy egyenként említsék fel irodalmi és praktikus értékeit, amelyek külön is megérdemlik, hogy azok is szeretetükbe fogadják, akik még nem ismerik. Gonddál, szigorú kritikával válogatjuk össze a legkiválóbb magyar írógárda remek írásait, hogy minden tíz napban a legszebb alkotásokkal szórakoztathassuk olvasóinkat. Emellett olyan művészi értékű kézimunkamintákat, rece, színes és szürtsablón mellékleteket adunk minden számunkhoz, amely nemcsak a sajátkezüleg kézimunkázó hölgyeket, de azokat is érdekli, akik otthonuk díszítéséhez kézimunkát választanak. A színes divatmodellek rendkívüli finomsága a legkényesebb úriüzlet szolgálja. Ez a mi munkánk. Hálás köszönettel várjuk kedves előfizetőink által nyaralóhelyükről küldendő címeket. Jó és kellemes nyaralást kíván

a M. U. L. Szerkesztősege.

DÁN TESTVÉREK, Váci-utca 6. (sarok). Uj bundák - ezüstróká - nerzek - keppek

Üzv. Sz. Imréné. Mélységes gyászában a legőszintébb együttérzéssel osztozunk. Szeretettel keressük gondolatban a kezét, hogy magábaradottságában bátorítsuk s a magunk hitével megvigasztaljuk. Apró gyermekeit ott látjuk nyüzsgöni körülötte, hogy őket ne szomorítsa meg, nem zárkózzat el bánatával, csak néha egy-egy percre engedheti át magát nagy fájdalomnak. Azután újból kezdődik az élet körforgása. Ebben a malomban mindannyiunknak meg van jelölve a maga helye, amelyet nem hagyhatunk el addig, míg el nem végezzük az élet titkos küldetését. Éreznie kell, hogy a diadalmas élet örök értékeivel, szépségeivel uralkodik

NAPOZÁSHOZ
ZSIROS

CHARMING

KRÉM

NAPOZÁS UTÁN
SZÁRAZ

CHARMING

KRÉM

KAPHATÓK A SZAKÜZLETEKBE

főlöttünk s amikor engedelmessédekünk, a magunk boldogságát építgetjük szép magásra. Nagyságos Asszonyunk félve nézi az árván maradt otthonát, a félbemaradt munkát, amit férje kezdett meg s most Önre, gyöngye asszonyra maradt, hogy folytassa tovább. Szinte látjuk, mint roskadozik a megpróbáltatás súlya alatt s nem mer maga köré tekinteni, hátha nem talál segítő kezekre, akik támogassák, elindulásában megsegítsék. Lehet, hogy valóban nem támaszkodhatik senkire, de sajátmagára számíthat, ha bízni tud önmagában. Ne becsülje le a saját erejét, amely van olyan értékes, mint bárkié. Csak a kezdet, az elindulás nehéz és szokatlan, hiszen eddig Önrel gondoskodott megboldogult férje, most pedig Nagyságos Asszony kell gondoskodjon árva kis családjáról. Ne nézzon ijedten maga elé, a holnap nem csak egy napot jelent, hanem a reménységet is, hogy jobb, szebb lesz a mainál. A kálváriát járó emberek igazán nagy lélekkel kell viseljük a maguk bánatát, hogy könnyeikkel öntözött kényerükkel táplálják az életről mit sem tudó gyermekeit. Aki erős lélekkel veszi fel a harcot, soha nem lehet boldogtalan.

A jelenkor legcélszerűbb bútor

az egy kézmozdulattal tetszés szerinti sezlonná, illetve ágyvá átalakítható

Nappal fotel

modern Schöberl fotelágy

(Felülmúlhatatlan célszerűség, tartósság és kényelem szempontjából)

Éjeli ágy

Kapható: SCHÖBERL RÓBERT udvari szállítónál, IV., Haris-köz 4

Örülnék, ha könnyein keresztül a reménység szírványát mutatná meg nekünk, hogy megnyugodva kísérjük munkájában.

Igaz szívvel köszönti Szerk. Dr. S. Józsefné, lapunk nemesszívű pártfogója 1 pengőt küldött a nyomorék koldus részére. Az összeget eljuttattuk rendeltetési helyére és a magunk részéről is hálaosan köszönjük. Sziv. üdv. Szerk.

Ponka. Fekete szőlőből igen kitűnő és tartós lekvár készíthető cukor hozzáadása nélkül, miután a szőlő cukortartalma elegendő, hogy a belőle főzött lekvár tartós maradjon. Miután azonban a csak szőlőből főzött lekvár túléled és egészen fekete színű, azt ajánljuk, hogy vagy almával, vagy körtével vagy sütőkukorccal megvegytén, hogy világos színt kapjon. Vegyük kétharmad szőlőt és egyharmad más gyümölcsöt. Külön főzzük a szőlőt és külön az almát, körtét, vagy sütőkukort. A szőlőfürtöket mossuk meg, hagyjuk megszáradni, hogy ne legyen vizes, az ép, egészséges szemeket szedjük le és zománczott edényben lapos fakanállal kavargatva folytonosan, mert nagy cukortartalmánál fogva hirtelen odaég. Ha a szőlő félig megfőtt, a héja összesodródott, mint a szilvák, elvesszük a tűzőrét és szőrszítán áttörjük. Ugyancsak külön törjük át az almát, körtét, vagy a sütőkukort. azután összevegytjük, főzhetünk bele vaniliát,

reszelt cukrozott narancshéjat. Nagyon kellemes ízű olesó lekvárt kapunk, mert cukrot nem kell venni hozzá.

Sziv. üdv. Szerk.

Hálás köszönetemet küldöm M. Júlia kedves olvasótársomnak, hogy levélben volt szíves tanácsot küldeni. Talán a nyáron sikerül Pestre mennem. Nagyon boldoggá tenné k. olvasótársom, ha a címét közölné, mert szeretnék levélben egyetmást megkérdezni. Ismeretlenül is igaz szeretettel üdvözlö

„Beteg édesanya”.

Napraforgó. A napozásra vonatkozólag eltérők az orvosi vélemények, illetve két csoportra oszlanak. Az egyik határozottan tiltakozik a napozás kultusza ellen, míg a másik szabályt állított fel a rendszeres napozás követelményeiről, hivatkozva a növényvilágra, amely nem tud létezni, valósággal elpusztul napfény hiányában. Fogadjuk el, hogy a napfény sugaraiban olyan életterő összefonódás, amely az ember testére jótékony edző hatással van. Ugyanekkor ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a túlzásba vitt napozás természetesen ártalmas. Aki tehát egészségi szempontból és nem divatból üzi, annak tudnia kell, hogy nyáron a napozás a reggeli órákban a legajánlatosabb és tizenöt-húsz percnél ne tartson

tovább. Napozás előtt a test mindenkor olajjal bekenendő, a befőzéskor pedig elmaradhatatlan a hideg zuhany, hogy a kitárgult pórusok összehúzódjának és utána a test jól letörülendő. Miután az orr közvetlenül kapja a napot és nem szép látvány, ha vörösre égetjük, védeni kell e célra készített ellenzővel. A fejbőrnek is igen jót tesz a napozás. A hajat fésüljük ki és tegyük szabadná, hogy a nap egyenletesen érje mindenütt. Figyelmeztetjük, hogy nem szabad pirosra égetni a testet és kerülni kell, hogy égési sebek keletkezzenek. Lehetőleg mindig ugyanazon időben napozzunk. Gyöngye tudéjü csak orvos engedélyével napozhat.

Sziv. üdv. Szerk.

S. Klára. „Ég és Föld” c. versére nem ütötté rá rendkívülbb költői tehetség a bélyegét. Szórakozásból, időöltésből poétikus színekkel próbálta festeni a megközelíthetetlen magasságokat. Nehéz témát választott, nem sikerült közelébe jutni. Könyvebbel próbálkozom. Kéziratait bármikor szívesen elolvassuk.

Sziv. üdv. Szerk.

„Mária” jelégére küldöm.

Orgonavirág.

Kellér Dezső verse. Sally—Darvay zenéje. Fényes kávéház előtt egy leány megáll. Kezén orgonavál teli virágosár.

A portás kiáltja: hordd el magad!

Árulin nálunk nem szabad.

A kis virágársuleány tovább siet.

Két szomorú szeméből a könny perog.

És bent egy kis szív így dalolt:

Orgonavirág, oly árva az én szívem.

Orgonavirág ne hagyj el, maradj velem.

Úgy-e, te megérted a bánatom.

Hogya nem is kérde, mi fáj nagyon.

Orgonavirág, oly árva az én szívem.

Boldog a világ, mégis bús az életem.

Orgonavirág, mondd, miért nincs egy szerelmesem?

Orgonavirág, súgd meg nekem.

Évek múlva a portás úr nagyot köszön.

Negyületes autó áll meg, vajjon ki jön!

Az ajtó kinyílik, egy nő lép.

Csak mondja mindenki, be szép

Azt az öreg portás sóhajt, jaj Istenem.

Ezt a tündért valahonnan én ismerem.

És míg ő szegény nagy zavarban volt.

A dáma csendesén dalolt.

Orgonavirág...

Csabay Irén

A p r ó h i r d e t é s e k

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szóban auli szöveg hirdetés díja 1 P 30 fillér. Jelíes hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetés díjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át. A l i á s t k e r e s ő h i r d e t é s e k szavanként 10 fill. É s

Érettségizett okleveles tanítónő elmenne gyermekek mellé Budapestre vagy vidékre. Elemisták tanítását, gimnazisták korrepetálását vállalja csekély zsebpénz ellenében. Nagy Dalma, Mezőtúr, Zerge-u. 3.

Faluval összeépült pusztára, kis háztartásomban keresek olyan jölkű, teljesen megbízható, egyedeül 30-40 év közti asszonyt, ki jól főz, a befőzéshez ért s a nagymosáson kívül minden munkára vállalkozik. Mindenes van. Fizetése 25 pengő. Leveleket „Főintézőné” jelégére kiadóba kérek.

Pihenésre vágyó 2-3 tagú családot vagy jóbarát-nőt fizetendőként elfogadok szép fekvésű kertes házba. Napi háromszori étkezés, személyenként 2.50 pengőért. Leveleket „Veszprém” jelégére kiadóba kérek.

Erdős, hegyes vidéken pihenni vágyókat elfogadok. Leveleket „Csendes otthon” jelégére kiadóba kérek.

Okleveles tanítónő lehetőleg hegyes vidéken vagy a Balaton mellett nyaralásért korrepetálást vállal német és zongoratanúddal. Leveleket „Mona” jelégére kiadóba kérek.

Magányos urinőhöz, vagy idősebb kimondottan őrücsaládozó házvezetőnő állásra ajánlkozom. Szívesen megyek tanýára is. Középkorú uriaszony vagyok, jelenleg falun élek egyedül. Leveleket „Egyedül élek” jelégére kiadóba kérek.

Erettségizett tanítónő nyaralásért fűrdőhelyen korrepetálna. Leveleket „Szorgalom” jelégére kiadóba kérek.

Budai hegyvidéki villában hízókúrára egy-két gyermeket nyaralásra ellátva fővárosi tisztviselőcsalád, német nyelvtanítással, esetleg korrepetálással, havi 100 pengőért. Leveleket „Hízókúra” jelégére kiadóba kérek, amelyre kimerítő felvilágosítással szolgálok.

Rövid, fekete gyakorló zongora 200, külföldi 400, valódi Bűsendorfer 600. Zongorák, pianók feltűnő olesón, tisztviselőknél előleg nélkül, legcsekélyebb részletre „Opera”-zongorateremben. Rákóczi-út 15. Erzsébet-kört sarok.

Elemi és polgári iskolai fiúk és lányok havi 60 pengő díj mellett, valláskülönbség nélkül felvételtnek a gyönyörű hegyvidéken lévő Szentendrei Ref. Polg. Iskolai internátusunkban. Internátusaink nyaraló gyermekek részére nyári színet alatt is nyitva vannak. Prospektust küld az igazgatóság.

Testi és szellemi fogyatékosok szakszerű gondozásá felvételnek. Wallrabenstein, Budakeszi, Rákóczi-u. 108.

Csilárúidűlő egész évben nyitva Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima kozt, olesó penzió. Prospektus. Csilárúidűlő, Mátraszöllős.

Hegedű- és zongoratanítást, korrepetálást ellátva okl. zenetanár, zeneszerző. Tóth József, Budapest V., Bálvány-utca 20. fsz. 1. Wexler Lajos címén.

Magányos úriasszonyhoz vagy idősebb, kimondottan őrücsaládozó házvezetőnőnek, felolvasónak. Teljesen korrektek, megbízható középkorú úriasszony vagyok, aki teljes felelősséggel vállalkozom bizalmi állás betöltésére. Leveleket „Úriasszony” jelégére kiadóba kérek.

Vennék készpénzért zongorát, esetleg pianót. Telefon: 1-402-06. Fenyőné, Erzsébet-kört 26.

Eladó a III., Dósa-u. 31. (Rómaiúfűrdő) alatt levő új, 25 évig még adomentes úri kúria, gyönyörű 4 szobával, 7 méteres veranda, melléképületek, a ház teljesen alá van pincézve. A telek 365 négyzetű, mely kitűnő fajgyümölcsfákkal és fajszőlővel van beültetve. Felvilágosítás nyerhető e lap kiadóhivatalában és a helyszínen.

Zongorák, pianók, előlegnélküli legkisebb részletre. Tisztviselőkedvezmények. Fenyőné zongoraterme, Erzsébet-kört huszonhat.

Fiatal okleveles tanítónő, ref. vallású, gimnáziumi érettségű titl, úri családozó gyermekek mellé tanítónőnek ajánlkozok. Magtanulmányok vizsgátra felelősséggel előkészít. Modern pedagógiai módszer szerint tanít. Minden tekintetben korrekte és lelkiismeretes. Szíves meghívást „Okleveles tanítónő” jelégére kérek.

Budapestre érkező őrücsaládoknak kellemes otthon nyújtok. Hajdu, Erzsébet-kört 2. Emke-ház. Telefon: 1-329-00.

Főiskolai hallgató előkészítését jogi alapiszágára vagy szigorlatra vállalom. Leveleket „Doktor” jelégére kiadóba kérem.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrgősen vennék. Telefon: 1-395-03.

Gyönyörű, fehérre festett, használt, smizettes leányzóba — magányos hölgy részére is alkalmas berendezés — olesó áron eladó. Erdőkölös 950-95 telefon alatt, vagy Újpest, Erzsébet-utca 8. Bűtorgyár.

Az 1936. évi első lelvéi

bekötési tábla

kiadóhivatalunkban megrendelhető 2 pengő előzetes beküldése ellenében

Felolós szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztők:

Dr. KERTÉSZ ELEK
tordai BÜTJHE ETELKA, ERDŐDY ELEK

Gyűvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kiséletek, fényképeket nem adunk vissza és nem öröznk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és lekölöse tilos.

A Magyar Úriasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hirlapnyomda R. T., Budapest, V., VIII. mos császár-út 31. Felolós: SCHMIELEK GEZA

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes
gyermekrovata

A Magyar Uriasszonyok Lapja
havonta háromszor megjelenő
állandó melléklete

Szerkesztik:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
és kis pajtásaink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VI., Jókai-u. 37, a Magyar Uri-
asszonyok Lapjaszerkesztősége

A fiú és a rigó

Írta: Zagyva Mária

— Fiú... kell-e dió?

Kérdezi a rigó.

— Ne mókázz, te rigó,

Hol terem most dió?

— Aranykertben láttam —

Trillázik a rigó.

— Gyere csak utánam.

Tillió!.. Tillió!..

— Merre van az a kert? —

Kicsi fiú kérdi.

— Dombon innen, dombon túl! —

Felel rigó néki.

Elindulnak ketten.

Mesekertbe érnek,

S egy kosár aranydióval

Este hazatérnek.

Kis
 munka-
 társaink
 írásai

A megbőszült bika és a kis puli

Irta: *Lévay László*, kis munkatársunk
 (Szolnok)

A megbőszült bika úgy rohant be a kastély parkjába, mint valami tűzokádó sárkány. A nehéz vaskaput olyan könnyűszerrel billentette be, hogy mindössze csak az ólomgömb lapult meg az egyik szarván. A szeme szikrát hányt és rémes bömbölése vad ütemességgel ismétlődött. Riadt emberi hangok verődtek át a kerítésen:

— Elszakította a két láncot és halálra tiport a gulyást!

A kastély mögül emberek rohantak elő vasvillákkal és hosszúnyelű csaplyákkal kezükben. A bika közelébe azonban nem merészkedik senki.

Gyámoltalan vadászkuttyák vakkantgatnak a bika körül, míg az egyik a bika szarvára nem kerül. Azt az erkélyig dobta fei a dühös állat. A szép grófkisasszony hangosan sikolt:

— Hektor, szegény Hektor.

Az ő kedvenc kutyája volt. A gróf puskával akarja agyonlőni a feldühödt állatot, de nem mer löni, mert az izgalomtól remeg a keze és attól fél, hogy valamelyik kuttyát találja el. Ekkor a kastély kapuján egy lovas léptet be, a gróf számadó gulyása, ölében kis puli kuttyájával. A kis puli élénken tekintget a bika irányába és le akar ugrani a gulyás öléből, de megnyugszik az öreg számadó szavától:

— Várj egy kicsit, Pamacs, majd közelebb megyünk.

Közelébe érnek a bikának. Az csak most

veszi észre őket, ahogy a Pamacs előtte terem és rávakkant:

— Vau, vau.

— Vezesd be, Pamacs, — mondja egykedvűen a számadó.

A megvakult bika remegni kezd, mint a nyárfalevél és egy pillanat alatt kezesebárány lesz belőle. Ekkor már elő mernek bújni az emberek is. A kis Pamacs megy elől s a bika követi a jászolhoz, hol elszakította láncát. Új láncot kerítenek elő és a számadó olyan nyugodtan köti oda, mint hogyha semmi sem történt volna.

— Hogyan lehetséges az, hogy a kis puli úgy meg tudta fékezni azt a hatalmas barmot? — kérdezte a gróf a számadótól.

— Egyszerű a magyarázata, — felelte az — mikor új bika kerül az uradalomba, mindig megharaptatjuk észrevétel nélkül az alsó lábszárát, a csülökhöz közel, valamelyik betanított pulival. A harapás hetekig úgy fáj neki, hogy sohasem feledi el azt a pulit, amelyik megharapta. Mikor a pulit meglátja, kezesebárány lesz belőle, még ha hétfejű sárkány volt is néhány perccel előbb, — fejezte be mondókáját az öreg számadó.

Ha nem láttam volna mindezt, el se hinném.

Az én kis lapom

Irta: *Blau Lilly*, kis munkatársunk

Várva-várom kis lapom érkezését, Eta néni, Elek bácsi szép meséjét.

Amint olvasom a kis munkatársak írásait. Eszembe jut, talán tudok én is írni valamit.

Megpróbálom, s ha megtetszik engedni, Fogok én is egy pár verset, mesét szerkeszteni.

János bácsi órája

Irta: Harangozó Ilonka, kis munkatársunk
(Rákospalota)

Szegény ember volt a János bácsi nagyon.
Volt egy kis háza és kis kertje és a házban volt egy aranyos kis felesége, aki 9 kisgyermekét nevelgette. Nagyon sokat dolgozott a János bácsi és mindenható pontosan ment, pedig nem volt nála sohasem óra.

Senki sem tudta elgondolni, hogy van az, hogy mégis mindig meg tudja mondani pontosan, hogy hány óra van. Ő maga magyarázta ezt meg:

— Az én legpontosabb órámn a nap az égen és a macska a földön. Igaz, hogy borús időben a napot nem láthatom, de a macskám szemébe akkor is belenézhetek. Délben a macska szeme golyóján egy vízszintes kis vonalka látszik s ez lassanként vastagodva, éjjelig egészen kikekedik.

Kedves kis pajtásaim, ha ti nem hiszitek el, könnyen meggyőződhetek róla, ha jól megfigyelitek a macska szemét.

A mi kutyánk

Irta: Berényi Babi kis munkatársunk
(Nagybocskó)

A mi kutyánk fekete
Ugy hívják, hogy Néger,
Ő a házunk őrzője
Egész éjjel éber.

Ott fekszik a küszöbön,
Ugy néz a sötétbe,
Az udvarra titokban
Egy lélek se lép be.

Tudta nélkül a portán
A madár se járhat.
Ha valami zajt neszel,
Vakkant kettőt-hármat.

Reggel, mikor fekelünk,
Lejár az órája,
Jelentése jeléül
A farkát csóválja.

Megvárja a reggelit,
Megnyalja a száját,
Aztán vígan alussza
Az igazak álmát.

Kispajtásaink, fessétek ki szépen!

Kispajtásaink, fessétek ki szépen!

EZÜST VITORLÁS

REGÉNY. KIS PAJTÁSAINAK IRTA: ELEK BA'CSI

20. Berde Ákos terve.

Hosszú ideig tartott Berde Ákos és Fekete Gábor megbeszélése, hogy mint cselekedjenek és merre induljanak el?

Amikor az apa mindent megértett, így szólt:

— Első dolgunk, hogy felkeressük azt a kislfiút!

Rögtön befogatott és kocsiba ültek, hogy Sátor Jánoskát felkeressék.

Az úton nem igen beszélgettek, egymással.

Nagyon elszomorodtak, amikor az özvegy házikójába érve, megtudták, hogy Jánoska néhány nap előtt csónakázni ment és azóta nem jött haza. Az özvegy

azonban azt is elmondta, hogy van a fiának egy jópajtása, a kis Dallos Gyurka, talán az tud valami közelebbit mondani. Fekete Gábor hamarosan előkerítette Gyurkát, aki büszkén ezt a felvilágosítást adta:

— Jánoska az ezüstvitorlásan van!...

— Mit mondasz, kislfiám? — kérdezte mohón az apa.

— Tetszik tudni, hogy van egy szép ezüstvitorlás a Balaton hullámain. Hát Jánoska annak a fedélzetén van már napok óta...

— Aztán miért ment oda? — kérdezte az apa.

— Mert sorsot húztunk és a sorshúzás neki kedvezett, — felelte Gyurka.

Aztán sóhajta hozzátette:

— Bár nekem kedvezett volna a sors!... Berde Ákos, aki már kezdte sejteni a valóságot, tovább kérdezte Gyurkát, hogy teljes bizonyosságot szerezzen.

A kislfiú készségesen válaszolt. Mindent elmesélt, attól kezdve, hogy a palackot kifogták a Balatonból.

— És biztos vagy abban, hogy a palackot az ezüstvitorlásról hajították be? — kérdezte Berde Ákos.

— Persze, hogy biztos vagyok benne!... Hiszen mind a ketten láttuk!...

Az apa még néhány kérdést adott fel, aztán így szólt:

— Kislfiám, szeretnél te is az ezüstvitorlásra jutni?

— Bizony, nagyon szeretnék! — felelte őszintén Gyurka.

— Mit szólnál ahhoz, ha azt mondanám, hogy gyere velünk?

— Az ezüstvitorlásra tetszik menni?... És engem is el tetszik vinni? — kérdezte szívdobogva Gyurka.

— Igen, — felelte Berde Ákos — téged is elviszlek... De még nem tudom, mikor megyünk... Majd idejében üzenek érted és te is velünk jöhetsz!...

Dallos Gyurka boldogságába majdnem

— Jánoska az ezüstvitorlásan van, — jelentette ki Dallos Gyurka.

táncolni kezdett. Biztosra vette, hogy ha ilyen hatalmas úr, mint amilyen Berde Ákos, látogatába akar menni az ezüstvitorlásra, hát akkor ez a látogatás meg is történik. Akármilyen nagy úr is az ezüstvitorlás tulajdonosa, boldog lehet, ha ilyen előkelő embert láthat vendégül. Persze, ha ők közelítették hozzá a rozoga csónakjukkal, úgy menekült előlük az ezüstvitorlás, mint a veszedelem elől. De Berde Ákos, az más!

Berde Ákost ünnepélyesen fogják fogadni! Dallos Gyurka legalább is ezt képzelte magában.

Mindenesetre megegyeszer megkérdezte:

— Igazán el tetszik vinni, engem is?

— El, édes fiam, — mondta az apa. — Sőt én kérem, hogy gyere velünk! Mert nagyon könnyen lehet, hogy szükségünk lesz rád!..

Dallos Gyurka olyan boldog és büszke lett, hogy akár madarat is lehetett volna fogatni vele örömeiben. Amikor pedig Berde Ákos még külön kezét is szorított vele, azt sem tudta, hogy melyik lábára álljon.

Az özvegynek búcsúzóul ezt mondta az apa:

— Elmegyek az ezüstvitorlásra, hogy visszahozzam a maga kishátát is!..

Sátoriné sokáig hálálkodott és a jó Isten áldását kérte a tekintetes úrra...

Hazafelé menet, a kocsiában, így szólt Berde Ákos az ispánjához:

— Remélem, Gábor, te is velem jössz?...

— Akár a világ végére is, tekintetes úr! — felelte őszintén Gábor.

Berde Ákosnak az volt az első terve, hogy csak hárman ülnek egy motoros csónakba és azzal közelítik meg az ezüstvitorlást. Hárman: ő, Fekete Gábor és Dallos Gyurka. De aztán eszébe jutott a két névtelen levél és másként határozott. — Nem szabad feltűnően és kihívóan cselekednünk, — mondta ispánjának, amikor már megint a kastély dolgozószobájában ültek.

Fekete Gábor szemérmesen kérdezte:

— Hát nem megyünk a vitorlásra?..

Az apa mosolygott.

— Dehogyan nem, Gábor... De nem csinálunk feltűnést azzal, hogy csak hárman megyünk... — Hanem?..

— Ide figyelj, Gábor, — mondta komolyan Berde Ákos. — Úgy kell a dolgot csinálnunk, mintha egész egyszerűen meg akarnók látogatni az ezüstvitorlás tulajdonosát és ebben a szép hajóban akar-nánk gyönyörködni... Mert ha igaz, amit gondolok és amit most már biztosra veszek, hogy az ezüstvitorlás van az

a rabló és haramia, aki el merete rabolni az én két ártatlan gyermeket, nagyon óvatosan kell viselkednünk...

— Hogy tetszik gondolni az óvatosságot? — kérdezte Fekete Gábor.

— Csak úgy hitethetjük el vele, hogy látogatába jövünk, — beszélt tovább az apa — ha magunkkal visszük a feleségemet is, meg Jolán kisasszonyt... Érted már, Gábor?

— Igen, tekintetes úr, — felelte az ispán.

— Hát most neked csak egy kötelességed van, Gábor, hogy tovább is hallgass úgy, mint eddig!.. Még a feleségem előtt sem szabad beszélünk!

— Igenis, tekintetes úr... —

Berde Ákos kezét szorított vele és még azt mondta:

— Holnap reggel jelentkezzél nálam!

— Itt leszek, tekintetes úr!..

Fekete Gábor eltávozott.

Berde Ákos pedig bement a felesége szobájába, aki a szomorúságtól megkínzottan, ruhástól hevert a pamlogon. Mellette ült Julia kisasszony és a lámpa fényénél valami könyvből olvasott fel, hogy ezzel terelje el úrnője kínzó gondolatait. Berde Ákos a pamlag mellé ült és halkán így kezdett beszélni:

— Valami fontosat akarok mondani... —

— A gyerekekről? — kérdezte felcsillanó reménnyel az anya.

— Úgy van, róluk — mondta Berde Ákos —, de ne kérdezz sokat, mert nem felelhetek... Julia kisasszony, maga is figyeljen a szavamra, mert magára is vonatkozik.

— Figyelek — felelte a nevelőnő és letette a könyvet.

— Valami fontosat akarok mondani, — szólalt meg Berde Ákos.

Az asszony kissé felült és úgy figyelt.

— Holnap reggel motorcsónakba ülünk valamennyien...

— Miért? — kérdezte az anya.

— Látogatóba megyünk az ezüstvitrolásra...

Az anya szomorúan legyintett a kezével.

— Ákos — mondta halkán —, nem maradhatnék én itthon? Édes uram, hidd el, nincs nekem most kedvem látogatásokra! — És én mégis arra kérlek, hogy gyere velem! — mondta az apa. — Többet nem beszélhetek!... Nincs jogom beszélni!... Ragaszkodom azonban ahhoz, hogy te is velünk jöjj!... És maga is, Julia kisasszony!...

— Igenis — felelte engedelmesen a nevelő.

— Ha akarod, édes uram, én engedelmeskedem — mondta szomorúan az anya.

Berde Ákos pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

— Hidd el, szívem, hogy értük történik ez!... Miklóscsért és Katócskért!... Többet azonban nem mondhatok!...

— Hiszek neked, édes uram és most már boldogan engedelmeskedem — felelte reménykedve az anya.

— Köszönöm — mondta könnyes szemmel Berde Ákos és végtelen szeretettel megsókolta feleségét.

Felállt és bucsuzott.

— Most azonban feküdj le, szívem, mert holnap nagy dolog vár rád!... És én azt szeretném, hogy pihent légy és mosolyogjon az arcod!...

— Mosolyogni fogok, édes uram — felelte az anya.

Berde Ákos még jó éjszakát kívánt és elhagyta felesége szobáját...

Ezen az éjszakán történt először a két gyermek eltünése óta, hogy Berde Ákosné aludni is tudott. Sőt olyan édes és reményt adó álma volt, hogy valósággal felfrissülve ébredt. Férjének megnyugtató szavai visszaállították a szerencsétlen anya lelki egyensúlyát és az a hét valósággal csodát tett, mert nem csupán az álmot hozta vissza, amely napokon keresztül elkerülte, hanem nyugalmas boldogsággal is megajándékozta.

Berde Ákos elalvás előtt még egyszer végiggondolta az egész tervet és aztán ő is aludni próbált.

Julia kisasszonynak szintén nyugodalmas éjszakája volt.

Csak Fekete Gábor nem tudott aludni az izgalomtól.

Meg Dallos Gyurka hevert álmatlanul, búszke boldogságában, hogy Berde Ákos megígérte, amit nem is remélhetett, hogy magával viszi a csodálatos ezüstvitrolásra...

(Folyt. köv.)

125. német nyelvlecke

Krankheit: a betegség neve,
Gesundheit: az egészség,
Erkältung, az a meghülés,
Mikor tested fázik, s ég.

Beteg, az *krank*, egészséges:
Az *gesund* lesz németül,
Ha beteg vagy, az orvosra:
Arzt a neve, sor kerül.

Természetes, türelem kell,
Azaz: *Geduld*, kispajtés,
Hogy beálljon a *Besserung*,
Magyarul: a gyógyulás!

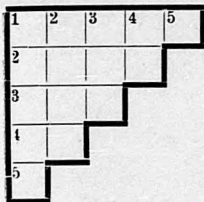
1. *die Krankheit* (olvasd: dí krankhejt) a betegség
2. *die Gesundheit* (olvasd: dí gezondhejt) az egészség
3. *die Erkältung* (olvasd: dí erkeltung) a meghülés
4. *krank* (olvasd: krank) beteg
5. *gesund* (olvasd: gezond) egészséges
6. *der Arzt* (olvasd: der arct) az orvos
7. *die Geduld* (olvasd: dí geduld) a türelem
8. *die Besserung* (olvasd: dí besszerung) a gyógyulás, a javulás.

F E J T Ö R Ö

1.

Bűvös sarok

Beküldte: *Andráskovits Józsika*,
kis munkatársunk (Pécs)

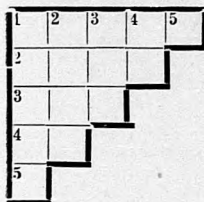

1. szeszesimal
2. ceruza
3. betegség
4. rövid ékezzettel:
maga
5. mássalhangzó

2.

Bűvös sarok

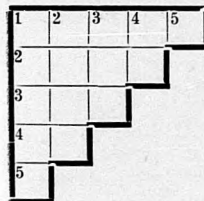
Beküldte: *Laczkó László*, kis munkatársunk (Balassagyarmat)

1. roham
2. háziállat
3. a vakond teszi
4. visszafelé:
kicsinyítőképző
5. mássalhangzó

3.

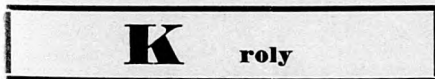
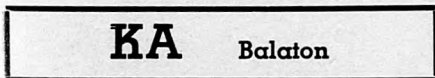
Beküldte: *Bernhardt Ilonka*, kis munkatársunk (Pécs)

1. a rózsza is az
2. ezt tanuljuk először
az iskolában
3. az egér teszi
4. a kertész teszi
5. mássalhangzó

4. és 5.

Beküldte: *Gitz Silvia*, kis munkatársunk (Balatonfüred)

Megfejtési határidő: **augusztus 10.**

A megfejtés eredményét a **szepember 1-i** számban közöljük.

A helyesen megfejtők között **10 szép jutalmat** sorsolunk ki.

Jutalomdíjak:

1. Cadeau Csokoládégyár Rt., Budapest, VI., Izabella-u. 88. egy negyedkilós bonbon ajándéka.

2-től 10-ig: kézimunka- és könyvajándék.

G y e r m e k p ó s t a

Németh Andrea, szorgalmas kis rejtvényfejlőnk, szeretettel gondolunk reád. Velel örülnék, ha a te rejtvényed is részesülne jutalomban. Hol, merre nyaralsz? A vakációt használd pihenésre, mert ha elmúlik, kezdetét veszi újból a tanulás, mégpedig a nehezebbre kell felkészülnöd.

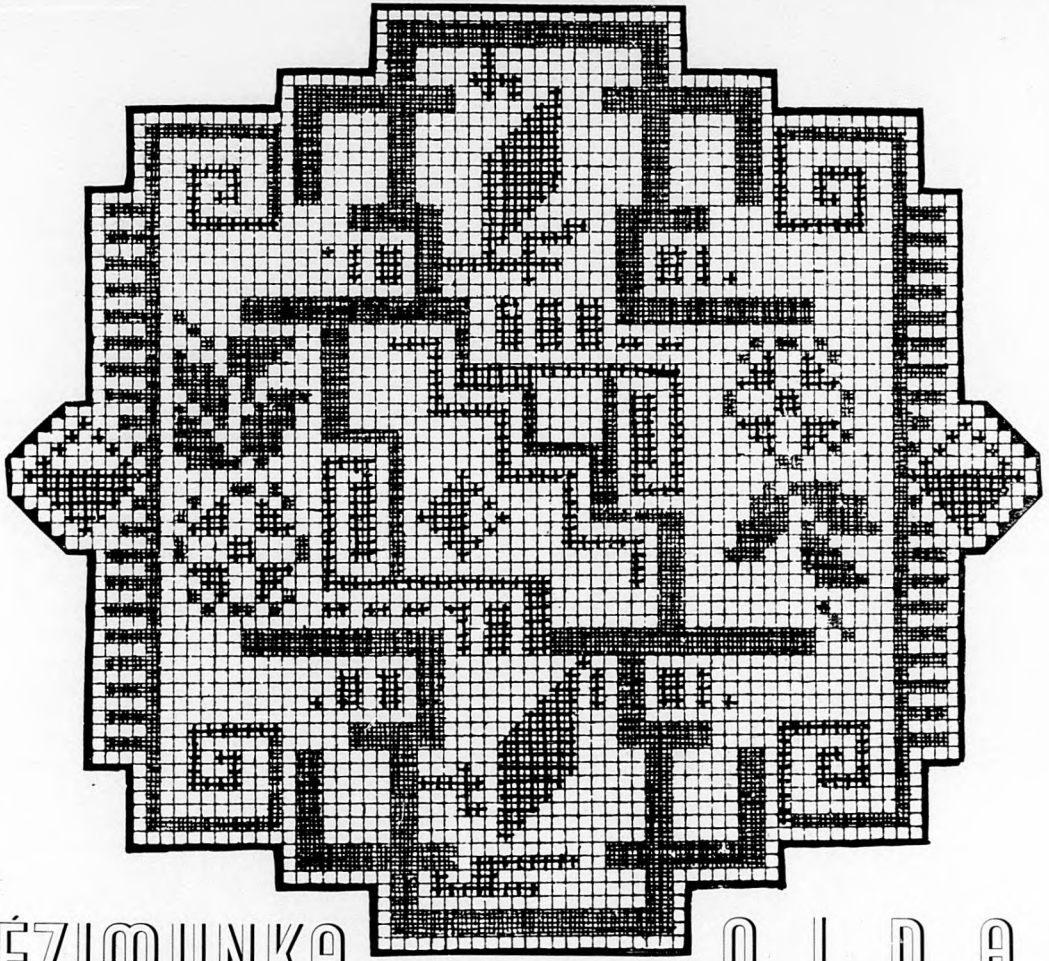
— **Tremkő Zsuzsika**, miért nem írsz magadról, édes Zsuzsikám? Azt látjuk, hogy a legszorgalmasabb rejtvényfejtő vagy, de olyan titokban tartod, milyen eseményekben volt részed egy hosszú év alatt, Lehetetlen, hogy semmi olyan ne történt volna veled, ami bennünket is érdekelne. Hogy jól vagy, azt a leveleid bizonyítják, de, hogy mivel is töltöd a vakációt, arról egyetlen szóval sem teszel említést. — **Györek Margit**, édes szívem, megsügom neked, hogy az újpesti, rákospalotai kis olvasóink nem mennek el a Berli-ni-térről anélkül, hogy fel ne nézzenek hozzánk s meg ne kérdezzék, hogy van és mit csinál a főszerkesztő bácsi, Eta néni és Elek bácsi. Csak egyedül te ne volnál kíváncsi, hogyan és hol készül ez a kis lap, amelynek minden betűje érettetek van, hozzátok szól, nektek visz mesét, regényt, rejtvényt és üzenetet. Ugy-e, egyszer te is meglátogatsz, hogy személyesen is megismerjünk, mint a többi kis olvasónkat. — **Hám Jenő**, bizony pajtiskám szegélylők, hogy te, aki magad is készítesz rejtvényeket, fennakadtál azon az egyszerű kis rejtvényen. Mi lehet ennek a magyarázata? Csak az, hogy türelmetlen voltál. Ha újból előveszed, egészen biztosan sikerül a rejtvény teljes megfejtése neked is. — **Maltry Károly**, drága kis pajtiskám, nem is tudod, milyen nagy örömet szereztél levélkéddel és a fényképeddel. Mi is igyekeztünk neked hasonló örömet szerezni fényképed megjelentetésével. Ugy-e, meg vagy velünk elégedve? A vakációt tehát jól indul, utazni fogsz, nagy várost ismeresz meg. A gyulafehérvári gimnáziumban a legkiválóbb tanárok tanítanak. Aztán lesz egy másik nagy előnye is, közelebb leszel otthonodhoz. Nagyon helyesen cselekedtél, hogy a rejtvény megfejtésért nyert kis képeskönyvet enokatestvérekédnek ajándékoztad. Van olyan öröm az ajándékozásban, mintha magadnak tartottad volna meg. A kis cserkészek között igen sok kis barátunk, ismer-

rösünk van, akik mind munkatársaink is. Kellemes nyaralást kívánunk, kedves kis barátunk, neked is. — **Császár Laci**, kedves közömjük, édes kis barátunk, lapod. Emlékezni fogunk ígéretedre, hogy a vakáció alatt irni fogsz, Lacikám. A bizonyítványod miatt nem aggódom, biztosan szép lesz és meg lesznek vele elégedve édes szüleid is. Lacikám, édes, jó nyaralást kívánunk neked. Pihenj sokat és jól. — **Hartmann Magda**, édes szivecském, hogy milyen szorgalmas kisleány vagy, azt levélkédből is megállapíthattuk. Azonkívül a saját rejtvényterveid is igazolják. Az azonban más lapra tartozik, hogy egyiket sem közölhetjük, mert elfejtetted, hogy rajzos rejtvényeket nem jelentethetünk meg, mert azokról először precíz rajzot kellene kapnunk tussal készíttve, másodsor a klisé sokba kerül, amiről most még le kell mondjunk. Kértünk többször is, e helyen titeket, hogy ne készíttetek rajzos rejtvényt, mert hiába jó, még sem jelentethetjük meg. A vakáció arra való, hogy a gyerekek pihenjenek, tehát te is csak akkor foglalkozz rejtvénytervezéssel, ha jól kipihent magad. Tudod, hogy sokat kellett már az idén is tanulni. Jövőben még erősebb munka vár rád, amit csak akkor tudtok jól elvégezni, ha kipihentétek magatokat. Ezért azt kívánjuk, hogy kellemesen töltsed a nyarat és sokat-sokat szórakozz a magad módja szerint. Beigért levélkédnék természetesen nagyon fogunk örülni. — **Sandrik Misike, San-kóka**, először is reklamáljuk a levélkétekben említett fényképet, melyet úgy látszik elfelejtettetek a borítékba beletenni, mert nem kaptuk meg, pedig nagyon szeretünk volna titeket is megismerni. Azt írtátok, hogy nincs olyan fényképek, amelyen csak ti ketten vagytok rajta, hanem rajta van a nővérekétek is! Hát ez, mind gondoltok olyan baj, hogy rá sem lehetne nézni a fényképekre?! Nem hiba ez, sőt örülni fogunk, ha nővérekéteket is megismerjük. Kérünk, küldjétek el pótlólag, nem tesz semmit, hogy három testvére van rajta. Nekünk mind a három egyformán kedves. Rejtvényeid közül egyet elfogadtunk közlésre, mert érdeemesnek találtuk a megjelentetésre. Nagyon örülünk, hogy a kis regénnyel meg vagytok elégedve és minden számot türelmetlenül vártok. Elek bácsi mesterien eltalálja, hogy mivel szórakoztathat legjobban titeket. Amilyen szeretettel várjátok és hálásak vagytok ti minden alkalommal a kis regényekért, ő éppen olyan jó szívvel adja bele a regénybe gondolatit. Ti vagytok a legösszintébb és legszigorúbb kritikusok, mert ti, ha nem tettszene, bizonyosan azt is megmondanátok.

Gyerekek, jó nyaralást, a fénykép beküldéséről ne felejtkeztek el. — **Szabó Nusika**, szeretettel köszönjük kedves anyuskádék üdvözlését és a tiédet is, édes kis pajtikánk. Veled örülünk, hogy a kis rejtvényajándéknak örültél és a szünidőben szépen elkészítetd. Talcakendőre mindig szükség van. Gondolatok reánk is, ha jól nyaraltok. — **Kovács Zsuzsika és Manyka**, édes kis sziveim, sokszor gondolok ám reátok és néha szomorúan is, mi lehet az oka, hogy nem kukkantotok be hozzánk. Olyan édes kis pajtásaink vagytok nekünk, hogy úgy egyszerűen nem lehet ám beszüntetni a látogatásokat. Tudni akarjuk ám, hogy miért nem jutott időtök csak egyszer feljönni az utóbbi időben. Talán csak nincs valami baj nálatok? Anyuskátok jól van? És ti jól érzitek magatokat a vizsgák lezajlása után? Ne írjatok, hanem személyesen jöjjetek egyszer fei, szeretnének hosszasan elbeszélgetni veletek. Anynyi kérdezni valónk van, csak aztán győztek rá felelni. A mielőbbi viszontlátásig is szeretettel csókolunk. — **Koss Lajoska és Zoltánka**, édes kis pajtikánk, a beküldött rejtvény-megfejtéseitek rendben voltak, sajnos, a sorsoláskor nem lettek kihúzva. Nem kellemes ilyen örömtelen hírt közölni veletek, de ez ne lohassa le a ti buzgalmatokat, mert sok kis barátunk fejt meg a rejtvényt és a sorsolás dönti el, hogy ki részesül ajándékban. Úgy-e, nem szomorkodtok? Hogy vagytok? Elvezitek-e jól a vakáció örömeit? Mentől vígabban legyetek gyerekek, a szünidő arra való, hogy a jól végzett tanulás után szórakozzatok, játsszatok, pihenjétek és megerősödjétek. — **Mindannyitokra** szeretettel gondolunk és nagyon jó nyaralást kívánunk. Teljesüljön minden kívánságotok. Sokszor csókol és ölel **Eta néni és Elek bácsi**.

Rejtvénymegfejtés

A június hó 10. számban megjelent rejtvények helyes megfejtése: *I. Bűvös szöglet* 1. Salamon. 2. Alakok. 3. Lábás. 4. A kar. 5. Mos. 6. Ok. 7. N. *II. Bűvös szöglet*. 1. Temetés. 2. Emelet. 3. Meleg. 4. Elek. 5. Teg. 6. Ét. 7. S. *III.* 1. Sajt. 2. Ara. 3. Ja. 4. T. *IV.* Étlap. *V.* Divány. *VI.* Zoltán. A helyesen megfejtő kis pajtásaink közül sorsolás útján ajándékban részesültek: 1. Molnár Ildikó, Budapest. 2. Györek Margit, Újpest. 3. Németh Andrea, Budapest. 4. Juhász Gyöngyike, Szeged. 5. Héjjas Zsuzsika, Orosháza. 6. Ursist Gizella, Némethboly. 7. Rásó Margot, Vasvár. 8. Kopári Déneske, Mohács. 9. Hangodi Jancsika, Törökzentmiklós. 10. Dobos Irénke, Nagyőrös.

KÉZIMUNKA

RECETERÍTŐ

OLDAL

MODERN DIVÁNPARNA

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

VISSZATÉRT
A BÉKEIDŐK
DIVATJA

1912